

ဘုန်းကြွယ်

ဟန်လှိုင်စား

စာပေ (၃)

BURMESE
CLASSIC

www.burmeseclassic.com

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၀၈၀၀၁၀၇
မျက်နှာစာခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၁၈၅၀၂၀၇

၂၀၀၇ ခုနှစ်
ပထမအကြိမ်၊ တုပ်ရေ-၅၀၀
တန်ဖိုး ၀၀၀/-ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်ဖိုးကေခိုင်၊ ချိုတေးသံစာပေ
ရွှေခုံသာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့ (၃)
မင်္ဂလာပုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်

ဦးသန်းဝင်း၊ ကော်-ပုံနှိပ်တိုက် (၁၄၆၀၂)
၂၃၉၊ ခေမာသီလမ်း
မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာစာပုံနှိပ်

ဦးဝင်းကျော်ဖိုး (ပုံဆွဲ-ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် (၁၄၀) ၄၅-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

အခန်း(၁)

ယန်ကျွေးလင်၏မျက်နှာမှာ ရုတ်တရက်ပြောင်းလဲသွားပြီး
တိုင်နေရာမှ မတ်တတ်ထကာ ကျွေးခင်ဟန်နှင့် ဝမ်းကြယ်ယိတို့အား
ပြောဆိုလာသည်။

“ရှင်တို့နှစ်ဦး ဒီမှာစောစောတိုင်ပြီး အရက်သောက်နေကြပါ၊
ကျွန်မ အပြင်ခဏထွက်ပြီး ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့် ယန်ကျွေးလင်က အိမ်ခန်းအပြင်သို့ ထွက်
ခွာသွားသည်။

ယန်ကျွေးလင်၏ခြေထိုးခြင်းဆေးကွာသွားမှ ဝမ်းကြယ်
ယိက လေသံတိုးတို့ဖြင့် ပြောဆိုလာသည်။

“ကိုယ်တော်လေးကျွေး လူသတ်တာတောင် မျက်တောင်
တန်ချက်မခတ်တဲ့ နတ်ဆိုးမ ယန်ကျွေးလင်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဆက်ဆံ
နေရတာလဲ”

“ကျွန်ဟာ မိန်းကလေးဝမ်းနဲ့အတူတူပါ၊ သူ့ရဲ့ဖိတ်ကြားခြင်း
ကို မလာဘဲ မနေခဲ့ဘူး”

“ရှင်နဲ့ကျွန်မ မတူဘူး၊ ရှင်က သူ့ဖိတ်ခေါ်ချက်ကို လက်ခံ
ပြီး ကိုယ်တိုင်လာခဲ့တယ်၊ ကျွန်မကတော့ ရှင်တို့ကို လာခေါ်ရင်း
လူ့ရဲ့ဖိတ်ခေါ်ချက်ကို မလွှဲမရှောင်သာ လက်ခံလိုက်တာလဲ”

“မင်းရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ”

၆ ○ ဘုန်းကြွယ်

“ရှင်ကို စိတ်မချလို့ပဲ၊ ဒါနဲ့ ယန်ကျွေးလင်က ကျွန်မအကြောင်း ဘာတွေ မေးသေးလဲ”

“မေးတယ်”

“ရှင်... ပြောလိုက်သလား”

“ငါ ကတိတစ်ခုကို လွယ်လွယ်နဲ့ ဖောက်ဖျက်တဲ့သူ မဟုတ်ဘူး”

ဝမ်းကြွယ်ယိက ခနဲ့တုံတဲ့ ရယ်မောရင်း...

“တကယ်တော့ ရှင် ကတိမဖျက်ရဲပါဘူး”

ကျွေးစင်ဟန်က အနည်းငယ်ခေါ်ပွသွားပြီး မတိတတ်ထရပ်ကာ အခန်းအပြင်သို့ ထွက်ခွာသွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် စားသောက်ခန်းအတွင်းမှ တဝုန်းဝုန်း တခိုခိုလဲလို့ ကျသံများထွက်ပေါ်လာကာ ဝမ်းကြွယ်ယိက ကျွေးစင်ဟန် အား ပြောဆိုလာ၏။

“က... ကျွန်မတို့ ထွက်ကြည့်ရအောင်၊ ဒါမှ ခွေခေါင်းလောင်း တစ်ခုနဲ့ ဝိညာဉ်နတ် သိုင်းကွက်အစွမ်းကို မြင်ကြရမယ်”

ဤသို့ဖြင့် နှစ်ယောက်သား စားသောက်ခန်းအတွင်းသို့ လျှောက်လှမ်းဝင်လာကြရာ စားသောက်နေသူများ အသီးသီး လုံခြုံမည်ထင်သည့်နေရာများတွင် ဝုန်းအောင်းနေကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ကြရ၏။

စာသွဲကုလားထိုင်များမှာလည်း လဲလျှဲနေကြကာ စားသောက်ခန်းအတွင်း ကွက်လပ်ကွယ်တစ်ခုပေါ်ဖြစ်နေသည်။

ယန်ကျွေးလင်နှင့် တိုက်ခိုက်နေသူမှာ အသက်ခြောက်ဆယ် ခန့်ရှိ မုတ်ဆိတ်ပါးမျှင်၊ ဓမ္မေများရှိသော မျက်နှာညိုညိုနှင့် အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ဗန်းလှိုင်ဇား (စာစဉ်-၅) ○ ၇

အဘိုးကြီး၏ လက်နှစ်ဖက်တွင် သံမျိုတံကောက်တစ်ခု ကိုင်ဆောင်ထားကာ အမူအရာတည်ငြိမ်ပြီး ခိုင်မြဲသောခြေလှမ်းဟန်ပန် ကိုကြည့်ရုံဖြင့်အားဖြင့် ထိုလူ၏အတွင်းအား မညံ့မနာ၊ သိသာလေသည်။

ယန်ကျွေးလင်ကမူ ခွေခေါင်းလောင်းတစ်ခုကိုင်ကာ အဘိုးကြီးအား စူးစိုက်ကြည့်နေပြီး ခန္ဓာကိုယ်က အလည်လှုပ်ရှားမှု မရှိချေ။ ဝမ်းကြွယ်ယိက လေသံတိုးတိုးဖြင့် ကျူးစင်ဟန်အား မေးလာသည်။

“ကိုယ်တော်လေးကျဉ်း၊ ရှင် အဲဒီအဘိုးကြီးကို သိသလား”

“မသိဘူး”

“ဒီအဘိုးကြီးဟာ ယန်စီကျန်မြစ်က လူထူးဆန်းလေး တစ်ယောက်နဲ့ ဆရာဖြစ်တယ်၊ သူ့ရဲ့ဘွဲ့နာမည်က ရေပေါ်ပွဲ ကွက်ကျန်မြောက်လို့ခေါ်တယ်၊ ရေလမ်းခရီးမှာ ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးပဲ ကိုယ်တော်လေး”

ထိုစဉ် ယန်ကျွေးလင်ထံမှ မာန်တင်းသံထွက်လာပြီး ခွေခေါင်းလောင်းတစ်ခုကို မါယမ်းကာ ရွှေသို့စုန်လွှားတက်သွားသည်။

အဘိုးကြီးကလည်း လက်တွင်းရှိ သံမျိုတံကောက်နှင့် ခွေခေါင်းလောင်းတိုက်ကွက်ကို ပြန်လည်စုစုံလိုက်သည်နှင့် အခြေ ပေါ်ထွက်လာခဲ့၏။

အဘိုးကြီး ကွက်ကျန်မြောက်၏ သံမျိုတံကောက်မှာ ထက်ဝိုင်းပြတ်သွားပြီး ဝတ်နံတွင်လည်း အပေါ်အောက်တစ်ဆက်တည်း တွက်မြစ်ကွဲသွားသည့် အစင်းရာကြီး ပေါ်ပေါက်လာတော့သည်။

ယန်ကျွေးလင်က အဘိုးကြီးအား ခနဲ့တုံတဲ့ ရယ်မောပြောဆိုလိုက်သည်။

“ရှင်... သူရဲခံကြီးရဲ့ ပါမ္မာသိုင်းပညာလေးနဲ့ ကျွန်မတွေ လာပြီး လေ့ကျင့်တာတောင်ရဲတယ်ဆိုတော့ ရှင်လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို မြန်မြန်ဖြတ်ပစ်လိုက်စမ်း၊ ဒါဆို ရှင်ကို ကျွန်မက အသက်ချမ်းသာရာ ပေးမယ်”

အဘိုးကြီးမှာ သိုင်းကွက် တစ်ကွက်တည်းဖြင့် အရေးခိုမဲ့မဲ့ သဖြင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားမိသည်။

သေသည်ကို မကြောက်သည့် လူစားမျိုးဖြစ်သော ကျွန်ကွန် ဖြောက်က ယန်ကျွလင်အား ဒေါသတကြီးပြောဆိုလိုက်သည်။

“မိန်းကလေး... နှင် သိပ်မာနမကြီးမနေနဲ့၊ ငါ ဒါလောက် အသက်ရှည်လာခဲ့တာ သေသွားလဲကျေနပ်တယ်၊ ကံ... ဒီတိုက်ကွက်ကို ခုခံစမ်း”

အဘိုးကြီး၏ကောသံ မဆုံးစင်မှာပင် သံချိတ်ကောက်ကြီးကို ဝှေ့ယမ်းကာ ရှေ့သို့ခုန်တက်လာသည်။

ကျွေးစင်ဟန်၏ အတွေးများက များစုဟတ်ကဲ့သို့ လည်ပတ်နေရာမှပင် မရပ်တန့်သေး၊ ရုတ်တရက် သူ့မှားတွင်းသို့ အသံစူးသေးသေးတစ်ခု တိုးညှင်းစွာ ဝင်ရောက်လာတော့သည်။

“ကိုယ်တော်လေး... ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်ကွန်ဖြောက်ကို ကယ်တင်ပေးပါ”

ကျွေးစင်ဟန်က အလန့်တကြား နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မထင်မှတ်ဘဲ ရေသူရဲ ပိုင်လုံထင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထို့ကြောင့် အသံလှိုင်းစိမ့်ဝင် သိုင်းပညာဖြင့် ရေသူရဲ ပိုင်လုံထင်အား ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ပိုင်လုံထင်ကလည်း အသံလှိုင်းစိမ့်ဝင်သိုင်းပညာဖြင့် ကျွေးစင်ဟန်အား ပြန်လည်ပြောလာသည်။

“ယန်စီမြစ်ရဲ့ လူထူးလေးယောက်ဟာ အပြုရောင်ပိုင်းက မဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုနိုင်ပေမယ့် အဘိုးကြီး ကျွန်ကွန်ဖြောက်ဟာ သစ္စာတရားကို လက်ကိုင်ထားတဲ့သူဖြစ်တယ်၊ ဒါ့အပြင် ငါတို့ ကျောက်တုံးပြိုကုန်လာနေတဲ့နေရာမှာ အကူအညီအများကြီးပေးခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် မိန်းကလေးယန်ကျွလင်လက်ချက်နဲ့ လေသွားမို့ရင် တို့အတွက် အမက်အခဲ ဖြစ်စေနိုင်တယ်”

“သူ့ဘာသာသူ သေကြောင်းလာရှုတာ ကျွန်တော်က ဘယ်လိုလုပ် ကယ်နိုင်မှာလဲ”

“ဟို မိန်းမချောလေး ယန်ကျွလင်ကို ကိုယ်တော်လေးကျွေးတားမယ်ပေးပါ”

“မသင့်တော်ဘူးထင်တယ်”

ကျွေးစင်ဟန်က သူ့ဘေးရှိ မိန်းမပျိုလေး ဝမ်းကြွယ်ယိအား ငိုစောင်းကြည့်လိုက်ရာ မိမိနှင့် ပိုင်လုံထင်တို့ အသံလှိုင်းစိမ့်ဝင်သိုင်းပညာဖြင့်ကောင်းပြောဆိုနေသည်ကို လုံးဝသိဟန်မတွေပေး။

ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်နေကြသော ယန်ကျွလင်နှင့် လူထူးဆန်းအဘိုးကြီးဆိုသူသာ စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေကြကြောင်း တွေ့လိုက်ရ၏။

အဘိုးကြီး ကျွန်ကွန်ဖြောက် ဒေါတတကြီးဖြင့် သံချိတ်ကောက်ကြီးကို ဝှေ့ယမ်းကာ မိန်းကလေး ယန်ကျွလင်ရှိရာသို့ လျှောက်ခုန်လွှားဝင်ရောက်သွားသည်။

မိန်းကလေး ယန်ကျွလင်ကမူ နေရာတွင် မတုန်မလှုပ်၊ ရပ်နေရင်း လက်တွင်းရှိ ဓမ္မခေါင်းလောင်းဖြင့် အဘိုးကြီး၏ ဝိညာဉ်ကို မြွေယူရန်ကြိုးလိုက်စဉ် ကျွေးစင်ဟန်မှာ ထိတ်လန့်တကြားသွားကာ ကမန်ကတန်း လှမ်းအော်ဟန်တားလိုက်သည်။

“မိန်းကလေးယန်း... ဂေတနေပါဦး”

စကားဆုံးသည်နှင့် ခေါက်ယပ်တောင်ကိုဖြန့်ကာ လှုပ်တစ်ပြက်အတွင်း မိန်းမချောလေး ယန်ကျွေလင်နှင့် အဘိုးကြီး ကျင်ကျန်မြောက်တို့ကြားသို့ လွှားစနဲ့ ဝင်ရောက်သွားတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ယန်ကျွေလင်၏လက်ထဲရှိ ဆွေခေါင်းလောင်းမှာ တစ်ဖက်လှလှဆန်းရုံရာသို့ ပစ်လွှတ်မည့်ဆဲဆဲဖြစ်နေရာ ရုတ်တရက် ကျွေလင်ဟန်က မယွှတ်လင့်ဘဲ ဝင်ရောက်လာသဖြင့် ဆွေခေါင်းလောင်းကို မိန်းမချောလေး ယန်ကျွေလင် အချိန်မီ ပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်ရ၏။

မိန်းမချောလေး ယန်ကျွေလင်၏ အေးစက်သော မျက်လုံးအလင်းရောင်တန်းများက ကျွေလင်ဟန်၏ကိုယ်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားပြီး လှမ်းအော်မေးလိုက်သည်။

“ကိုယ်တော်လေးကျွေ... ဘာဖြစ်လို့ ဝင်ရောက်တာဆီးရတာလဲ”

“မိန်းကလေးယန် ဒီကျောက်တုံးကြီးထဲမှာ ပြဿနာ မကြောက်တဲ့ သိုင်းသမားတွေ အင်မတန်ပေါများတယ်။ ဒီတစ်ယောက်ပြီးသွားရင် နောက်တစ်ယောက် ကျိန်သေရောက်လာမှာပဲ။ ဒီအတွက် မိန်းကလေးယန်အနေနဲ့ စိတ်ရှည်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ် ဒီအဘိုးကြီးကို အနည်းငယ်ဆုံးမပြီးရင် သူ့ကိုထွက်သွားဖို့ ခွင့်ပြုလိုက်ပါ”

စကားဆုံးသည်နှင့် လူထူးကြီး ကျင်ကျန်မြောက်ဘက်သို့ ခန္ဓာကိုယ်ကိုလှည့်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

“ယန်ဒီမြစ်က လူထူးဆန်းဟာ ကိုယ့်အစွမ်းအစကို ကိုယ်မသိဘဲ မိန်းကလေးယန်ကို ဖြစ်မှားမိတဲ့အတွက် မိန်းကလေးယန်က လက်မောင်းတစ်ဖက်ဖြတ်ခိုင်းပြီး ဆုံးမတာဟာ အတော့်ကို

သက်သာလွန်းနေပြီး ခင်ဗျားအနေနဲ့ အနိုင်ယူချင်တဲ့ဆန္ဒနဲ့ ဖိုက်မိစွာ တိုက်ခိုက်တာ တာအကျိုးရှိမှာလဲ။ ကဲ... ခင်ဗျား အမြန်ဆုံးသာ ထွက်သွားပေတော့”

လူထူးဆန်းကြီး ကျင်ကျန်မြောက်မှာ ကျွေလင်ဟန်၏စကားကြားရသောအခါ မီးပေါ်သို့ ဓာတ်ဆီထပ်လောင်းသကဲ့သို့ ပိုမိုခေါသ ထွက်သွားကာ ကျွေလင်ဟန်အား တိုက်ခိုက်မည်ပင် ပြုလိုက်သည်။

သို့သော် ဓရသုရဲပိုင်လုံထင်က အချိန်မီကြားဖြတ်၍ အသံလှိုင်းစိန်ဝင်သိုင်းပညာဖြင့် အဘိုးကြီး ကျင်ကျန်မြောက်အား လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“လူကြီးမင်းကျင့် နောင်အချိန် အခွင့်အရေးအများကြီးရှိနေပါသေးတယ်။ နုနုနုမှာ အသက်လဲပြီး မတိုက်ခိုက်ပါနဲ့။ ကိုယ်တော်လေးကျွေ ကြားဝင်တာဆီးတာကိုလည်း အထင်မလွှဲပါနဲ့။ လူကြီးမင်းကျင့် ဒီနေရာက အမြန်ဆုံးထွက်သွားဖို့ ပြောဆို တောင်းပန်ပါရစေ”

အဘိုးကြီး ကျင်ကျန်မြောက်မှာ ပိုင်လုံထင်၏စကားကြောင့် သက်ပြင်းရွည်ကြီး ကျိတ်ချလိုက်သည်။

သူ့အနေနှင့် မိန်းမချောလေး ယန်ကျွေလင်အား မယှဉ်နိုင်မှန်း သိသည်။

ထို့ကြောင့် မျက်လုံးအနံ့ဖြင့် ကျွေလင်ဟန်အား တစ်ချက် နှိုက်ကြည့်ပြီး ပြောလာ၏။

“ကိုယ်တော်လေးကျွေ... ခင်ဗျားကို ကျွပ်ဆုံးမတာဟာ ကျုပ်ပြန်မပြောနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေစေတယ်။ ကျုပ်အသက်ကို ကယ်တင်တာလား ဒါမှမဟုတ် တမင်သက်သက် အရှင်လက်စွဲ စော်ကား

www.burmeseclassic.com

တာလားဆိုတာ နောင်အခါ ကျွန်ုပ်အဘိုးကြီး ကျွန်ုပ်ကျွန်ုပ်မြောက်က ခင်စုစားနဲ့ စာရင်းဆက်ရှင်းမယ်”

ကောားဆုံးသည်နှင့် အဘိုးကြီး ကျွန်ုပ်ကျွန်ုပ်မြောက်က စားသောက်ခန်းပြတင်းပေါက်မှ ခုန့်လွှားတော်ထွက်သွားလေတော့သည်။ ရေလမ်းခေါင်းဆောင်ကြီး ကျွန်ုပ်ကျွန်ုပ်မြောက်၏ ပညာစွမ်းမှာ ကုန်းပေါ်တွင်လည်း သိပ်မညံ့လှပေ။

ထိုအခိုက် မိန်းမဆရာလေး ယန်ကျွေးလင်က အေးတိအေးစက်အမှ်အရာဖြင့် ကျွေးစင်ဟန်အား ပြောလာသည်။

“ကိုယ်တော်လေးကျေး... ကျွန်ုပ်အခန်းကို ပြန်သွားပါ”

ကောားဆုံးသည်နှင့် မိန်းမဆရာလေး ယန်ကျွေးလင်က သူမအခန်းရှိရာသို့ ကန့်ကလျ လျှောက်လှမ်းဝင်ရောက်သွားတော့သည်။ ယန်ကျွေးလင်နောက်မှ ကျွေးစင်ဟန်နှင့် မိန်းမလေး ဝမ်းကြယ်ယိတို့ လိုက်ပါသွားတော့၏။

အခန်းတွင်းသို့ရောက်သည်နှင့် ယန်ကျွေးလင်ထံမှ အမေးကောား ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကိုယ်တော်လေးကျေး... အဘိုးကြီး ကျွန်ုပ်ကျွန်ုပ်မြောက်နဲ့ ဘယ်လိုများ ရင်းနှီးမှုများ ရှိနေပါသလဲ၊ ကိုယ်တော်လေးဟာ ကျွန်ုပ်မရေမှာ ဉာဏ်မကစားပါနဲ့၊ ရှင်ဟာ တကယ်တော့ အဘိုးကြီး ကျွန်ုပ်ကျွန်ုပ်မြောက်ကို ဆုံးမသလို ပြောဆိုပြီး သူ့အသက်ကို ကယ်တင်လိုက်တယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ်မ မသိဘဲနေပါ့မလား”

“ကျုပ် ရှင်းပြပါရစေ၊ ကျုပ်ရဲ့ရည်ရွယ်ချက် အစစ်အမှန်က မိန်းကလေးယန် မြေလှန်လက်လှန်ဖြစ်သွားမှာစိုးလို့ ဝင်ရောက် ဖျန်ဖြေလိုက်ရတာပါ”

မိန်းမဆရာလေး ယန်ကျွေးလင်က အဆက်မပြတ် ရယ်မောနေ

သော်လည်း အေးတိအေးစက်မျက်နှာနှင့် ခက်ထန်သော အရိပ်အယောင်များ အနည်းငယ် လျော့ပါးသွားကာ မကျေမနပ် ပြောလာပြန်သည်။

“ကိုဇွမရှိဘူး၊ ကြာလာရင် အကြောင်းသိရမှပေါ့၊ ကိုယ်တော်လေးကျေးနဲ့ ပါးစပ်ကပြောတဲ့ကောားတွေဟာ ဝမ်းတွင်းစိတ်ဓာတ်နဲ့ မညီညွတ်ရင် ကျွန်ုပ်မ ကျွေးလင်က အနေနဲ့အပြန်တော့ သိလာနိုင်မှာပါ”

ကောားဆုံးသည်နှင့် မွက်လုံးအကြည့် လှမ်းယက်က ဝမ်းကြယ်ယိတို့သို့ ခုန့်ကကြည့်ရင်း ဆက်လက်မေးမြန်းလာပြန်သည်။

“မိန်းကလေး ဝမ်းကြယ်ယိ... ရှင်နဲ့ အောင်ဆရာကြီး ဝမ်းတရမ်း တို့ဟာ ဘယ်လိုပတ်သက်မှုရှိသလဲ”

ဝမ်းကြယ်ယိ၏ စိတ်ထဲ၌ လှုပ်ရှားသွားသော်လည်း ပြုံးရယ်၍ ပြန်မေးလိုက်၏။

“မိန်းကလေးယန်က ဘာဖြစ်လို့ ဒီမေးခွန်းကို မေးရတာလဲ”

“ရှင်တို့နှစ်ဦးဟာ ဝမ်းအမျိုးအနွယ်တွေဖြစ်တယ်၊ ဒါ့အပြင် မနေ့ညက မိန်းကလေးဝမ်း ဝမ်းတရမ်းအခန်းထဲကို သွားခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

“မိန်းကလေးယန်က အဲဒီအကြောင်း ဘယ်လိုသိတာလဲ၊ ကျွန်ုပ်မ သူ့ကို သွားရှာတာက အောင်ဆရာရဲ့ အောင်အတတ်ပညာ ဘယ်လောက်ကျွမ်းကျင်တယ်ဆိုတာ လေ့လာချင်လို့ပါ၊ အမျိုးတူတာကလွဲပြီး တခြားဘာပတ်သက်မှုမှ မရှိပါဘူး”

“ဒါဆို ကောင်းပြီ၊ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကျွန်ုပ်မက အောင်ဆရာကြီး ဝမ်းတရမ်းကို ပြဿနာသွားရှာမလို့၊ မိန်းကလေးယန်နဲ့ ဝမ်းတရမ်းတို့ ခင်မင်းရင်းနှီးမှုရှိနေရင် ရှင်နဲ့ကျွန်ုပ်မရဲ့ ခုန့်ကြည့်ရေးကို ထိခိုက်မှာစိုးတဲ့အတွက် ခုလိုမေးရခြင်းဖြစ်တယ်”

www.burmeseclassic.com

၁၄ ○ ဆန်းကြယ်

ကျွန်းစန်ဟန်က ကြားပြတ် ဝင်မေးလာသည်။

“မိန်းကလေးယန်း၊ ဝမ်းတရုမ်းကို ဘာဖြစ်လို့ ပြဿနာရှာရမှာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မ သူ့ကို လုံးဝကြည့်မရဘူး”

ထိုအခါ မိန်းမပျိုလေးဝမ်းကြယ်ယိက ဝင်ရောက်ပြောဆိုလာပြန်သည်။

“မိန်းကလေးယန်း၊ ဧဝံဆရာကြီးရဲ့အကြောင်းကို သိပါသလား၊ ကျွန်မ အမြင်ပြောရရင် ဝမ်းတရုမ်းဟာ ပြဿနာရှာလို့ ကောင်းမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်ဘူး”

ဝမ်းကြယ်ယိကကားမှာ တစ်ခက်မှစမ်းကြည့်ပြီး အခြာတစ်ခက်မှ ရန်ထောင်ပေးသည့်ကောပြန်သည်။

မိန်းမချောလေး ယန်ကျွေလင်က ခေါင်းခါယမ်းပြီး...

“ဧဝံဆရာ ဝမ်းတရုမ်းလို အသေးအမွှာပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို ကျွန်မ ကျွေလင်က မျက်စိထဲတောင် ထည့်မထားပါဘူး”

ထိုစဉ် ကျွေလင်ဟန်က စိတ်ထဲမှကျိတ်၍ စဉ်းစားလိုက်သည်။

“အင်း...ယန်ကျွေလင်ဟာ ဝမ်းတရုမ်းရဲ့ နဂိုမျက်နှာကို သိလျက်နဲ့ စကားတစ်လုံးမှမပြောဘူး၊ သူလည်း ဉာဏ်ကစားတတ်တာပဲ”

ထိုစဉ် မိန်းမပျိုလေး ဝမ်းကြယ်ယိက ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်ပြီး...

“ခုလိုနည်းနဲ့ကျွေးမွေးတာကို ကျွန်မ ဝမ်းကြယ်ယိက အထူးပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကဲ...ကျွန်မကို သွားခွင့်ပြုပါ”

“ကောင်းပါပြီ၊ မိန်းကလေးဝမ်းက တည်ဆဲဆိုရင်မှာပဲ ခွဲကြည့်ပရိသတ်အဖြစ် စောင့်နေပါ”

ဟန်ရှိင်ဓား(ဓာစဉ်-၃) ○ ၁၅

ဝမ်းကြယ်ယိ ထွက်သွားပြီးနောက် ကျွေလင်ဟန်က ယန်ကျွေလင်ဟာ မေးလိုက်၏။

“မိန်းကလေးယန်း...ဝမ်းကြယ်ယိကျွေမှာ ပြဿနာရှာမယ်လို့ ပြောတာ တခြားရည်ရွယ်ချက် ရှိလို့လား”

“ကိုယ်တော်လေး...သိုင်းလောကထဲမှာ ဉာဏ်မကစားတတ်တဲ့ မိန်းမဆိုလို့ မရှိဘူး၊ ရှင်လဲ ခွဲကြည့်ဖို့သာပြင်ပေတော့၊ ဒါနဲ့ ကျွန်မကို အမှန်ကောင်းပြောနေခွင့်တယ်၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မမြောက်တို့ ကလေးလိုပတ်သက်မှုတွေ ရှိနေလို့လဲ”

ယန်ကျွေလင်က သူမ သိလိုသောအကြောင်းကို မမျှသိပ်နီနီဘဲ ထပ်မေးလိုက်၏။

“ကျွန်မမြောက်နဲ့ ကျွန်မဟာ တစ်ကြိမ်ပဲ တွေ့ဆုံဖူးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မသိရသလောက်ဆိုရင် ကျွန်မမြောက်ဟာ ခရုလမ်းစဉ်မှာ ခေါင်းဆောင်လုပ်နေပြီး မကောင်းမှုဒုစရိုက်လုပ်ငန်း ဘာတာနဲ့မှ မလုပ်ခဲ့ဘူး၊ ဒါကြောင့်...”

“ကိုယ်တော်လေးကျွေက အမှန်ကောင်းပြောတတ်သားပဲ၊ နို့မဟုတ်ရင် ရှင်နဲ့ကျွန်မ အချင်းချင်း မျက်နှာပျက်ရလိမ့်မယ်၊ ကျွန်မ ကျွေလင်ဟာ ဒီကနေ့ ကိုယ်တော်လေးကို ဖိတ်ခေါ်ဆွေးနွေးမယ့် ဂရီဟာ မှာကြားစရာတစ်ခု ရှိလိမ့်ပါ”

“မှာကြ ဝိုင်ပါတယ်”

“ကိုယ်တော်လေး ခွဲပြီးကိုရောက်လာတာဟာ တကယ်တော့ အလည်အပတ်လာတာ... ဖတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မ ရှင်ကို မမေးလှဘူး၊ ရှင်ဘာသာရှင် ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လာတာ ကျွန်မကျွေလင်က ကိုယ်တော်လေးရဲ့ လိုလားချက်ကို အစွမ်း ကုန် ကူညီပါမယ်”

www.burmeseclassic.com

ကျွန်းစင်ဟန်က လက်သီးဆုပ်ပါရဝပြီ...
“ဒီအတွက် မိန်းကလေးယောက်ကို အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဒါပေမယ့် ကိုယ်တော်လေးကျွန်းက အရင်ဆုံး ကျွန်မအတွက် အလုပ်တစ်ခုလုပ်ပေးရမယ်”
“ရပါတယ်။ ကျုပ်နိုးရိုမိတာက မိန်းကလေးအတွက် ကျုပ်အင်အား မလုံလောက်မှာကိုပဲ နိုးရိုမိတယ်”

“ကိုယ်တော်လေး ငြင်းမနေပါနဲ့တော့၊ ကျွန်မ ကျွေးလင်ဟာ ထင်ရှာလုပ်တတ်ပေမယ့် အကြောင်းရင်းပေါ်မူတည်ပြီး လုပ်တတ်ပါတယ်။ သူများကို အတင်းအဓမ္မလဲ မခိုင်းလိုဘူး၊ ဒီကိစ္စဟာ ကိုယ်တော်လေးအနေနဲ့ လွယ်လွယ်ကူကူ လုပ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်”

ကျွန်းစင်ဟန်က မယုတ်မလွန် ပြန်ပြောသည်။

“မိန်းကလေးယောက် ပြောကြည့်ပါ”

“မိန်းကလေးဝမ်းကြွယ်ယိုနဲ့ စကားသံကို နားထောင်ရတာ ကျွန်မနဲ့ ဝမ်းတစ်စုံတည်း တစ်ခွဲလောက်တိုက်ခိုက်တာကို လိုလားပုံရတယ်။ ကျွန်မအနေနဲ့ ဝမ်းတစ်စုံကို မကြောက်ပါဘူး။ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး အလကားသက်သက် အင်အားမကုန်ခန်းစေချင်လို့ပဲ”

“ဟင်... ဒါဆို...”

“ကျွန်မမှာ တခြားရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုရှိတယ်။ ခုနက မိန်းကလေး ဝမ်းကြွယ်ယိုဟာ ကျွန်မရှေ့မှာ ရန်ထောင်ပေးခဲ့တယ်။ အခုဆို ဝမ်းတစ်စုံနဲ့ရှေ့မှာလည်း သွားပြီး ရန်ထောင်စကားပြောနေမှာပဲ။ အဲဒါကိုလည်း ကျွန်မ သဘောကျပါတယ်။ တော်ကြာ ကျွန်မက ဝမ်းတစ်စုံကို သွားတွေ့ဆိုတဲ့အခါ ကိုယ်တော်လေးအနေနဲ့ ဝမ်းကြွယ်ယိုကို လိမ်ခေါ်ပြီး တည်းခိုဆိုင်က ခေတ္တခေါ်သွားပါ။ အဲဒီကိစ္စဟာ ကျွန်မ မှာကြားလိုတဲ့ကိစ္စပဲ”

ကျွန်းစင်ဟန် အနည်းငယ်အံ့သြသွားသည်။

“မိန်းကလေး မှာကြားချက်က ဒီလောက်တောင်ပဲ လွယ်ကူရသလား၊ မိန်းကလေးမှာ ဘာရည်ရွယ်ချက်တွေရှိနေသလဲ”

“ပေးမနေပါနဲ့တော့၊ ကိုယ်တော်လေးက ကျေးဇူးပြုပြီးပြန်သွားပါတော့”

“ခုနက မိန်းကလေးပြောခဲ့တယ်။ ကျုပ်ဒီဖွဲ့ကို ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့လာတာ အစွမ်းကုန်ကူညီမယ်ဆိုတာ တကယ်ပဲလား”

“ကျွန်မကျွေးလင်ဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကတိစကားမပြောခဲ့ဘူး၊ ခု ကိုယ်တော်လေးကို ကတိပြုခဲ့တဲ့အတွက် ဘူးဆို ဖန်မသီးဘူး”

“ကောင်းပြီး တကယ်လို့ ကျုပ် ဒီဖွဲ့ကိုလာတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ဈေးအောက်စွမ်းကို သတ်ဖို့ဆိုရင် မိန်းကလေး ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မိန်းမချောလေးယောက်ကျွေးလင်မှာ ထိုအမေးစကားကို ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်သေးဘဲ အတန်ငယ်စဉ်းစားပြီးမှ...”

“ကိုယ်တော်လေးကျွေးဟာ ဈေးအောက်စွမ်းကို သတ်ဖို့အတွက် လာတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီစကားအတွက် ကျွန်မကို အခက်အခဲ မတွေ့စေဘူး”

“တကယ်လို့ ဟုတ်ခဲ့ရင်ကော...”

ယန်ကျွေးလင်၏မျက်နှာမှာ ဆေးတိဆေးစက်နိုင်လွန်းလှ၏။ ခိုမြိုင် သူမ၏နှုတ်ခမ်းပါးနုစိလွှာကြားမှ သံစဉ်စကားလုံးများမှာ လည်း ဓားသွားပမာ ထက်လှပေသည်။

“ရှင်းရှင်းလေးပဲ၊ ကျွန်မ ကတိပေးခဲ့တဲ့အတိုင်း ရှင်းကိုကူညီပြီး ဈေးအောက်စွမ်းကို သတ်ပေးမယ်။ ဒါပေမယ့် ဈေးအောက်စွမ်းဟာ ယန်အမျိုးအနွယ်ရဲ့ လက်ထပ်အခမ်းအနား ဝင်ရောက်ပြီးတဲ့အထိ စောင့်ရမယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မအနေ မှာကြားချက်

ရဲ့ခိုလိုပါ။ အဲ...ဒါပေမယ့် ချွေးအောက်စွမ်း သေပြီးတဲ့နောက် ကိုယ်တော်လေးကျွေးလည်း ကျွန်မလက်ချက်နဲ့သေရမှာ စကန်းမူပဲ”
ထိုစကားကြောင့် ကျွေးစင်ဟန်၏မျက်လုံးမှာ ပြဲကျွယ်သွား တော့သည်။

သို့သော် ပြုံးရယ်၍ တည်ငြိမ်စွာပြောလာသည်။

“အင်း...တော်ပါသေးရဲ့၊ ကျုပ်ဟာ ချွေးအောက်စွမ်းကို သတ်ဖို့လာတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကဲ...ကျုပ်ကိုခွင့်ပြုပါဦး”

ကျွေးစင်ဟန်က လက်သီးဆုပ် ဂါရဝပြုကာ ယန်ကျွေးလင်၏ အိပ်ခန်းတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

မိန်းမချောလေး ယန်ကျွေးလင်၏ ခန့်မှန်းချက် မမှားပေး အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ယန်ကျွေးလင်၏ခန့်မှန်းချက်အတိုင်း မိန်းမဤလေးဝမ်းကြွယ်ယိမှာ စုခေါင်းတည်းခိုခန်းသို့ တိုက်ရိုက်သွား ပြီး ဝမ်းတရုမ်း၏ အိပ်ခန်းတံခါးကို ခေါက်လိုက်သည်။

ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ဝမ်းတရုမ်း၏ အိပ်ခန်းတံခါးပွင့်လာပြီး တီးတိုးပေးလာသည်။

“မိန်းကလေး ဘာအရေကြီးကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ရှင် ခေခင်ဆရာကြီး ဝမ်းတရုမ်းဟာ သူ့ဖျားအတွက် မှန်ကန် အောင် ခေခင်ဆရာပေးနိုင်လေမယ့် ရှင့်ရဲ့သေနေ့ကို တွက်ချက်နိုင်ပါ့ မလား”

“မိန်းကလေး မေးဖို့မလိုပါဘူး၊ ငါ ဝမ်းတရုမ်းဟာ နောက် နှစ်ပေါင်း တော်တော်ကြာကြာ အသက်ရှင်နေထိုင်နိုင်သေးတယ်”

ထိုစကားကြောင့် ဝမ်းကြွယ်ယိက သဘောကုန်စွာ ရယ်မောပြီး လှောင်ပြောင်ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ရှင့်ကို စောင့်မျှော်လိုက်မယ်၊ မကြာခင် သေမင်း ဟာ ရှင့်မိခင်ရာက်လာတော့မယ်”

“မိန်းကလေး...ဒီစကားမျိုးကို ကျုပ်ဝမ်းတရုမ်းဟာ ဒီတစ်ကြိမ် ပထမဦးဆုံး ကြားဖူးခြင်းပဲ”

“ဝမ်းတရုမ်း မနက်က ကျွန်မကို တည်းခိုဆိုင်မှာ ပြဿနာ နှုတ်ပြန်ပွားခဲ့တယ်၊ တစ်ခုက ပန်းခြောက်ခက်နတ်သမီးအဘွားကြီး ယိခင်ရှင်...”

ဝမ်းတရုမ်းက ကြားဖြတ်ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ကျုပ် ဝမ်းတရုမ်း ကြားပြီးပါပြီ၊ နောက်ပြဿနာတစ်ခုက ဟိုမိန်းမချောလေး ယန်ကျွေးလင်ဟာ ကျုပ်ကို ပြဿနာလာရာမလို မဟုတ်လား၊ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်လောက်က ယန်ကျွေးလင်ဟာ ယောက်ျား ယန်ဆောင်ပြီး ကျုပ်လက်အောက်က တပည့်ဆိုကို ချဉ်းကပ်ခဲ့သေး တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့ဦးညာဉ်နတ် ရွှေခေါင်းလောင်းခုန်စံကွက် ဟိုကံကွက်ကို ကျုပ်ဝမ်းတရုမ်းက မျက်စိထဲ ထည့်မထားပါဘူး”

“ဗုဒ္ဓဟာ အတော်ကို စကားကြီး စကားကျယ် တယ်ပြီးပြော မှီပါလား၊ ကျွန်မက ရှင့်ကို သတ်လာပေးတာဟာ အလကားသက် သက် ဖြစ်သွားပြီပေါ့”

မိန်းကလေးဝမ်းကြွယ်ယိက အခန်းတွင်းမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာ မျှားရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်စဉ်...

“မိန်းကလေးဝမ်း...စကားကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်းပြောစမ်း ပါဦး”

“ရှင်သိနေသားပဲ၊ ရှင့်ကို မိန်းကလေး ယန်ကျွေးလင် ပြဿနာ လာရှာလိမ့်မယ်”

“ဘာအားကိုးနဲ့လဲ”

“သူ့လက်ထဲက ရွှေခေါင်းလောင်းတစ်ခုကို အားကိုးတာပေါ့”

“မိန်းကလေး ဘယ်နေရာက ဒီသတင်းကိုကြားခဲ့ရတာလဲ”

“ယန်ကျွေးလင်ပါးစပ်ကပြောတဲ့ကောင်းကို နားနဲ့ဆတ်ဆတ် ကြားခဲ့ရတာပဲ၊ မကြာခင် သူဟာ ရွှင်ကို ရန်လာစရာတော့မယ်၊ ကျွန်မအမြင်ပြောရရင် ရွှင်သူ့ကို မနိုင်းနိုင်ဘူး၊ ဒီကနေ့ညဉ့်ရောင်နေရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“မိန်းကလေးက ကျွပ်ကို သိပ်အထင်သေးတာပဲ၊ ဝမ်းတရမ်းဟာ လူကြောက်တယ်ဆိုရင် ဒီကျွေးကတ်တုံးဖြူကို ဘယ်လာနေရဲမှာလဲ”

“ဒီလိုဆိုလဲ ကျွန်မ ရွှင်ကို ထပ်ပြောရမှာမလိုဘူး၊ ရွှင်ဟာ သေမင်းကို စောင့်နေပေတော့”

စကားဆုံးသည်နှင့် ဝမ်းကြွယ်ယီမှာ အိပ်ခန်းအပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

လမ်းမသို့ရောက်သောအခါ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ လျှောက်လှမ်းလာနေသော ကျူးစင်ဟန်ကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ မျက်နှာအနည်းငယ်မျက်သွားရတော့သည်။

ကျူးစင်ဟန်က ဝမ်းကြွယ်ယီအား တီးတိုးမေးလာသည်။

“မိန်းကလေးဝမ်း၊ မျိုးနွယ်တုတ် ဝမ်းတရမ်းကို လာသတင်းမေးတာလား”

ဝမ်းကြွယ်ယီမှာ ကျူးစင်ဟန်၏အမေးကို ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ တန်ပြန်မေးလာသည်။

“ကျွန်မထွက်သွားပြီးတဲ့နောက် မိန်းကလေးယန်က ဘာတွေပြောသေးလဲ”

“မိန်းကလေးဝမ်း၊ တို့ဟာ သူများကိုစွဲကို မမေးမြန်းသင့်ဘူး၊ ကိုယ်နဲ့ဆိုင်တဲ့ကိုစွဲကိုပဲ ပြောဆိုသင့်တယ်”

ကျူးစင်ဟန်က စကားဆုံးသည်နှင့် လျှို့ဝှက်အမူအရာ ဟန်မဆောင်၍ လေသံကို ပိုမိုတိုးညှင်းသွားကာ ပြောဆိုလာပြန်သည်။

“မိန်းကလေး၊ ရူးအောက်ဇွမ်းနဲ့ ကညာစင်ဇားနှစ်ဇော်တို့ ဖာယ့်သွားတယ်ဆိုတာ သိရဲလား”

“ကိုကျွင်ဆန်း တောင်မြေကို သွားတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ဟာ တောင်မြေရဲ့စွမ်းကို လှည့်ပတ်ကြည့်ဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုရှိရမယ်၊ မိန်းကလေးနဲ့ ကျွပ်အိမ်ကို လိုက်သွားရင် မကောင်းဘူးလား”

“ကျွန်မတို့ ဒီအချိန်မှာ ကိုကျွင်ဆန်းတောင်ကို လိုက်သွားရင် ဒီက ပွဲကြီးပွဲကောင်း လက်လွှတ်သွားမှာ နှုတ်ပြန်ကောင်းတယ်၊ မိန်းကလေးယန်နဲ့ ဝိညာဉ်နတ်ရွှေခေါင်းလောင်းနေခန်းကွက်ဟာ အစောင့်အတန်း မြင့်မားပါပေတယ်၊ ဝမ်းတရမ်းရဲ့သိုင်းယဉာကလည်း မပျံ့ လှဘူး၊ အဲဒီနှစ်ယောက် တိုက်မိုက်မင်းဆိုရင် အင်မတန်ကြည့် ကောင်းတဲ့ ပွဲတစ်ပွဲဖြစ်မှာ သေချာတယ်”

“မိန်းကလေးယန်ဟာ လောလောဆယ် တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း ဝမ်းတရမ်းကို ပြဿနာသွားရမှာမယ်မထင်ဘူး၊ ဒီအတွက် ပွဲကြီးပွဲကောင်း လက်လွှတ်သွားမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

နှစ်ယောက်သား စကားစာပြောပြောနှင့် လျှောက်လာခဲ့ရာ ဗုတ်တရက် လူရိပ်တစ်စုံရိပ် တောင်ဘက်ပြိုရိုးဆိုသို့ လွင်မြန်ရွာ မေးလွှားသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုလူရိပ်နောက်သို့ ဝမ်းကြွယ်ယီနှင့် ကျူးစင်ဟန်တို့ နှစ်ယောက်မှာ မတိုင်ပင်ဘဲ ထက်ကြပ်မကွာ မပြေးလွှားလိုက်ပါသွားလောက်လည်း လူရိပ်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်၏ မျက်စိစေ့မှ လွင်မြန်ရွာ မနောက်ကွယ်သွားရတော့သည်။

အခန်း (၂)

မိန်းမချောလေး ယန်ကျွေလင်။

ယန်ကျွေလင်က တပည့်မလေး လေးယောက်ကို ဦးဆောင်၍ နုပေါင်းတည်းခိုခန်းသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ယန်ကျွေလင်မှာ မေးမြန်းခြင်းပင်မပြုဘဲ တည်းခိုခန်းအတွင်းသို့ တိုက်ရိုက်ဝင်ရောက်လာသည်။

တည်းခိုခန်းအတွင်းရှိ စားပွဲထိုးများမှာ မိန်းမချောလေး ယန်ကျွေလင်၏ သိုင်းပညာအစွမ်းကို သိမြင်ပြီးဖြစ်၍ မည်သည့် မေးမြန်းစုံစမ်းတားဆီးခြင်း မပြုခဲ့ကြချေ။

ယန်ကျွေလင်က တပည့်မလေးတစ်ယောက်အား ဝမ်းတရုမ်း၏ အိပ်ခန်းတံခါးကိုခေါက်နှိပ်ပြီး အပြင်ဘက်ကြောတွင် ရပ်နေလိုက်၏။

ဝမ်းတရုမ်းမှာ အပြင်မှ တံခါးခေါက်သံကြောင့် တံခါးဖွင့်သေးလိုက်ရာ မိန်းကလေးချောက်သန်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“မိန်းကလေး ဘာကိုစုစုလို့လဲ”

“ကျွန်မ ဒေဒင်မေးချင်လို့ပါ”

မိန်းကလေးချောက်သန်းအား ဝမ်းတရုမ်း စကားပြောနေစဉ် ကြိုတင်နေရာမှ မိန်းမချောလေး ယန်ကျွေလင်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ပြီးဖြစ်သည်။

သို့သော် မမြင်ချင်ဟန်ဆောင်ကာ တမင်သက်သက် နောက်

ပြန်ကန်လှမ်းဆုတ်ကာ အိပ်ခန်းတံခါးကို ပိုမိုကျယ်သွားအောင် ဖွင့်ပေးလိုက်ရင်း မိန်းကလေးချောက်သန်းအား မိတ်ခေါ်လိုက်လေသည်။

“မိန်းကလေး၊ မင်းတို့ဆုံဆရာသမားကို အခန်းထဲဝင်လာဖို့ ကျွန်ုပ် မိတ်ခေါ်ပါတယ်”

မိန်းကလေးချောက်သန်း စကားပြန်မပြောနိုင်ခင်မှာပင် မိန်းမချောလေး ယန်ကျွေလင်က အိပ်ခန်းဝရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်းလာပြီးလျှင် တပည့်မလေးများအား ပြောဆိုမှာကြားလိုက်သည်။

“မင်းတို့ အပြင်မှာ စောင့်နေခဲ့ကြ”

မိန်းမချောလေး ယန်ကျွေလင်မှာ ဝမ်းတရုမ်း၏ အိပ်ခန်းတွင်းသို့ တစ်ယောက်တည်းလှမ်းဝင်သွားကာ အိပ်ခန်းတံခါးအား ဖြေယောင်းကန်ဖြင့် နောက်မြန်တစ်ချက်ကန်၍ ပိတ်လိုက်သည်။

ဝမ်းတရုမ်း၏ မျက်နှာအမူအရာတွင် ပြောင်းလဲမှုမရှိဘဲ တည်ငြိမ်နေကာ ညင်သာသော လေသံဖြင့် မေးလာ၏။

“မိန်းကလေး... ဒေဒင်လဲကုတော ကြည့်ချင်လို့လား”

မိန်းမချောလေး ယန်ကျွေလင်မှာ ဘာစကားမျှပြန်မပြောသေးဘဲ ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်ရောက်ထိုင်ချပြီး အေးစက်တင်းမာသောလေသံဖြင့် ဝမ်းတရုမ်းအား ပြောဆိုလာသည်။

“ယွင်ကြင်တောက်၊ ရှင်... ကျွန်မ ယန်ကျွေလင်ဓမ္မဟုတ်ဟန်ဆောင်မနေနဲ့၊ စွန့်မျက်နှာပေါ်က အပြေးတု- မျက်နှာဖုံးကို မှုတ်လိုက်စမ်း”

ဝမ်းတရုမ်း၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ထူးခြားသော အသွင်ကပ်၍ ပြောင်းလဲမှုမရှိဘဲ မျက်လုံးအိမ်အတွင်းမှ နက်ရှိုင်းသော လှည့်လည်သည့် အလင်းရောင်များသာ ထွက်ပေါ်လာသကဲ့သို့။

ထိုမြင် ဝမ်းတရမ်း၏ နှာခေါင်းတွင်းမှ လေပူတစ်မျက်မှတ် ထုတ်ရင်း ဣန္ဒြေမပျက် ယန်ကျွေလင်အား စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ယန်ကျွေလင်ကလည်း မျက်နှာအမူအရာ လုံးဝပြောင်းလဲခြင်း မရှိဘဲ အေးကော်တင်းမာစွာ ထပ်မံပြောဆိုလာပြန်သည်။

“ယွင်ကြွင်ထောက် ရှင်အေးနဲ့ ကျွန်မကျွေလင်ကို တစ်ကွက် တည်းနဲ့ မသတ်နိုင်ရင် အကောင်းဆုံးကတော့ ရှင် လွယ်စွာရှိ လိုဝေလုပ်ပါနဲ့။”

ဝမ်းတရမ်းကလည်း မျက်နှာအမူအရာမပြောင်းလဲဘဲ ဟင်နဲ့ အသံတစ်မျက်မြှောက် ကော်ထန်စွာ ပြောလာသည်။

“ယန်ကျွေလင်...မင်း ယောက်ျားဟန်ဆောင်ပြီး ဈာန်ဝမ်းမြစ် ပေါ်က ဟိုဈာန်ဆီကို ရောက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ငါအစောကြီးကတည်းက သိထားတယ်။ ဒီအတွက် ငါယွင်ကြွင်ထောက်အကြောင်းကို မင်း လိုက်နာစမ်းနေတယ်ဆိုတာလည်း ငါသိတယ်။ မင်းလာတဲ့ရည်ရွယ် ချက်လိုရင်းကိုသာ ပြောပေတော့”

“ကျွန်မ ရှင်ဆီကိုလာကတည်းက စကားမပြောရမချင်း မြန် ထွက်သွားမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ရှင်အရင်ဆုံး ရှင်မျက်နှာပေါ်က အရေပြားတု မျက်နှာဖုံးကို ခွဲတဲလိုက်ပါ။ ကျွန်မကျွေလင်က ရှင်ရဲ့ မျက်နှာဝါကျွင်ကျွင်ကို မကြည့်ချင်ဘူး။”

ထိုစကားကြောင့် ဝမ်းတရမ်းခေါ် ယွင်ကြွင်ထောက်မှာ တပေး ပေး တဟားဟား ရယ်မောရင်း...

“ယန်ကျွေလင်...မင်းမျက်လုံးအနံ့ကို ခွန်ထက်တဲ့မေးနှစ်စင်း လို့ ငါက ထင်ခဲ့တယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ မင်းအကြည့်မှားသွားပြီ။ ကျွန်ယွင်ကြွင်ထောက်ရဲ့မျက်နှာပေါ်မှာ ဘာအရေပြား မျက်နှာဖုံး ကိုမှ ခွပ်မထားဘူး။”

စကားဆုံးသည်နှင့် မျက်နှာပေါ်သို့ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တအား မျက်နှာပေါ်လိုက်ရာ စေ့ခင်ဆရာကြီး ဝမ်းတရမ်း မျက်နှာသံသယာန် ချက်ဖြည့်၊ မျောက်ကွယ်သွားပြီး ခန့်မော့မော့ ဖြူဆွေးနေသော မျက်နှာ ကမ်းမှ ပေါ်ထွက်လာတော့သည်။

ယန်ကျွေလင်က သဘောကျစွာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညီတဲ ရှိ...။

“အင်း...ရှင်ရဲ့ရုပ်ပြောင်းရပ်လို့ အတတ်ပညာဟာ တကယ့် ကိုပ် အဆင့်မြင့်မားပါပေတယ်။ ဇာကစွန်နန်းနဲ့ ပန်းပေါင်းတစ်ရာ နန်းတော်ဟာ အဖြူရောင်ဂိုဏ်းနဲ့ အနက်ရောင်ဂိုဏ်းတို့ရဲ့ ခေါင်း ဆောင်တွေဖြစ်တယ်။ ရှင်က ပန်းပေါင်းတစ်ရာ နန်းတော်ရှင်ဖြစ်ပြီး မျက်နှာမှာမည်ပြောင်း၊ ပြီးတော့ ကျောက်တုံးမြို့ကိုလား၊ ခါတိုင်း ရှင်ရဲ့မျက်လုံးပါးနေကျ ဆွတ်ဖြူရေးမယ်တွေကို ဈာန်ဝမ်းမြစ်ကမ်းပေါ်မှာ ဟန်ဆောင်နိုင်။ အင်း...တတ်လည်း တတ်နိုင်ပါပေတယ်။ ဒါနဲ့ ရှင်ရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ”

“မင်းက ဘာကိစ္စ မေးရတာလဲ”

“အရောင်းအဝယ်လုပ်မလို့၊ အရင်ဆုံး ရှင်ဒီမြို့ကိုလာတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို သိမှဖြစ်မယ်။ ဒါမှ ရှင်နဲ့ဆွေးဆင်လို့ ကောင်းမယ်”

“နှစ်အတော်ကြာလာခဲ့ပြီ၊ ဒီကျေးနယ်က ဝက်ပါ တောင်ကျန်း ရဲ့ ယန်အမျိုးအနွယ်ဟာ သိုင်းလောကမှာ ဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်းလို့ မဆို နိုင်သေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မထင်မှတ်ဘဲ ဒီတစ်ခေတ်မှာ မိန်းကလေး လို့ လူတော်လူကောင်းတစ်ယောက် ထွက်လာတဲ့အပြင် မင်းတို့ရဲ့ ဂိုဏ်းနတ် ရွှေခေါင်းလောင်း ခုနှစ်ကွက်ဟာ ကြားရသမျှ ငါ့ဆီ လာရောက်ချားနေခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ယန်ရဲတိုက်ဟာလည်း သိုင်း လောကမှာ နာမည်ကျော်ကြားလာခဲ့ရတာဖြစ်မယ်။ မင်းလို နာမည်

ကျော်ကြားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ ငါ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရတဲ့အတွက် ငါ့ရဲ့
ဂုဏ်အဆင့်အတန်း မပျက်ပါဘူး။ ဒီတော့ ဘယ်လို အရောင်းအဝယ်
လဲဆိုတာ မင်းပြောကြည့်စမ်း”

မိန်းမချောလေး ယန်ကျွလင်က ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်သည်။

“သိပ်လည်း မလောဝါနဲ့လေ။ ကျွန်မအနေနဲ့ ရှင်ဒီဗြိုကို
လာရတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို နားထောင်ရဦးမှ ထပ်ပြောကြပါနဲ့။”

ယွင်ကြွင်ထောက်၏ မျက်လုံးအနံ့မှာ တစ်မျက်အေးစက်သလို
ဖြစ်သွားပြီး မကျေနပ်ပြောလာသည်။

“မိန်းကလေး ဘာဖြစ်လို့ ခွတ်အတင်း မေးနေရတာလဲ”

“အရောင်းအဝယ်လုပ်တယ်ဆိုတာဟာ လဲလှယ်တဲ့အမျက်
အလက် တရားမျှတမှုရှိရမယ်။ ကျွန်မက ရှင်ရဲ့အားအင်ကို ငှားရမ်း
ဖို့ စဉ်းစားထားတယ်”

“ဆိုတို...ဒီလိုလား၊ ဒါဆို ငါ ယွင်ကြွင်ထောက် အမှန်
အတိုင်း ပြောပြမယ်။ ပန်းပေါင်းတစ်ရာနန်းတော်ဟာ အနက်ရောင်
ဂိုဏ်းရဲ့ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ပေးမယ့် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးရဲ့ ခေါင်း
ဆောင် မဟုတ်သေးဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီကျောက်တုံးမြို့ကိုလာပြီး
အခွင့်အရေးစောင့်ရှောက် ခိုလှုံအထွေးဖြစ်နေဖို့ ပန်တီး
မိုတာပဲ။ အဲဒီအခါမှ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးကို အုပ်စိုးခြယ်လှယ်
ဖို့ဖြစ်နိုင်မယ် မဟုတ်လား”

“အင်း...ရှင်လေးက မသေးလှပါလား။ လောဘခံစိတ်လည်း
အင်မတန်ကြီးတယ်။ ထားပါတော့ ကျွန်မတို့ ယန်အမျိုးအနွယ်ရဲ့
ရဲတိုက်က ဘာအကူအညီပေးဖို့ လိုအပ်သလဲ”

ထိုစကားကြောင့် ယွင်ကြွင်ထောက်၏ မျက်လုံးအနံ့မှာ ဂိုင်း
စက်ပြူးကျယ်သွားသည်။

မိန်းမချောလေးယန်ကျွလင်အား နားမလည်သည့် အမူအရာ
ပြု ပေးလာသည်။

“မိန်းကလေး ဘာဖြစ်လို့ ဒီစကားမျိုး ပြောလာရတာလဲ”

“တကယ်လို့ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးကို ရှင်အုပ်စိုးချင်တယ်
ဆိုရင် ရွှေလမ်းခရီးမှာ အဟန့်အတား အနှောင့်အယှက်တွေကို
ရှင်းလင်းဖယ်ရှားပစ်ရမယ်။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် အဖြူရောင်ဂိုဏ်းသား
အနည်းငယ်ကို အရင်ဆုံး ရှင်းပစ်ရမယ်။ ကျွန်မသိသလောက်ဆိုရင်
မဟာ ရှင်ဟာ ဂိုဏ်းအဖွဲ့အသီးသီးက သိုင်းယဉ္ဇာအားလုံးနီးပါး
တပ်ကွပ်မီးထားတယ်။ ဒါကြောင့် ဘယ်သူ့ကိုမှ ရှင်မျက်စိထဲ ထည့်
မထားဘူး။ ဒါပေမယ့် ရှင်ကိုယ်တိုင် သုတ်သင်လို့မသင့်တဲ့လူတွေ
ကြုံဖို့ပေးမယ်။ အဲဒီအတွက် ကျွန်မက ရှင်ကိုယ်စား သုတ်သင်ပေးမယ်”

ယွင်ကြွင်ထောက်မှာ အကြီးအကျယ် ကြောင်အမ်းသွားပြီး...

“ဟေ့...မင်းက ငါ့အတွက် သုတ်သင်ပေးစေချင်လို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆို ကျုပ်ကလည်း မိန်းကလေးအတွက် မိန်းကလေး

ကိုယ်စား လှူတစ်ယောက်ကို သုတ်သင်ပေးရမှာပေါ့”

မိန်းမချောလေး ယန်ကျွလင်က ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်ရင်း...

“ရှင်မှန်းချက် လွဲသွားပြီ”

ယွင်ကြွင်ထောက်မှာ သဘောမပေါက်နိုင်ဘဲ စဝေစဝါ

ဖြစ်သွား ကာ...

“ဒါဆို...”

မိန်းမချောလေး ယန်ကျွလင်က ကြားမြတ်ပြောဆိုလာသည်။

“တခြားမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မဆန္ဒက ချူးအောက်ခံပေးဖို့ ရှင်

အနေနဲ့ ဖမ်းပေးစေချင်တယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့် ယွင်ကြွယ်ထောက်အနားသို့ ပိုမိုတိုးကပ် သွားကာ တီးတိုးပြောဆိုလိုက်သည်။

“ဈေးဆောက်စွမ်းကောင်းပြီး ကျွန်မတို့ ယန်ရဲတိုက်ကို ပို့ဆောင် ပေးပါ”

“ဟာ... အဲဒါဆိုရင်တော့ အတော်ကို ထူးဆန်းနေပြီ၊ မိန်း ကလေးရဲ့ သိုင်းပညာ အရည်အချင်းနဲ့ဆို ဈေးဆောက်စွမ်းကို ခမ်း ဆီးချင်ရင် အလွယ်ကလေးပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ အခြားသူကို အကူအညီ တောင်းရတာလဲ”

“ယွင်ကြွယ်ထောက်... ဘာကြောင့်လဲဆိုတာကို မေးမနေနဲ့၊ အရောင်းအဝယ် မလုပ်ချင်ရင် ရတယ်”

“ကျုပ် ယွင်ကြွယ်ထောက်က မိန်းကလေးအတွက် လုပ်ဆောင် ပေးချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခုချိန်မှာ မိန်းကလေးရဲ့ ဝိညာဉ်နုတ် ငွေခေါင်းလောင်း အကူအညီ မလိုသေးပါဘူး”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မျက်မှောက်ခေတ် သိုင်းလောကထဲမှာ ရှင် ဗုဒ္ဓ ရှင်းလင်းသုတ်သင်ဖို့ မသင့်တော်တဲ့ လူတစ်ယောက်ရှိနေတယ်”

“အဲဒီလူဟာ ဘယ်သူလဲ”

မိန်းမချောလေး ယန်ကျွေ့လင်က တစ်လုံးချင်းပြောဆိုလိုက် သည်။

“အဲဒီလူဟာ ဝမ်ကြယ်ယိပ်”

“မိန်းကလေးရဲ့ စကားဟာ အင်မတန် ထူးဆန်းနေပါလား၊ ကျုပ် ယွင်ကြွယ်ထောက်က ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို သုတ်သင်ရမှာလဲ”

“ရှင်ဟာ ပန်းပေါင်းတစ်ရာနန်းတော်ရဲ့ ခေါင်းဆောင်ဖြစ် တယ်၊ နောက် ဂုဏ်ကျော်နာမည်ပြောင်ပြီး ဒီပြို့ကိုလာရတယ်ဆိုတော့ အကြောင်းရင်း စကန်ရှိရမယ်၊ ကျွန်မသိသလောက်ပြောရမယ်ဆိုရင်

ဝမ်ကြယ်ယိပ်ဟာ ရှင်အကြောင်းကို သေသေချာချာ သိထားပုံရတယ်၊ မါပေမယ့် ဝမ်ကြယ်ယိပ်က ရှင်အကြောင်း လျှို့ဝှက်ချက် မပေါက် ကြာရုံ ကတိပြုထားချင် ပြထားလိမ့်မယ်၊ ဒီအတွက် ရှင် စိတ်ဆင်းရဲ နေမှာ သေချာတယ်၊ အကောင်းဆုံးက ဖြက်ပင်နုတ်ရင် အဖြစ်မကျန် အောင် နုတ်ပစ်ရမယ်၊ ကျွေးပင်နုတ်ရင်လည်း ကျွေးပင်တောင် မကျန်အောင် နုတ်ပစ်ရတယ်၊ ဒါဟာ ရှင်ရဲ့လျှို့ဝှက်ချက် မပေါက် ကြာစေနိုင်တဲ့ အကောင်းဆုံး နည်းလမ်းပဲ”

ယွင်ကြွယ်ထောက်က အနည်းငယ် စဉ်းစားပြီးမှ...

“ဟိုဝမ်ကြယ်ယိပ်ဆိုတာကလည်း ရုပ်မျက်နှာမည်ပြောင်ထား တယ်၊ မိန်းကလေး သိရဲ့လား”

မိန်းမချောလေး ယန်ကျွေ့လင်မှာ ငေးကြောင်ကြောင်တစ်မျက် ဖြစ်လွှားပြီး...

“ဟင်... ဝမ်ကြယ်ယိပ်ဟာ ဝမ်ဆန်းတောင်ရဲ့ နောင်လာ နောက် လား မဟုတ်ဘူးလား”

“ဝမ်ဆန်းတောင်ဆရာကြီးဟာ တစ်သက်လုံး မိန်းမမရှိဘဲ နေလာခဲ့တာ ဘယ်ကနေ ဒီအမျိုးသမီး ရောက်လာရမှာလဲ”

“ဒါဆို သူက...”

“မိန်းကလေး ငွေရောင်ဝံပုလွေဆိုတာ ကြားစူးရဲ့လား”
ထိုအမေးစကားကြောင့် မိန်းမချောလေး ယန်ကျွေ့လင်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ရွံ့ရှာစက်ဆုပ်မှုများ ပေါ်လာလေသည်။

ငွေရောင်ဝံပုလွေ အဘူးကြီးမှာ တစ်ချိန်က သိုင်းလောက ကျပ် မျက်နှာများခဲ့သော သိုင်းအကျော့အမော်တစ်ယောက်ဖြစ်ပေ လည်။

“အဲဒီငွေရောင်ဝံပုလွေအဘွားကြီးဟာ အခု အေးလင်းတည်းဖို ချိန်သောမှာ တည်းခိုနေတယ် မဟုတ်လား”

"ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီရောင်ပုံပုလွေအသွားကြီးဟာ ဝမ်ကြွယ်
 ယိရဲ့ မိခင်ပါ။ သူ့အဖေ ဘယ်သူဆိုတာတော့ ရောင်ပုံပုလွေအသွား
 ကြီးကလွဲလို့ ဘယ်သူမှမသိကြဘူး။ နာမည်ကိုလည်း အမျိုးမရှိ
 ပြောင်းပြီး ရုပ်အမျိုးမျိုးမျက်နှာတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့ရုပ်ပြောင်
 ရုပ်လွယ်ညာက အလွန်ပြောင်မြောက်တဲ့အတွက် ဘယ်သူမှမသိခဲ့ဘူး
 နောက်ဆုံး စကားရန်နန်းကို သွားပြီး ချူးအောက်ရွမ်းရဲ့ကိုယ်ရံတော်
 စားကညာကြွယ်ရီဂိုင်အဖြစ် ဟန်ဆောင်နေခဲ့တယ်။ နောက်တော့
 သေချင်ဟန်ဆောင်ပြီး အပြင်ကိုထွက်လာတယ်။ နု ဒီမြို့ကိုရောက်
 လာတော့ ကြွယ်ရီဂိုင်တပြစ်လဲ ဝမ်ကြွယ်ယိဖြစ်လာတာပဲ။ ဒီမိခင်
 ကလေးဟာ ဉာဏ်နီညာဏ်နက် အတော်များတယ်။ သူတတ်ထား
 သိုင်းပညာကလည်း အမျိုးမျိုးပဲ။ သူ့ကို လွယ်လွယ်ကူကူ သုတ်သင်
 ပစ်ဖို့က မလွယ်ဘူး။"

"ဝမ်ကြွယ်ယိဟာ အနက်ရောင်နီဖမ်းကလို့ ပြောလို့ရတယ်
 သူ့ကို သုတ်သင်ပစ်နိုင်တယ်ထားဦး။ နောင်အခါ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး
 အန္တရာယ်တွေ အလွန်များလာနိုင်တယ်။"

"ကျွန်မ ကျွေးလင်က ဝမ်ကြွယ်ယိကို ဂရုမစိုက်ပါဘူး။"

"ကျွန်ုပ် ယွင်ကြွင်ထောက်အနေနဲ့ မှန်တာပြောရရင် ဝမ်ကြွယ်
 ယိကို မသုတ်သင်ချင်ဘူး မိန်းကလေး။"

ထိုကားကြောင့် မိန်းမချောလေး ယန်ကျွေးလင်မှာ ယွင်ကြွင်
 ထောက်အား အထင်အမြင်လွဲမှားသွားတော့သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဝမ်ကြွယ်ယိသည် မိန်းမကောင်း
 တစ်ယောက်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ ထို့ပြင် ယွင်ကြွင်ထောက်ကိုယ်တိုင်
 ကလည်း မိန်းမလိုက်စားသူတစ်ယောက်ဖြစ်ပုံနဲ့ ယန်ကျွေးလင်
 သိထားသည်။

ဤအကြောင်းများကြောင့် မိန်းမချောလေး ယန်ကျွေးလင်မှာ
 ယွင်ကြွင်ထောက်အား ဆက်လက်စကားပြောဆိုရန် ရွက်စွဲသွားသည့်
 အလား မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီမြန်းသွားရလေသည်။

မိန်းမချောလေး ယန်ကျွေးလင်၏ မျက်နှာအမူအရာကိုကြည့်
 ကာ မိမိအား အထင်လွဲသွားပြီဖြစ်ကြောင်း အတိတ်လိုက်ရရုံ
 ယွင်ကြွင်ထောက်က ကမ္ဘာကယာ ရှင်းလင်းချက်ထုတ်လိုက်ရသည်။

"မိန်းကလေးယန်...မင်းရဲ့မျက်နှာအမူအရာကိုကြည့်ရတာ
 ပါကို အထင်လွဲသွားပုံပဲ။ ငါဟာ ရုပ်ရုပ်ပွေပွေနေခဲ့ပေမယ့် ဝမ်ကြွယ်
 ယိရဲ့ အသားကိုတော့ မထိခဲ့ဘူး။ သူ့ကို မသတ်ချင်တာဟာ ငါ့မှာ
 အကြောင်းရှိတယ်။"

"ပြောပါဦး။"

"ပြောရရင် မိန်းကလေး နားရွက်သွားမှာနီးရတယ်။"

"ပြောသာပြောပါ။ အရေးမကြီးပါဘူး။"

"ဝမ်ကြွယ်ယိဟာ အတွင်းအားပြောင်း အားယူပညာကို ကျွမ်း
 ကျွင်တယ်။ ကျုပ်တို့ ပန်းပေါင်းတစ်ရာနန်းတော်က အမျိုးသမီး
 လိုင်းသမားတွေအတွက် ဝမ်ကြွယ်ယိကို အသုံးချပြီး အဲဒီပညာမျိုး
 စတင်အောင် သူ့ကိုသင်ကြားပေးနိုင်ရမယ်။ ဒါကြောင့် ဝမ်ကြွယ်ယိ
 ကို သုတ်သင်လို့ မဖြစ်ဘူးလို့ ပြောတာပေါ့။"

"စင်က သူ့ကိုအန္တရာယ်မပြုစင်ပေမယ့် သူကတော့ စွင့်ကို
 သေစေချင်နေတယ်။"

ယန်ကျွေးလင်၏စကားကို ယွင်ကြွင်ထောက်က သိပ်အနည်း
 မထားဘဲ ပြန်လည်မေးခွန်းထုတ်လာသည်။

"မိန်းကလေးယန်အနေနဲ့ ချူးအောက်ရွမ်းကိုပစ်သီးနိုင်တာ
 တယ်လို့ရည်စွယ်ချက်လဲ။"

၃၂ ○ အုန်းကြွယ်

"ကျွန်မအမေက သူ့ကို ယန်ရဲတိုက်ရဲ့ သမက်အဖြစ် ရွေးချယ်ပြီးပြီလေ"

ယွင်ကြွယ်ထောက် အနည်းငယ် အံ့သြသလိုဖြစ်သွားပြီး မျက်မှောင်ကြုတ် မေးလာသည်။

"မင်းအမေက ချွေးအောက်စွမ်းကို သမက်အဖြစ်ရွေးချယ်တာ ချွေးအောက်စွမ်းမှာ ဘာများထူးခြားချက်ရှိနေလို့လဲ၊ ဒါမှမဟုတ် မိန်းကလေးမိခင်ရဲ့အမိန့်ကိုနာမ်ပြီး လုပ်ဆောင်တာလား၊ မိန်းကလေးကိုယ်တိုင်ကပဲ ချွေးအောက်စွမ်းအပေါ် မေတ္တာသက်ဝင်နေလို့လား"

ထိုကေားကြောင့် ယန်ကျွယ်လင်၏ အောက်နှုတ်ခမ်းမှာ တစ်မျက်တွန့်တက်သွားသည်။

"ကျွန်မ ကျွယ်လင်ဟာ ချွေးအောက်စွမ်းအပေါ် ဘယ်လိုမှ အကောင်းမမြင်ခဲ့ဘူး၊ အဖေရဲ့အမိန့်ကို မလွန်ဆန်ရဲလို့သာ နောက်ပြီး ကျွန်မတို့ရဲတိုက်ရဲ့ အစဉ်အလာ စည်းကမ်းမျက်ကြောင့်လည်း ဖြစ်တယ်"

"မိန်းကလေး... ချွေးအောက်စွမ်းဟာ ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုးစား ခိုတယ်ဆိုတဲ့သတင်း ကြားဖူးမှာပေါ့၊ သူဟာသူ့ အပေလိုပဲ မာနကြီးပြီး အရည်အသွေးလည်း အလွန်ကောင်းတယ်၊ ကျွယ် သူ့ကို ရက်အနည်းငယ်အတွင်း လေ့လာသိရှိရသလောက် ချွေးအောက်စွမ်းဟာ မင်းတို့ရဲတိုက်ရဲ့ သမက်အဖြစ် အနစ်နာခံပြီး သဘောတူမယ်မထင်ဘူး"

"ရှင်စကားက ကျွန်မတို့ ယန်ရဲတိုက်ကို သိပ်အဆင်သင့်လွန်းရာကတယ်၊ ချွေးအောက်စွမ်းဟာ ယန်မျိုးဆက်ရဲ့သမက်ဖြစ်ခြင်းဟာ မြင့်မားလာတယ်လို့ ခေါ်ဆိုနိုင်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ချွေးအောက်စွမ်း အနေနဲ့ နစ်နာရမှာလဲ"

ဘန်တိုင်းစား(စာစဉ်-၃) ○ ၃၃

ယန်ကျွယ်လင်က စကားမြတ်ကာ တိုတိုနှင့်လိုရင်း မေးလာသည်။

"ကဲ... ပန်းပေါင်းတစ်ရာ နန်းတော်ပိုင်ရှင်ယွင် အပိုတွေ မြဲပြာ မနေနဲ့၊ ကျွန်မပြောတဲ့ကိစ္စ သဘောတူ မတူဆိုတာဘဲ ပါချင်တယ်"

"ကောင်းပြီ၊ ချွေးအောက်စွမ်းကို အတည်အလင်း ဖမ်းပေးရမှာလား၊ တိတ်တဆိတ် ဖမ်းပေးရမှာလား"

"ရှင်သဘောတူရင် အသေးစိတ် အစီအစဉ်ကို ကျွန်မပြောပြမယ်"

"အခု ဒီကျော့ကတုံးဖြူ ကိုရောက်နေကြတဲ့ သိုင်းသမားတွေ အားလုံးရဲ့ပစ်မှတ်ဟာ ချွေးအောက်စွမ်းကို ချိန်စွယ်ထားကြတယ်၊ ဒီအားလုံးမှာ ကျွယ်တစ်ယောက်တော့ မပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မိန်းကလေးကိုယ်စား ချွေးအောက်စွမ်းကို ဖမ်းပေးရမယ်ဆိုတော့ ကျွယ်အတွက် မျိုးကျိုးမရှိပါဘူး"

"ဒါဖြင့်ရင် ရှင်သဘောတူပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား"

"မိန်းကလေးယန်၊ ကျွယ် ယွင်ကြွယ်ထောက်ဆိုတဲ့လူက ရှုံးတဲ့အရောင်းအဝယ်မျိုး မလုပ်ဘူး"

"ကျွန်မကလည်း ခုနကပြောထားတဲ့အတိုင်း ရှင်အတွက် မှန်သူတစ်ယောက် သတိပစ်ပေးမယ်"

ယွင်ကြွယ်ထောက်က ခေါင်းခါယမ်းရင်း...

"ကျွယ်မှာ ရန်သူထောင်သောင်း ရှိနေပါစေ၊ မိန်းကလေးက ပျော်ရွှင်စရာ လက်တစ်ခုံကို အလုပ်မပေးရက်ပါဘူး"

"ရှင်လေသိကြားရတာ၊ တခြားသူ တစ်ဦးဦးနဲ့ စာပို့ပုံကတိ ရှိနေသလိုပဲ"

"အင်း...ဟုတ်တယ်၊ မိန်းကလေးက သိပ်ညာဏ်ကောင်းတာပဲ၊ အနီပိပြတာနဲ့ အကောင်အထည်တတ်တယ်"

"ပြောပါ၊ ရှင် ဘယ်လိုလုပ်ချင်သလဲ"

"တစ်ယောက်နဲ့လေးယောက်လဲမယ်၊ မိန်းကလေးရဲ့ပညာတပည့်လေးဦး ကျုပ်ကိုပေးရမယ်၊ ကျုပ်ဆိုမှာ မိန်းကလေးတပည့်တွေအများကြီးရှိနေပေမယ့် မိန်းကလေးတပည့်တွေလောက် အရည်အသွေးမကောင်းကြဘူးလေ"

ဆိုအခါ ယန်ကျွေလင်မှာ စုတ်ခြည်း ကောင်းပြန်မပြောနိုင်ဘဲ အတန်ကြာ ခေါင်းငုံ့စဉ်းစားနေသည်။

ယွင်ကြွင်ထောက်ကပင် ထပ်မံပြောဆိုလာပြန်သည်။

"မိန်းကလေး...ကျုပ်တို့ ယန်းပေါင်းတစ်ရာ နန်းတော်ထဲမှာ မိန်းလေးလူတွေရှိနေရင် နောင်အခါ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် တင်းမာခြင်းကို လျော့နည်းသွားစေတာပေါ့၊ မိန်းကလေးက ဘာဖြစ်လို့ သဘောမတူနိုင်တာလဲ"

"ကောင်းပြီ၊ ဒီလိုဆိုလည်း ကျွန်မတို့ ကတိစာချုပ် ချုပ်ဆိုကြဖို့"

"မိန်းကလေးအနေနဲ့ ချူးသောက်ခွမ်းကို ဘယ်လိုဖမ်းဆီးစေချင်တယ်ဆိုတာ ပြောပြပါ"

အခန်း (၃)

ချန်ဂွမ်းမြစ်။

ချန်ဂွမ်းမြစ်ပေါ်တွင် လှေငယ်များနှင့် ရွက်လှေကြီးငယ်များ လှုပ်ရှားသွားလာနေကြသည်။

ထို့အတူ ရွက်လှေကြီးများပေါ်မှ ပျော်မြေရေးမယ်များ၏ ယီချင်းသံဇော်များနှင့် ဂီတသံဇော်များက ချန်ဂွမ်းမြစ်၏ လှိုင်းကြက်စွပ်ကလေးများနယ် တလှားလှားတလှိုင်းလှိုင်း သာယာနာပျော်ဖွယ် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထိုစဉ် ပျော်ပွဲစားရွက်လှေကြီးပေါ်ရှိ အိပ်ခန်းတစ်ခန်း အတွင်း မိန်းမချောလေး ဟိုဂွန်မှာ အလှပြင်လျက်ရှိနေသည်။

ထိုအခိုက် မိန်းမချောလေး ဟိုဂွန်ဆိုမှ စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်သော စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

"ဟဲ့...ခြူးရဲ့၊ ခွန်းငှာ ခုထက်ထိ မလာသေးဘူးလား"

ထိုစကားကြောင့် မိန်းကလေးခြူးရဲ့မှာ တအံ့တဩ ပြစ်သွားတာ...

"မယုဟိုဂွန်...နင် ခွန်းငှာ သေသွားတယ်ဆိုတာ တယ်ယံ ပျံကြည့်နေသလား၊ ဒီကောင်မဟာ တို့ဆရာကြီးယွင်ကို ဘစ်ဖက်အဟိမ္မစီနေတာပဲ၊ သူတယ်သေချင်ပါ့မလဲ၊ တကယ်တော့ ခွန်းငှာ တစ်ယောက် သေချင်ဟန်ဆောင်ပြီး ဆရာကြီးယွင်က သူ့ကို လျှို့

ဝက်တာဝန်ပေးထားတာဖြစ်မယ်၊ သူများသိသွားမှာနိုးလို့ ချိန်းဝှာ
သေသွားပြီလို့ လှည့်စားထားတာဖြစ်တယ်”

မိန်းကလေးဖြူးရဲက တစ်ချက်အံ့သြဟန်ဖြူပြီး တိတ်ဆိတ်
စွာဖြင့် ဟိုရှုန်ကို အကူအညီပေးနေသည်။

အားလုံးအဆင်သင့် ပြင်ဆင်ပြီးနောက် မိန်းမချောလေး ဟိုရှုန်
က မှန်ရေတွင် ထပ်မံကြည့်ရှုပြန်သည်။

“ဖြူးရဲ... ခုဆို ဘယ်အချိန်လောက်ရှိပြီလဲ”

“သန်းခေါင်ကျော် တစ်ချက်တီးလောက်ရှိပြီ”

ဟိုရှုန်က အတန်ငယ်စဉ်းစားပြီးမှ ထပ်မံမေးလာသည်။

“ဖြူးရဲ... ဟို ချူးအောက်စွမ်းဆိုတဲ့ မုချ လာမှာလား”

“ကျွန်မတို့တော့ အသေအချာ ပြောလိုက်တာပဲ၊ နောက်အကူ
ဆုံး သန်းခေါင်ကျော် နှစ်ချက်တီးလောက်မှာ အချောက်လာခဲ့မယ်
လို့ မှာကြားလိုက်ပါတယ်”

“အင်း... ဆရာကြီးယွင်ဟာ ဘယ်လို မကောင်းတဲ့အကြံ
အစည်တွေများ ကြံစည်ထားသလဲမသိဘူး၊ အဲဒီ ချူးအောက်စွမ်း
ဆိုတဲ့လူက ပြဿနာရှာလိုက်ကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်ဘူး”

ထိုအခါ မိန်းကလေးဖြူးရဲက နှစ်သိမ့်စကားပြောဆိုလာသည်။

“အစ်မတော်ဟိုရှုန် ဒီအတွက် ဘာမှပူပန်နေနဲ့၊ ကျွန်မတို့
ပန်းပေါင်းတစ်ရာ ဂိုဏ်းထဲဝင်ပြီးကတည်းက ကျွန်မတို့အသက်ကို
ဆရာကြီးယွင်ဆီ အပ်ထားပြီးပြီပဲ၊ သေမှာရှင်မှာဆိုတာက ကုသိုလ်
ကံ ခီမ်ရာအတိုင်း လိုက်နာရမှာပဲ၊ များများစားစား တွေးတော
စိတ်ပူပန်နေနဲ့”

မိန်းမချောလေး ဟိုရှုန်က ပခုံးတွန့်၍ သဘောကွဲစွာ ရယ်မော
နေသည်။

“ဖြူးရဲ... နင် လေ့ကြမ်းခင်းပေါ်တက်ပြီး ချူးအောက်စွမ်း
ကို အသင့်ကြုံပေတော့”

မိန်းကလေးဖြူးရဲက သီးသန့်အိပ်ခန်းတွင်းမှ ထွက်လာကာ
အပြုကြမ်းခင်းပေါ်သို့ တက်သွားတော့သည်။

ထိုအချိန် ချွန်ဝှမ်းမြစ်၏ လေပြည်လေညှင်းက တသုန်သုန်
ဟိုက်နိုက်လျက်ရှိပြီး စိတ်အစဉ်ကို လန်းဆန်းသွားစေရန် ဖန်တီး
နေကျသို့ရှိနေသည်။

ဖြူးရဲမှာ လှေကြမ်းပြင်လက်ရမ်းကို အသာအရင်း လတ်ဆတ်
သော လေအေးများကို အားပါးတရ ရှုရှိုက်နေသည်။

ထိုစဉ် ရွက်လှေကိုယ်သည် အနည်းငယ်တစ်ချက်ယိမ်းယိုင်
လှုပ်ရှားသွား၍ မိန်းကလေးဖြူးရဲက ထိတ်လန့်တကြီး နောက်လှည့်
ကြည့်လိုက်ရာ လှေဦးရိုင်းတွင် လူတစ်ယောက်ရပ်နေသည်ကို တွေ့
လိုက်ရ၏။

သို့သော် ထိုလူမှာ သူမစောင့်ဆိုင်းနေသော ချူးအောက်စွမ်း
မဟုတ်ဘဲ တံကုံးစွန်း၏ လူယုတော် သိုင်းသမားကြီး ချိုင်းကျင်ထန်
ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့လိုက်ရ၏။

ချိုင်းကျင်ထန်က အေးစက်စက် လေသံဖြင့် ဖြူးရဲအား မေး
လိုက်၏။

“ဖြူးရဲ... လှေပေါ်မှာ တခြားစဉ်သည် ရှိနေသလား”

“မရှိပါဘူး”

ချိုင်းကျင်ထန်မှာ ဖြူးရဲ၏အခြေစကားကို သဘောမကျဘဲ
မျက်စိပေါ်သို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြပြီး ပြောလာပြန်သည်။

“စည်သည် မရှိဘူးလဲပြောတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ဟိုအစဉ်အရာင်
မီးပုံကို ချိတ်ဆွဲထားရတာလဲ”

မိန်းကလေးဖြူရဲ့မှာ ချိုင့်ကျင်ထန်အား မျက်နှာချိုသွေးပွ
လိမ္မော်ပါးနပ်စွာ ပြန်လည်ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒီ မီးပုံးအစိမ်း ချိတ်ဆွဲထားရတာက လူရွယ်လူပွေတွေ
လေ့ပေါ့တက်ပြီး လူကိုစိတ်ညစ်အောင်ပြုမှာကြောက်လို့ ချိတ်ဆွဲ
ထားတာပါ။ ကျွန်မတို့မမလေးက ဆရာမလေးချိုင့်ကို ပြုပြီးတဲ့နောက်
အမြဲစည်းကမ်းစောင့်ထိန်းနေပါတယ်”

ထိုအခါမှတင်းမာနေသော ချိုင့်ကျင်ထန်၏မျက်နှာမှာ အနည်း
ငယ် ပျော့ထောင်းသွားပြီး ညင်သာစွာပြောဆိုလာသည်။

“မိန်းကလေးဖြူရဲ့...အခန်းထဲမှာ မင်းတို့ မမလေး ချိုနေ
သလား”

“ရှိပါတယ်”

“အေး...ကောင်းပြီ၊ ငါ စကား သွားပြောလိုက်ဦးမယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့် ချိုင့်ကျင်ထန်က လေ့ဝမ်းတွင်း၌ သီးသန့်
အိပ်ခန်းဆီသို့ လျှောက်လှမ်းသွားတော့သည်။

မိန်းကလေး ဖြူရဲ့မှာ ချိုင့်ကျင်ထန်အား တားဆီးလိုသော်
လည်း တားဆီးရန် မသင့်သဖြင့် ဤအတိုင်းကြည့်နေလိုက်ရ၏။
ထိုစဉ် ကမ်းစပ်ပေါ်မှ စုတ်တရက် အသံတစ်သံထွက်ပေါ်
လာသည်။

“လူယုံတော်ကြီး ချိုင့်ကျင်ထန် စကားပြောပါဦး”

ကမ်းစပ်မှ အော်ပြောလိုက်သူမှာ ပန်းတစ်ရာ ဂိုဏ်းမျှပ်ကြီး
ယွင်ကြင်ထောက်ပင်ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် ထိုအချိန်၌ ယွင်ကြင်ထောက်မှာ ခေင်ဆရာကြီး
ဝမ်တရုမ်းပုံစံနှင့် ဖြစ်လေသည်။

ချိုင့်ကျင်ထန်ကလည်း မိမိဆန္ဒကို အပျက်စီးမခံချင်ပေ။

ထိုအခါ ခေင်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ခေင်ဆရာကြီး ဝမ်တရုမ်း
ပြန်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၍ စိတ်ထဲတွင် လေးစားကြောက်ရွံ့စိတ်
များ ပေါ်လာပြီး လေ့ဦးပိုင်းသို့ လျှောက်လာရင်း ပြန်အော်မေး
လိုက်၏။

“ဝမ်တရုမ်း ဘာကိစ္စလဲ”

“လူယုံတော်ကြီး ချိုင့်ကျင်ထန်က ဒီကိုဝ.အကြောင်းနဲ့ လာ
မှတာလဲ”

ဝမ်တရုမ်းက တုတ်တုတ်ပင် မေးသည်။

ထိုအမေးစကားကြောင့် ချိုင့်ကျင်ထန်မှာ အကျဉ်းအကျပ်
ပြန်သွားကာ လုံးဝပြောဆိုလိုက်ရသည်။

“ဝမ်တရုမ်း...ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် နှစ်ယောက်အတူတူ တည်းခို

လိုက်မှာ အရက်သွားသောက်ကြရအောင်”

ယွင်ကြင်ထောက်က တမင်လျှို့ဝှက်ဟန်ဆောင်ပြီး လေသံ

နိမ့်၍ လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ချိုင့်ကျင်ထန်...ဆရာကြီး တွက်ကုံးစွန်းဆီ ကျုပ်တော်ကြာ
လာနဲ့မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း သွားအကြောင်းကြားပေးပါ”

“ဟာ...အတော်ပဲ၊ ဆရာကြီးတုကလည်း ခင်ဗျားကို သိပ်
ကျေနပ်နေတယ်၊ ကျုပ် ချွက်ချင်းပဲ သွားအကြောင်းကြားလိုက်မယ်”

ချိုင့်ကျင်ထန်က ချော်လဲချော့လိုက်သဘောနှင့် ပြန်ပြောလိုက်
သည်။

စကားဆုံးသည်နှင့် ချိုင့်ကျင်ထန်မှာ ပျော်ပွဲစားလေ့ပေါ့
စပ်၍ ကမ်းပေါ်သို့ ခုန်လွှားထွက်သွားတော့သည်။

ခေင်ဆရာကြီး ဝမ်တရုမ်းတဖြုတ်လဲ ယွင်ကြင်ထောက်မှာ
မျှော်လင့်အတွင်း အသာဝင်ပုန်းနေလိုက်၏။

ထိုအခါမှ မိန်းကလေးဖြူရဲမှာလည်း လေပူတစ်ချက်မျှ ထုတ်
ထုတ်နိုင်လိုက်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဖြူရဲမှာ ချိုင့်ကျင်ထန်အား မည်သို့
မျှ မတားဆီးနိုင်ဘဲဖြစ်နေစဉ် မိမိဆရာကြီး ယွင်ကြွယ်ထောက်က
အချိန်မီ ဖြေရှင်းလိုက်နိုင်၍သာ တော်ပေတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် သန်းခေါင်ကျော် နှစ်ချက်တီးအချိန်သို့ ရောက်လာ
ပေပြီ။

မိန်းကလေးဖြူရဲမှာ လေးလံသောစိတ်ဖြင့် ဈေးဆောက်ခွမ်း
အား ဖျက်နေရာ နောက်ဆုံး လူရိပ်သုံးရိပ် ဆိပ်ကမ်းရှိရာသို့ လျှောက်
လှမ်းလာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဈေးဆောက်ခွမ်းမှာ ဓားကညာနှစ်ဖော်အား ယောက်ျားလေး
အသွင်ဟန်ဆောင်စေပြီး အဖော်အဖြစ် ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။

မိန်းကလေးဖြူရဲမှာ ဈေးဆောက်ခွမ်းတို့ လူရိပ်သုံးရိပ်ကို
တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် လှေဝမ်းအတွင်းမှဆင်းကာ ဟိုရုန်အား
သတင်းပေးလိုက်၏။

“အစ်မဟိုရုန်... ဈေးဆောက်ခွမ်းတို့ လာနေပြီ”

“သူတစ်ယောက်တည်းလား”

“မဟုတ်ဘူး။ ဓားကညာနှစ်ယောက်ကိုလည်း အဖော်အဖြစ်
ခေါ်ဆောင်လာဟန်တူတယ်”

“ခုနက ချိုင့်ကျင်ထန် လာသေးတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ တော်သေးတယ်၊ ဆရာကြီးယွင် ဖြေရှင်းပေး
လိုက်လို့သာ တော်သေးတာပေါ့၊ နို့မဟုတ်ရင်တော့ ပြဿနာတွေ
ရပ်ကုန်တော့မှာပဲ”

ဟိုစဉ် ဈေးဆောက်ခွမ်းတို့သုံးယောက်မှာ လှေဘေးသို့ပင်
ရောက်လာနေကြလေသည်။

ယောက်ျားသဏ္ဌာန်ရုပ်မျက်ထားသော ဓားကညာနှစ်ဦးနှင့်
ဈေးဆောက်ခွမ်း၏ ကျက်သရေရှိလှသော ရုပ်ရည်မှာ နှိုင်းယှဉ်၍မရ
နိုင်ပေ။

ဟိုရုန်မှာ ဈေးဆောက်ခွမ်းကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် စိတ်မထိန်း
နိုင်လောက်အောင် သူမရင်ထဲ၌ လှုပ်ရှားသွားမိသည်။

ဟိုကြောင့် ဟိုရုန်အနေနှင့် လှုပ်ရှားလွန်းသောစိတ်ကို မနည်း

ကြို ကြိုးစား၍ ထိန်းသိမ်းလိုက်ရသည်။

ဟိုအချိန်တွင် ဖြူရဲမှာ လှေကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ရောက်နေပြီ

ဖြစ်၍ ဈေးဆောက် ခွမ်းက တွေ့မြင် သွားရာ

လှမ်းဆက်ဆက်လိုက်သည်။

“မိန်းကလေးဖြူ ကျွပ်ချိန်ဆိုထားတဲ့အတိုင်း ရောက်လာ

ပါပြီ”

“ကိုယ်တော်လေးဈေး... ကျေးဇူးပြုပြီး လှေပေါ်တက်လာ

ပါရဲ့”

ဈေးဆောက်ခွမ်းမှာ ကညာစင်စားနှစ်ဖော်ဖြင့် လှေပေါ်သို့

အတူတကွ တက်လာသည်။

လှေပေါ်ရောက်သည်နှင့် မိန်းမချောလေးဟိုရုန်က ဦးညွှတ်

ဂီရုတ်ပြုပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“ကိုယ်တော်လေး... ကျွန်မ ဟိုရုန် မြစ်ပါတယ်ရင်”

“ဟုတ်ကဲ့... မိန်းကလေးဟိုက အရေးကြီးတဲ့ လျှို့ဝှက်တဲ့စွဲ

တန်ဖိုးပြောပြမယ်ဆိုတဲ့အတွက် ကျွပ် ဈေးဆောက်ခွမ်း မိန်းမလေး

ကို လာရောက်တွေ့ဆုံရခြင်းဖြစ်ပါတယ်”

“ကျွန်မ ဟိုရှုန့် အရင်ဆုံးမေးချင်တာက “ကိုယ်တော်လေး ကျွဲဟာ ကျွန်မကို ယုံကြည်ပါရဲ့လား”

ထိုအမေးစကားကို ဈေးဆောက်ခွမ်းက မဆိုင်းမတွ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ကျွဲပီ ခုပြောမယ့်စကားကို မိန်းကလေး ခွင့်လွှတ်ခွင့်ပေးတယ်။ မိန်းကလေးရဲ့ချိန်ဆိုရက်ဟာ ထောင်ချောက်ဖြစ်ကောင်ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွဲပီဈေးဆောက်ခွမ်း ရောက်လာပြီဆိုတော့ ယုံတာမယုံတာ အကြောင်းမဟုတ်တော့ပါဘူး။”

စကားဆုံးသည်နှင့် ဈေးဆောက်ခွမ်းနှင့် ဟိုရှုန့်တို့မှာ သီးသန့်ခန်းဆီသို့ အတူဝင်ရောက်သွားကြတော့သည်။

ယောက်ျားလေးအဖြစ် ရုပ်ဖျက်ဟန်ဆောင်ထားသော ဓားကညာနှစ်ယောက်မှာ ဈေးဆောက်ခွမ်းနောက်မှကပ်လျက် လိုက်ပါသွားကြလေသည်။

သို့သော် သီးသန့်အိပ်ခန်းတံခါးပေါက်သို့ ရောက်သောအခါ ကညာခင် ဓားနှစ်ဦးက တံခါးတွင်ရပ်လျက် ကျန်ခဲ့သည်။

အိပ်ခန်းတွင်းရောက်သည်နှင့် ဟိုရှုန့်က နံရံပိတ်ခွင်း၌ ကြိုတင် ပြင်ဆင်ထားသော အကောင်းဆုံးဟင်းလျာလေးမျိုး နှစ်တစ်ရာ အရက်တစ်အိုး၊ တုမုန်းနှင့် ငွေခွက်များထုတ်ကာ ဈေးဆောက်ခွမ်းနှင့် ဖျက်မှာချင်းဆိုင်တိုင်ပြီး ကိုယ်တိုင် စည့်ခံလိုက်၏။

“ကိုယ်တော်လေးဈေးကို ကျွန်မက အရက်တစ်ခွက်ပဲတိုက်ပါရစေ”

ဈေးဆောက်ခွမ်းက လက်ကားပြကာ ငြင်းပယ်ရင်း အေးစက်စက်လေသံဖြင့် မေးလိုက်၏။

“မိန်းကလေး... ဧကနေပါဦး ကျွဲပီဈေးဆောက်ခွမ်းက စကား

တစ်ခုခုမေးပါရစေ၊ မိန်းကလေးက ကျွဲပီကိုမိတ်ခေါ်တာဟာ မိန်းကလေးရဲ့သဘောဆန္ဒအရလား။ ဒါမှမဟုတ် တခြားသူရဲ့ ကိုယ်စားမိတ်ခေါ်ခြင်းလားဆိုတာ သိရပါစေ”

ဟိုရှုန့်မှာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ယွင်ကြွင့်ထောက်၏ ကြိုတင်မှာကြားချက်ပေါ်သက်ကြားပေးပြီးဖြစ်၍ ဈေးဆောက်ခွမ်း၏ အမေးစကားအား အခက်အခဲမရှိ ချက်ချင်းဖြေကြားလိုက်နိုင်သည်။

“ကိုယ်တော်လေးဈေးကို တကယ်မလိမ်မညာဘဲ ပြောရမယ်ဆိုရင် ကျွန်မဟာ သူများရဲ့ ခိုင်းစေချက်အရ ကိုယ်တော်လေးဈေးကို မိတ်ကြားရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်”

“မိန်းကလေးကို မှာကြားတဲ့သူက ဘယ်သူလဲ”

“ခေခင်ဆရာကြီး ဝမ်းတရုမ်းပါ”

“ဒါဆိုရင် အတော်ထူးဆန်းတာပဲ၊ ကျွဲပီနဲ့ ဝမ်းတရုမ်းဟာ အချိန်မရွေး တွေ့ဆုံနိုင်တာပဲ၊ ပြောရောဂိုရင် ကျွဲပီကိုတိုက်ရိုက် ချိုးချီရလွှက်သားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ မိန်းကလေးကို မှာကြားပြီး သွယ်ရိုက် မိတ်ခေါ်ရတာလဲ”

“ဒါတော့ ကျွန်မလဲ မသိဘူး”

“သူက ကျွဲပီကို ဘာများပြောရောဂိုလို့လဲ”

“ဝမ်းတရုမ်းအနေနဲ့ ကိုယ်တော်လေးဈေးကို ဒီကျောက်ထုံးကြွေထွက်ခွာသွားစေချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိနေတယ်”

မိန်းကလေးဟိုရှုန့်၏ စကားဆုံးသည်နှင့် အိပ်ခန်းအပြင်ဘက်ရှိ မှ စကားသံ တိုးညှင်းစွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် လက်ဆောက်နှုန်းရှင်လေးဈေး၊ ဒီကျောက်ထုံးကြွေထွက်ခွာလိုက်ရင် ကောင်းကျိုးပဲဖြစ်နိုင်ပြီး ဆိုးကျိုးမတွေ့နိုင်ပါဘူး။”

အိပ်ခန်းအပြင်ဘက်မှ အသံရင်မှာ စေ့ခင်ဆရာကြီး ဝမ်းတစ်လှည့် တဖြုတ်လဲ ယွင်ကြွင်းထောက်ပင် ဖြစ်သည်။

ဈေးဆောက်ခွမ်း၏ မျက်စိအမြင်တွင် စောင်းဆရာကြီး ဝမ်းတစ်လှည့်အား သာမန်ပေါ့သေးသေးပင် ထင်မြင်ယူဆလျက်ရှိ၏။

ဈေးဆောက်ခွမ်းမှာ အပြင်ဘက်မှ စကားသံကြောင့် ဆုံခြင်း သွားကာ လှမ်းအော်မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်ကလာတာလဲ”

ယွင်ကြွင်းထောက်က တံခါးဝတွင်ရပ်ကာ အေးတိအေးတိ ဖြန့်ပြောလိုက်၏။

“ကျုပ်...ရေထဲက လာခဲ့တာပဲ”

ဈေးဆောက်ခွမ်းက နိုးရိမ်တကြီး မေးမြန်းလိုက်၏။

“ခင်ဗျားဟာ ကညာစင်စားနှစ်ဖော်ကို သုတ်သင်လိုက်ပြီလား”

“ဈေးဆောက်ခွမ်း...သိပ်စိတ်ပူမနေနဲ့၊ ခင်ဗျားရဲ့ ကညာစင်စားနှစ်ဖော်ကို မူးမေ့သွားရုံလောက်ပဲ အကြောင်းတိတိထားခဲ့တယ်၊ တအောင်ကြာရင် သူ့အလိုလို အကြောပြန်ပွင့်သွားမှာပါ”

“ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ ကညာစင်စားနှစ်ဖော်ကို မူးမေ့သွားအောင် အကြောင်းတိတိလိုက်ရတာလဲ”

“ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်ရဲ့ပြောဆိုဆွေးနွေးမှုကို သူတို့မကြားမေ့ချင်လို့ဘဲ”

“ဘာထူးလဲ၊ စောစောက ဟိုရုန်ဟာ ခင်ဗျားရဲ့ကိုယ်စားမှာကြားချက်စကားတွေကို ကျုပ်ကို ပြောဆိုပြီးပြီပဲ၊ ဒီအတွက် ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ပြန်ဖြေလိုက်နိုင်ပါတယ်၊ ကျုပ်အဖြေကတော့ ဒီဖြူက မြေတာလှမ်းမှ ရှေ့လျားထွက်ခွာသွားဖို့ စိတ်မကူးဘူး”

ထိုစကားမျှဖြင့် ယွင်ကြွင်းထောက်၏ စကားသံများမှာ အေးစက်တင်မာလာခဲ့သည်။

“ခါဆို... ကျုပ် ဝမ်းတစ်လှည့်အနေနဲ့ အတင်းအဓမ္မလုပ်ရတော့မှာပဲ”

ဈေးဆောက်ခွမ်းက ဂရုစိုက်ဟန်ဖြင့် အေးဆေးစွာ ပြန်လည်ဖြေဆိုက်သည်။

“ကျုပ် ဈေးဆောက်ခွမ်းဟာ ကတိစကား တစ်ခုကြောင့် အေးဆေးပျော်ရွှင်ရက်တိတိ ဓားအသုံးနိုင်ဘူးဆိုပြီး ခင်ဗျားက သိုင်းပညာနဲ့ အနိုင်ကျင့်ပြီး ခင်ဗျားရဲ့ ဝက်ပါဓားကွက်ကိုသုံးလဲ ကျုပ် ဈေးဆောက်ခွမ်းက မျက်စိထဲ လုံးဝထည့်မထားဘူး”

“လက်ထောက်နှုန်းစဉ်းလေးဈေး...ငါက ဝမ်းတစ်လှည့်ဟာ စကားကြီးစကားကျယ် ပြောတယ်လို့တော့ မထင်နဲ့၊ မင်းလို နို့နဲ့ မခေါ်မသေတဲ့ ချာတိတ်ကိုမပြောနဲ့၊ မင်းရဲ့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဓားလှိုင်းဓားစသောစေ့စုကိုတောင် ငါဝမ်းတစ်လှည့်က မျက်စိထဲထည့်မထားဘူး”

ထိုစကားကြောင့် ဈေးဆောက်ခွမ်းမှာ တွေ့ဝေငေးကြောင့်သွားပြီ...

“ခင်ဗျားက ရုန်ကွက်အင်းသိုင်းကွက် ထုတ်ပြထားတော့ ပျောက်က ခင်ဗျားကို ဝက်ပါဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်လို့ ထင်မှတ်ခဲ့တယ်၊ ဝက်ပါဂိုဏ်းသားမှန်ရင် အင်မတန်စည်းကမ်းကြီးပြီး ခိုက်ခိုင်းမာမုန်ကြီးဘူး၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားရဲ့နာမည်အမှန်နဲ့ ဂိုဏ်းအမှန်ကို ပြောပြပါ”

“မင်း သိရှိမလိုဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်ဈေးဆောက်ခွမ်းက ဓားအစား လက်ချောင်းကို အသုံးပြုပြီး ခင်ဗျားကို ဆုံးမမယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့် ဈေးဆောက်ခွမ်းက လက်သွိုးလက်သွယ် နှစ်ချောင်းပျော် လျှပ်စီးလက်သကဲ့သို့ ယွင်ကြွင်းထောက်၏ ရင်ဝန်းပျော့ကြောကွက်ဆီသို့ တန်းထိုးထောက်လိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

ခန့်သွားသည်ဝါသော ဓားကွက်တစ်ကွက်ပင်ဖြစ်လေသည်။ လက်ညှိုးသိုင်းကွက်မှာ ဓားလောက်ထက်မြက်ခြင်းမရှိသေးလည်း ဓားစိပ်စားရောင် အရှိန်အဟုန်များ ပါရှိနေသည့်အလား အခွမ်းထက်မြက်လှသည်။

သို့သော် ယွင်ကြွင်ထောက်က နောက်ကိုယ်ကို အနည်းငယ် တစ်ချက်လှုပ်ရှားလိုက်သည်နှင့် လက်ညှိုးတိုက်ကွက်အား လွယ်ကူစွာ ရှောင်ရှားလိုက်နိုင်သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား... လက်ထောက်နန်းရှင်လေးချို့ အလဲကားသက်သက် ဘာလို့ အားအင်ကုန်ခန်းချင်ရတာလဲ၊ ဓားထုတ်ပြီး ယွင်ညိုင်တိုက်ခိုက်မယ်ဆိုရင် တော်သေးတယ်၊ ခုတော့ ဓားအစား လက်ညှိုးလက်လေးကို အသုံးပြုလာတော့ ဘယ်လောက် အခွမ်းထက်မှာလဲ”

ချူးဆောက်စွမ်းမှာ ယွင်ကြွင်ထောက်၏ ကိုယ်ဟန်လှုပ်ရှား ရှောင်တိမ်းပုံကိုကြည့်ကာ အမည်းရောင်ဂိုဏ်းအတွင်းမှ တေးဟား ကိုယ်ကျောပညာကို တွေ့လိုက်ရ၍ တစ်ချက်ကြောင့်အမ်းသွားသည်။ ယွင်ကြွင်ထောက်၏ စကားသံ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“ခုန ဗိန်းကလေးဟိုရန် ပြောပြီးပြီထင်တယ်၊ မင်းဒီမြို့ထဲ ခေတ္တထွက်ခွာသွားနိုင်ရင် ကောင်းကဦးသာရှိပြီး ဆိုးကဦး လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ ခေါင်းမားချင်တာလဲ၊ မလိုအပ်တဲ့တိုက်ခိုက် လိုက်လည်း မတိုက်ခိုက်ချင်ပါနဲ့”

ချူးဆောက်စွမ်းက စကားပြန်မပြောဘဲ အတွင်းအားကုန်နှိမ် ထုတ်ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်ပြန်သည်။

ယွင်ကြွင်ထောက်မှာ အေးခက်ခက်အမှအရာဖြင့် လုံးဝ လှုပ်ရှားခြင်းမရှိဘဲ ချူးဆောက်စွမ်း၏ လက်ချောင်းသိုင်းကွက်အား လက်

တစ်ချောင်းတည်းဖြင့် ပြန်လည်တည့်မတ်စွာ ထိုးထည့်လိုက်ရာ ချူး ဆောက်စွမ်း လက်မကြားသို့ ထိုးမိသွားတော့သည်။

ချူးဆောက်စွမ်း အကြီးအကွယ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားရ၏။ တစ်ဖက်လူ၏ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လာသော တိုက်ကွက်မှာ ချူးဆောက်စွမ်း လွှဲပြန်ခြင်းအားဖြည့်မှုကို ချူးဆောက်စွမ်း ထိတ်လန့် စိမ့်မိ၊ မဟုတ်ပေ။

သူ ထိတ်လန့်သွားမိသည်က ယွင်ကြွင်ထောက်က တန်ပြန် အသုံးပြုလိုက်သည့် တိုက်ကွက်မှာ သူ၏ဖခင် ချူးလုချန် အရင်က ချီးမွမ်းအသုံးပြုခဲ့သည့် သံမဏိရုပ်တံသိုင်းကွက်ထဲမှ နဂါးနက် သိုင်း ကွက် ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်တည်း။

လိုစဉ် ယွင်ကြွင်ထောက်က သဘောကွဲစွာ ရယ်မောပြောဆို ပြန်သည်။

“ခုလောက်ဆို ကျွပ်ဟာ ဘယ်သူက ဘယ်ဒီဇာန်းကဆိုတာ သက်သေကုန်နန်းရှင်လေးချို့၊ သီလောက်ပြီထင်ပါတယ်”

“လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျားဟာ ပန်းပေါင်းတစ်ရာတိုက်ရုံ ခိုခင်းချုပ်ပါလား၊ ခင်ဗျားဟာ လိပ်လိုခေါင်းလျှံပြီး ဒီမြို့ကို လျှံဝက် လိုက်လာတာ ခင်ဗျား ဘာအကြံရှိလို့လဲ”

“မေးဖို့မလိုဘူးထင်တယ်”

“ခင်ဗျားဟာ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက် အတော်များတဲ့လုပ်၊ ကျွပ် ဒီမြို့ကထွက်ခွာသွားစေခင်တာ ခင်ဗျားဟာ ဘာလည်ရွက်ချက် ရှိလို့လဲ”

ချူးဆောက်စွမ်းအနေနဲ့ ယွင်ကြွင်ထောက်အား မယွင်နိုင်မှန်း သိသည်။ ထို့ပြင် လေးဆယ့်ကိုးရက်တိတိ ဓားမကိုင်ရမို့ ပိုပြီး ယွင်ညိုင်နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။

လိုသော် နောက်အကူဆုံး မနက်ပြန်သွားမည့် ရုဟိုလျှံ

www.burmeseclassic.com

သို့သော် ယွင်ကြွင်ထောက် အသုံးပြုလာသော သိုင်းပညာမှာ သံသယလက်ဝါးဖြန့်၍ ချူးဆောက်စွမ်း ချက်ချင်းစာကိုလက်ကောက်ဝတ်ကို ဆောက်နှိမ့်ချလိုက်ရသည်။

တစ်ဆက်တည်း အပေါ်သို့ ထိုးကလေးလိုက်ရာ ယွင်ကြွင်ထောက်၏ လည်ပင်းဆီသို့ တန်းဝင်သွားတော့သည်။

ယွင်ကြွင်ထောက်ကလည်း ချူးဆောက်စွမ်း အကွက်ပြောင်းလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းမိရာ ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာ ခုတင်ပေါ်သို့ ခုန်တက်သွားတော့သည်။

ထိုအခါ ချူးဆောက်စွမ်းမှာ အိပ်ခန်းအပြင်ဘက်သို့ လွှားခန့်ခုန်ထွက်သွားတော့သည်။

အိပ်ခန်းအပြင်ဘက်ဆီမှ မိန်းကလေးခြူးရဲက အသင့်ရှိနေသည်ဖြစ်ရာ ချူးဆောက်စွမ်း ခုန်ထွက်လာသည်နှင့် ပန်းဆွေးကြောကွက်ဆီသို့ ဖမ်းကုတ်လာသည်။

ချူးဆောက်စွမ်းအနေနှင့် မိန်းမပျိုလေးခြူးရဲမှာ ယွင်ကြွင်ထောက်၏တပည့်တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း စိတ်ဓားမိသည်။

သို့သော် ခြူးရဲမှာ ချူးဆောက်စွမ်း၏ ဖြိုင်ဖက်မဟုတ်သဖြင့် ချူးဆောက်စွမ်းက ခြူးရဲအား ပြတ်တောက်လာနိုင်ခဲ့သည်။

တစ်မျိုးတည်းမှာပင် ဆွေးကြောအပိတ်ဆံထားရသော ဓားကညာနှစ်ဖက်လည်း သတ်ပြန်လည်ရရှိလာကာ ချူးဆောက်စွမ်းရှိရာသို့ ခုန်လွှားရောက်ရှိလာကြသည်။

ထိုအခိုက် ရွက်လှေတေးဆီမှ အော်ဟစ်ခေါ်သံကြားလိုက်ရ၏။
“ညီတော်ချူး... အမြန်ခုန်ဆင်းနဲ့”

လှေပေါ်မှ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်နှင့် ကျွေးစင်ဟန်ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်နှင့် ချူးဆောက်စွမ်းတို့သုံးယောက်မှာ ဘာမျှစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ရွက်လှေကြီးပေါ်မှ လှေကလေးပေါ်သို့ ခုန်ဆင်းစုသွားသည်။

လှေကလေးမှာ ချူးဆောက်စွမ်းတို့အား မြားတစ်စင်းအလား ယွင်ကြွင်စွာ လှော်ခတ်သယ်ဆောင်သွားတော့သည်။

လှေကလေး ဤမျှလျင်မြန်စွာ လှော်ခတ်သွားနိုင်ခြင်းမှာ ချူးဆောက်စွမ်း၏သဘာဝ၊ ရေညစ်နိုင်လုံဆင်မြန်နေသောကြောင့်ပင်တည်း။

ချူးဆောက်စွမ်းက ကျွေးစင်ဟန်အားတစ်ခုတည်းမေးလာသည်။
“အစ်ကိုတော်ကျွေး... ညီတော် ဒီမှာရှိနေတယ်ဆိုတာ ဘယ်လို

သိရပါသလဲ”

“မိန်းကလေး ရွှေငှက်ရက်မဟာ ဒီမြို့က မေတ္တထွက်စွာကား ညီတော်ချူးရဲ့ လေးဆယ့်ကိုးရက်မပြည့်ခင်အတွင်း ကာကွယ်

အေးမြောက်ဖို့ မှာကြားသွားခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် အစ်ကိုတော်ကျွေးဟာ ညီတော်ချူးသွားလာရာကို အမြဲသတိထားခဲ့တယ်။ ဒီအတွက် အပြန်မတင်ပါနဲ့”

“အစ်ကိုတော်ကျွေး ညီတော်ဟာ ကတိတည်တဲ့လူ ဖြစ်ခင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အခြေအနေဆိုးကြောင့် မိန်းကလေးရွှေငှက်ကို မေးထားတဲ့ ကတိတော့ ယောက်ျက်ခဲ့ရတယ်”

“ကိုးမူပြီ၊ သူ့... ညီတော်ချူးပေးထားတဲ့ ကတိက မိန်းကလေးချူးရဲ့ကို မေးထားတာပါ။ တခြားတစ်ဦးတစ်ယောက်ကို ပေးထားတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

ကျွေးစင်ဟန်က ချူးဆောက်စွမ်း စိတ်ချမ်းမြေ့စေရန် မြေရာ မြေကြောင်း ပြောလိုက်သည်။

ကျွေးစင်ဟန်က ချူးဆောက်စွမ်းအား တစ်ချက်ခိုက်ကြည့်ရဲ့...
“ညီတော်ချူး ကျေးဇူးပြုပြီး လှေခမ်းထဲဝင်ထိုင်နဲ့ အစ်ကို

တော်ကျွေးဟာ ညီလေးနဲ့ ဆွေးနွေးစရာရှိတယ်။ ပြန်သွားသင့်တော့

၁၀ ဘုန်းကြွယ်

ပိုမိုတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်တာပေါ့၊ အစ်ကိုတော်ကျွန်းကို သင်္ကာမကင်းမဖြစ်နဲ့”

ထိုအချိန်၌ လောကလေးမှာ လွင်မြန်သောအချိန်ဖြင့် ချန်ဝမ်းမြစ်မှ ယန်စီကုန်မြစ်ထဲသို့ ရောက်လာဖုန်း သိတော့သည်။

ချူးအောက်စွမ်းက ကညာစင်စားနှစ်ဖော်အား လောကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ဧဝာနီထီးထားလိုက်သည်။

“လှဝမ်းထဲတွင် တခြားသူတစ်ဦး ပို့နေပြီဖြစ်သည်။

“ဗုဒ္ဓအောက်စွမ်း လှဝမ်းတွင်း ဝင်လာသည်နှင့် ထိုလူက ဂါရဝုဗ္ဗတိဆက်လိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေလေးချူး ငါ့အဘိုးကြီး ကျွင့်ကျင့်မြောက်ပါ၊ မင်းနာမည်ကို ကြားဖူးနေတာကြာပါပြီ”

“ကျုပ် ချူးအောက်စွမ်းကလည်း ခင်ဗျားရဲ့နာမည်ကို ကြားဖူးခဲ့တာ ကြာပါပြီ”

ထိုနောက် ချူးအောက်စွမ်း၊ ကျွင့်ကျင့်မြောက်နှင့် ကျွစင်ဟန်တို့သုံးဦး လှဝမ်းတွင်းတွင် ထိုင်လိုက်ကြ၏။

ကျွစင်ဟန်က...

“ဟိုဧဝာနီဆရာကြီးဝမ်းတရုန်းကို ညီတော်ချူးရဲ့ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုးစား အသုံးပြုဖို့ တန်သလား”

ချူးအောက်စွမ်းက ချက်ချင်းပြန်မဖြေဘဲ အဘိုးကြီးကျွင့်ကျွန်မြောက်ကို တစ်စက်ကြည့်ရင်း မေးလာသည်။

“ကျွန်တော် မေးပါရအောင်၊ အစ်ကိုကျွန်းရဲ့ ရေသူရဲပိုင်လုံထင်တို့ဟာ ဘယ်လိုရင်းနှီးမှုရှိကြသလဲ၊ ဒါနဲ့ ဧဝာနီဆရာကြီးဝမ်းတရုန်းရဲ့အကြောင်းကိုကော အစ်ကိုကျွန်း သိပါသလား”

“ဝမ်းတရုန်းဟာ သူ့ရဲ့နာမည်အစစ် မဟုတ်ဖုန်းတော့သိတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့ပင်ကို မျက်နှာကိုတော့ မသိဘူး”

မာန်တိုင်စား(စာစဉ်-၅) ၁၃

“အစ်ကိုကျွန်း ဧဝာနီဆရာကြီးဝမ်းတရုန်းဟာ မျက်မှောက်အထိ လှိုင်းလောက်ရဲ့ ဒုစရိုက်ပိုက်ဆံချွတ်ကြီး ပန်းစူးဘိလူးဘွဲ့ရရှိပြီး ပန်မပေါင်တစ်ရာကိုကလေး ဝိုင်းချုပ်ကြီးလည်းဖြစ်တယ်၊ သူ့နာမည်က မျှော်ကြွင်းထောက်လို့ ခေါ်တယ်”

ထိုစကားကြောင့် ကျွစင်ဟန်နှင့် အဘိုးကြီးကျွင့်ကျွန်မြောက်တို့ ခြုံငုံစာဖတ်သုတ်တော်လွန်သွားကာ စကားပင်ဖြန့်မပြောနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေသည်။

ချူးအောက်စွမ်းက ဆက်လက်ပြောလာပြန်သည်။

“ပြောသံကြားရတာကတော့ အဲဒီနက်ဆိုး ယွင်ကြွင်းထောက်ပေး ဝိုင်းအဖွဲ့အသီးသီးက လျှို့ဝှက်သိုင်းပညာတွေကို တတ်ကျွမ်းထားတယ်ဆိုတာ မမှားဘူး၊ ခုနက ကျွန်တော်အဖေ တီထွင်ခဲ့တဲ့ နဂါးနက်သိုင်း ဘွဲ့ကံကိုတောင် ကျွမ်းကျွမ်းကျွင့်ကျွင့် ထုတ်သုံးခဲ့သေးတယ်”

အဘိုးကြီး ကျွင့်ကျွန်မြောက်က...

“ငါဘိုးကြီး ရေလမ်းခရီးမှာ ကျင်လည်ကျက်စားလာခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်ကျော်လာခဲ့ပြီ၊ ယွင်ကြွင်းထောက်ဟာ သိုင်းပညာပါပြန်ပြန်၊ လူအင်အားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နိုင်မာတောင့်တင်းသူ ဖြစ်တယ်၊ နာမည်နာမည်တူ ရုပ်တူနဲ့ ဒီမြို့ကိုလာရတဲ့ရည်ရွယ်ချက်ဟာ အတော်ကို ခန့်မှန်းရခက်တယ်”

ကျွစင်ဟန်က...

“ညီတော်ချူးက ဘာဖြစ်လို့ ယွင်ကြွင်းထောက်နဲ့ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြတာလဲ”

“သူက ညီလေးကို ဒီမြို့က ခေတ္တလှူဒါနသွားစေခဲ့တယ်၊ အကယ်လို ထွက်ခွာမသွားရင် သူ့ကိုယ်တိုင် ခမ်းဆီးလှသွားရလိမ့်”

မယ်လို့ ငြိမ်းခြောက်လာတယ်။ အဲဒီကော့တစ်ခွန်းဟာ လူကိုပြန်မဆွဲတဲ့ ကော့မပျိုးမဟုတ်လား။”

ကျွေးစင်ဟန်မှာ မိန်းမချောလေး ယန်ကျွေးလင်ထဲမှ စော့ဝမ်တရုမ်းမှာ ယွင်ကြွင်ထောက်ဖြစ်ကြောင်း သိပြီးဖြစ်၏။

ယခု ချူးအောက်စွမ်းအား ခေခင်ဆရာကြီး ဝမ်တရုသေကြောင်း တမင်သက်သက် မေးမြန်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

မှန်းလွဲဝိုင်းလောက်တွင် ဝံပုလွေကဲ့သို့ ကောက်ကွစ်လှသော ဝမ်ကြွယ်ယိုနုအတွဲ ကျင်ဆန်းတောင်ခြေသို့တစ်ခေါက်သွားခဲ့သေးလည်း တည်းခိုဆိုငုံမှ အခြစ်အပျက်အားလုံး ကျွေးစင်ဟန် သိရှိဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် မိန်းမချောလေး ယန်ကျွေးလင်နှင့် ယွင်ကြွင်ထောက်တို့ ဖြေလည်သွားကြသည်။

ယွင်ကြွင်ထောက်က ချူးအောက်စွမ်းအား ဖမ်းဆီးလိုခြင်းမှ ယန်ကျွေးလင်အတွက် လုပ်ဆောင်ပေးခြင်းသာဖြစ်သည်။

သို့သော် ကျွေးစင်ဟန်နားလည်သည့် အချက်တစ်ချက်မှာ ယွင်ကြွင်ထောက်ကဲ့သို့ အနက်ရောင်ချွန်ကိုင်းကြီးက မိန်းကလေး ယန်ကျွေးလင်၏ စေခိုင်းချက်ကို အလွယ်တကူ လက်ခံခဲ့ခြင်းက စဉ်းစားမရ ဖြစ်နေလေသည်။

ထို့ပြင် မိန်းမချောလေး ယန်ကျွေးလင်အနေနှင့် ချူးအောက်စွမ်း အား ယန်မျိုးဆက်၏ သမက်ဖြစ်စေချင်သောကြောင့် ဤနည်းလမ်း ကို အသုံးပြုခြင်းမှာ အံ့ဩစရာပင်ဖြစ်သည်။

အထူးသဖြင့် သူမကိုယ်တိုင်လည်း ချူးအောက်စွမ်းကို အဆိုမရွေး ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားနိုင်သည့် မဟုတ်ပါလား။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ယန်ကျွေးလင်မှာ ချူးအောက်စွမ်း

လေး ခိုင်းပညာ သာလွန်မြင့်မားပြီး အလွယ်တကူ ဖမ်းဆီးနိုင်စွမ်း ရှိသည်။

ယန်ကျွေးလင်မှာ ဉာဏ်နီဉာဏ်များသူဖြစ်ကြောင်း ကျွေးစင်ဟန် နိပ်စားမိ၏။

ဤအကြောင်းများကို ချူးအောက်စွမ်းအား ပြောမပြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ယန်ကျွေးလင်ကလည်း သူ့ကိုဖြစ်များမိလျှင် သရဲတစ္ဆေကို ဖြစ်မှားမိသည့်အလား အတွဲတူပင်ရှိသည်။

ကျွေးစင်ဟန်မှာ အတန်ကြာအောင် စကားမပြောဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၍ ချူးအောက်စွမ်းက ကျွေးစင်ဟန်အားမေးလိုက်၏။

“အစ်ကိုကျွေး၊ ဘာများ ဒီလောက်တောင် စဉ်းစားနေရတာလဲ။”

ကျွေးစင်ဟန်က အလိုက်အတိုက် ပြန်ဖြေလိုက်၏။

“ယွင်ကြွင်ထောက်က ဒီလိုလုပ်တာ ဘာရည်ရွယ်ချက်ရှိလဲဆိုတာ စဉ်းစားနေတာပါ။”

“ဟုတ်တယ်၊ ညီလေးလည်း မတွေးတတ်ဘူး၊ ခါ့အပြင် သူ့ရဲ့နဂါးမျက်နှာကိုလည်း စုံကွယ်မထားဘူး။”

“ခါကတော့ သူ့ဒီ့နောက်ထဲမှာ ညီလေးချွန်ကို လုံးဝမလွှတ်မြှောက်နိုင်ဘူး၊ ထင်နေတဲ့အတွက် သူ့ရဲ့နဂါးမျက်နှာကို မစုံကွယ်တာ ဖြစ်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ညီလေးက ကတိဖောက်ဖျက်ပြီး ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုးစားကို ထုတ်သုံးတာကြောင့် နုလွန်မြောက်ရတာပါ။”

ထိုစကားကြောင့် ချူးအောက်စွမ်းမျက်နှာမှာ တစ်ချက်ချက် များပြီး...

“ဒီအတွက် ညီလေး ဂုဏ်မယူရဲပါဘူး၊ တကယ်တော့ ဟိုအချိန်

မှာ ဓားမထုတ်သုံးဘဲနေခဲ့ရင် ညီတော်လည်း ယွင်ကြွင်ထောက်လက်ထဲက လွတ်လာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ကျူးစင်ဟန်က ရုတ်တရက် စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်း၍ မေးလာသည်။

“ညီလေးချွေး၊ ဘာဆက်လုပ်မယ်လို့ အကြံအစည်ရှိသလဲ”

ချွေးဆောက်ခွမ်း ရုတ်တရက် ပြန်မဖြေဘဲ အတန်ငယ် စဉ်းစားပြီးမှ...

“ညီလေးဟာ စကရစ်နန်းရှင် သောင်မေ့ရဲ့အမိန့်နဲ့ တောင်ပိုင်းကို လှည့်ထွက်လာတာဖြစ်တယ်။ ကိစ္စအားလုံး သောင်မေ့ရဲ့အမိန့်အတိုင်း လုပ်ရမှာပဲ။ အစ်ကိုကျူးတို့လို လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားလာလှုပ်ရှားလို့မရဘူး။ ညီလေးက အစ်ကိုကျူးကို မလိမ်မညာဘဲ ပြောရမယ်ဆိုရင် ဓားကညာရှက်လွှဲကို နန်းတော်ဆီပြန်လွှတ်ပြီး ဘယ်လိုဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ အကြံဉာဏ်တောင်းမိထားတယ်။ နန်းတော်ရှင် သောင်မေ့ရဲ့ ပြန်စာမရောက်ခင် ညီလေး လျှောက်မလုပ်ခဲ့ဘူး”

ကျူးစင်ဟန်က...

“ညီလေးချွေး... ယွင်ကြွင်ထောက်ဟာ တစ်ကြိမ်တိုက်ခိုက်လို့ မသောင်မြင်တဲ့အတွက် နောက်တစ်ကြိမ် မုချတိုက်ခိုက်လာလိမ့်မယ်။ ညီလေးချွေးကို အကြံပေးချင်တာက ခုချိန်မှာ ရွှေငွေရှားနိုင်ရင် အကောင်းဆုံးပဲ”

“ညီလေးချွေးလည်း ဒီလိုပဲ ကြံစည်ထားတယ်။ အစ်ကိုကျူး ခိုးရိပ်မနေပါနဲ့”

“ညီလေးချွေး အိမ်ကိုမှာ အကြံတစ်ခုရှိတယ်”

“ညီလေး နားထောင်ပါရစေ”

“ညီလေးချွေးအနေနဲ့ မိန်းကလေးယန်ကျွေလင်ကို အယ်လိုမြှင်သလဲ”

ချွေးဆောက်ခွမ်းမှာ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် တစ်မျက်မျက်စိသွားပြီးမှ ဖြေကြားလိုက်သည်။

“ယန်ကျွေလင်ဟာ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် တစ်မျက်မျက်စိသွားပြီးမှ ဖြေကြားလိုက်သည်။

“ယန်ကျွေလင်ဟာ ဇွာတယ်။ ဒေါသကြီးတယ်။ သိုင်းမညာအဆင့်အတန်းမြင့်မားပြီး ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့မှုမရှိဘူး။ ဒေါသကြီးပြီး ဟစောက်ကန်းလုပ်တဲ့အတွက် နောင်အခါ သိုင်းလောကရဲ့ နတ်ဆိုးတစ်ယောက် ဖြစ်လာနိုင်တယ်”

“အင်း... ညီလေး၊ ဝေဖန်ပြောဆိုချက်ဟာ အတော်ကို မှန်ကန်တယ်။ ဒီကနေ့ မျက်မှောက်ခေတ်အချိန်မှာ မိန်းကလေး ယန်ကျွေလင်နဲ့ စိတ်ဆွေပွဲရင် ကောင်းကျိုးရှိနိုင်မယ်။ အဲ... ရန်သူအဖြစ် ရောက်လာမယ်ဆိုရင်တော့ ဆိုးကျိုးပဲ ရရှိလာမှာ သေချာတယ်။ နေ့စဉ် ဝိုင်းက မိန်းကလေးယန်က ကြေညာခဲ့တယ်။ ညီတော်ချွေး လေးဆယ့်ကိုးရက်အတွင်း ဓားမကိုင်နိုင်တဲ့အချိန်အတွင်း ညီလေးရဲ့အမျိုးကစပ်ပင်ကိုတောင် ဘယ်လိုလှူဖူးမှ မထိခိုက်စေဘူးလို့ ကြေညာခဲ့တယ်။ တို့လည်း ဒီအခွင့်ကောင်းကိုယူပြီး မိန်းကလေးယန်နဲ့ ယွင်ကြွင်ထောက်ကို တိုက်ခိုက်ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ သွေးထိုးပေးရင် မကောင်းဘူးလား”

တကယ်တမ်းတွင်မူ ကျူးစင်ဟန် စိတ်ထဲတွင် ယန်ကျွေလင်ကို ယွင်ကြွင်ထောက်နှင့် တိုက်ခိုက်ယှဉ်ပြိုင်ရန် သွေးထိုးလှူဆောင်မှု မဖြစ်နိုင်ပေ။

သို့သော် ကျူးစင်ဟန်အနေဖြင့် ချွေးဆောက်ခွမ်းအား ယန်ကျွေ

လင်ကို ခမ်းဆီးလိုသည့်ဆန္ဒများ ခေတ္တမပြေပျောက်နိုင်ရန် တတ်နိုင်စွမ်းရှိသည်ဟု ထင်မိသည်။

ထိုစဉ် ချစ်သောကိစ္စမ်းဆီမှ စကားသံများထွက်ပေါ်လာသည်။

“ညီလေးချစ်ဟာ စကားစုစုံနဲ့ လက်ထောက်နန်းရှင် ဖြစ်တယ်ဆိုတော့ သူတစ်ပါးရဲ့အကူအညီကို တောင်းခံလို့မဖြစ်ဘူး” ကျူးစင်ဟန်က...

“ညီလေးချစ်... အစ်ကိုကျူး ထပ်ပြောခွင့်တာက ညီလေးချစ်နဲ့ ကျွန်တော်တို့အတွက် အရေးကြီးတာပဲ။ မိန်းမချောလေး ယန်ကျွေးလင်က ယွင်ကြွင်ထောက်အပေါ် ဘယ်လိုသဘောထားတယ်ဆိုတာ အစ်ကိုကျူး သွားနဲ့စမ်းကြည့်မယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့် အဘိုးကြီးကွပ်ကွေ့ခြောက်အား ကျူးစင်ဟန် ဆက်လက်ပြောဆိုလာပြန်သည်။

“ဆရာကြီးကွပ်... ကျုပ် ယန်ကျွေးလင်ရဲ့တည်ငြိမ်စန့်ကို စကားသွားလိုက်ဦးမယ်။ ညီတော်ချစ်ကို ကျုပ်မစိုခင် အတောအတွင်း ဒီလေ့ပေါ်မှာပဲနေပါစေ။ ကျုပ်အပြန်ဆုံး ပြန်လာမယ်”

ကျူးစင်ဟန်၏ လုပ်ဆောင်ချက်များကိုကြည့်ရင်း ချစ်သောကိစ္စမ်းမှာ အနည်းငယ်ဆုံလှုပ်လာသည်။

“အစ်ကိုကျူး... စကားစုစုံ... အစ်ကိုကျူးက ညီတော်အတွက် ဒီလောက်ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ဆောင်နေတာ ဘာအတွက်ကြောင့်လဲ”

“နေ့ခင်းပိုင်းတုန်းက ညီလေးချစ်နဲ့ အစ်ကိုတို့ သဘောတူခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ညီလေးချစ် အပေးကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ စာရေးကိရိယာလေးခု စုဆောင်းပေးဖို့ အစ်ကိုကျူးကို သဘောတူခဲ့တဲ့အတွက် ခုလို ကျေးဇူးပြန်ဆပ်တဲ့အနေနဲ့ ရည်ရွယ် လှုပ်ရှားနေတာပါ”

စကားဆုံးသည်နှင့် လေ့မှာ ကမ်းစပ်တစ်နေရာသို့ရောက်ရှိလာကာ ကျူးစင်ဟန်က ကမ်းပေါ်သို့ ခုန်တက်သွားတော့သည်။

ကျူးစင်ဟန်အား မိန်းမချောလေး ယန်ကျွေးလင်က အရက်နှင့် စားသောက်ဖွယ်ရာများဖြင့် စည်ပင်နေသည်။

မိန်းမချောလေးယန်ကျွေးလင်၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် အဖိုးတန် ကျောက်မျက်ရတနာမှာ လည်ဆွဲတန်ဆာများ ဆင်မြန်းထား၏။

အထူးသဖြင့် မိန်းမချောလေးယန်ကျွေးလင်၏ အပြောအဆိုအမူအရာမှာ နေ့လယ်ပိုင်းတုန်းက အပြောအဆိုအမူအရာနှင့် လုံးဝ ကွာခြားနေတော့သည်။

ကျူးစင်ဟန်က...

“မိန်းမလေးယန်... ခုလိုအချိန်မျိုးမှာ လာရောက်တွေ့ရတဲ့ အတွက် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေရင် တောင်းပန်ပါရစေ”

“ကိုယ်တော်လေးကျူး... ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဘာကိစ္စမျှသာရှိနေလို့ လာတွေ့တာလဲ”

“မိန်းမလေး... မွန်းတည့်ချိန်လောက်က ကျုပ်ကိုပြောပြခဲ့ဖူးတဲ့ ချစ်သောကိစ္စမ်းကို ယန်မျိုးဆက်ရဲ့သမက်အဖြစ် ရွေးချယ်ထားတယ်ဆိုတာ ရယ်စရာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

ထိုစကားကြောင့် ပြုံးရယ်ရွှင်မြူးနေသော ယန်ကျွေးလင်၏ မျက်နှာလေးမှာ ရုတ်တရက် ခေါ်သတက်သို့ ကူးပြောင်းသွားပြီ။

“ကိုယ်တော်လေး... ဒီကိစ္စက တစ်သက်လုံးကိစ္စ ဖြစ်တဲ့အတွက် ဘယ်သူက ရယ်စရာစကားမျိုး ပြောမှာလဲ”

“ကောင်းပြီ... ခါဆိုရင် ကျုပ်ဟာ မိန်းမလေးအတွက် ကိစ္စကြီးတစ်ခု လုပ်ပေးပြီဗြီ”

၆၀ ○ ဘုန်းကြွယ်

ယန်ကျွဲလင်က နားမလည်ဟန်နှင့် ပြန်မေးလိုက်၏။ သူမ မျက်နှာပေါ်၌ မတော်ပြန်သော အမူအရာများပေါ်လွင်၍နေလေသည်။
“ဟုတ်လား... ကျွန်မအထွက် ဘာကိစ္စကြီး လုပ်ဆောင်ပေး တာလဲ ပြောစမ်းပါဦး။”

“မိန်းကလေးယန်... စောစောကတော့ ပြေးလိုက်ရယ်လိုက်၊ နုတ်ခါခါ ခေါ်သဖြင့်လိုက် ခိုတံဆိုးလိုက်၊ ဟော... အခုတစ်ခါ ပြေးရယ် ပြောဆိုပြန်တော့ ကျုပ်တောင် မျက်စိလည်သွားမိပြီဗျာ”

ထိုအခါ မိန်းမချောလေးယန်ကျွဲလင်က သဘောကုစွာ ပြောရယ်ကာ...

“ကိုယ်တော်လေးကို မလိမ်မညာဘဲပြောရရင် နတ်ဆိုးကြီး ယွင်ကြွင်ထောက်ကို ချိန်းတွေ့ခဲ့တာက ကျွန်မရဲ့သဘောဖြစ်ပါတယ်။”

ဤအကြောင်းကို ကျွဲလင်ဟန် အစောကြီးကတည်းက ကြို တင်သိနေပြီးဖြစ်သော်လည်း တမင်သက်သက် သဘောမပေါက် ဟန်ဆောင်ကာ...

“ဆဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ”

“နတ်ဆိုးကြီးယွင်ကြွင်ထောက်ကို အကူအညီတောင်းခံခဲ့တယ်၊ တခြားမဟုတ်ဘူး၊ ချွေးဆောက်ခွမ်းကို ဖမ်းဆီးပြီး ယန်ရဲ့ကိုက် သွား ပို့ခိုင်းလိုက်တယ်”

ကျွဲလင်ဟန်က နှေးကွေးစွာ ရယ်မော၍ ခေါင်းခါယမ်းရင်း...

“အင်း... ကျုပ်တော့ ပိုနားရှုပ်သွားပြီ၊ လက်ထုပ်မက်လက်စွာ တစ်ခုကို အတင်းအဓမ္မမလုပ်သင့်ဘူး၊ တကယ်လို ဆဲသလို လုပ်ခွင့် တယ်ဆိုရင် မိန်းကလေးယန်ရဲ့ သိုင်းပညာဟာ ချွေးဆောက်ခွမ်း ထက် မြင့်မားတာပဲ၊ နတ်ဆိုးကြီးယွင်ကြွင်ထောက်ကိုတောင် ခေခိုင်း ပို့ မလုပ်ဘူး။”

မာန်ရိုင်းစား(စာစဉ်-၇) ○ ၆၁

မိန်းမချောလေးယန်ကျွဲလင်က ကနဲ ကလေး ခုတ်ခွယ်ပြီးရယ် လိုက်ရင်း...

“ကိုယ်တော်လေးကျွဲလင်ကတော့ အင်မတန် နားထောင် မကောင်းပါဘူး”

ကျွဲလင်ဟန်၏စကားများမှာ တကယ်တမ်း မိန်ကလေး ယန် ကျွဲလင်က ချွေးဆောက်ခွမ်းအား ဖမ်းဆီးမည်ဆိုပါက အလွယ်တကူ ဖမ်းဆီးနိုင်သည့်ဆိုသည့်စကားမှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဤစကားကို ပြောခြင်းအားဖြင့် တစ်ဖက်လှ၏ ကျွဲလင်ရက်စက်မှုကို နှိုက်ထုတ်ခွင့်သည့်သဘောဖြင့် ပြောဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မိန်းမချောလေးယန်ကျွဲလင်ကမူ နဂိုကတည်းက ကျွဲလင် ဟန်အား လိမ်ညာထိန်ခိုက်ခြင်းမရှိသဖြင့် ကျွဲလင်ဟန်၏စိတ်သဘော အားကိုလည်း သတိမထားမိပေ။

ထို့ကြောင့် ဂုဏ်ယူဝင်ကြွားစွာ ပြန်လည်ပြောဆိုလာသည်။

“ကိုယ်တော်လေး... ကျွန်မ နတ်ဆိုးကြီးယွင်ကို ခေခိုင်းတာ မဟုတ်ဘဲ တခြားရည်ရွယ်ချက်ရှိတယ်၊ ယွင်ကြွင်ထောက်ဟာ မျက်မှောက် လိုင်းလောက်ရဲ့ ဒုစရိုက်ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်တယ်”

“မှန်တယ်၊ နတ်ဆိုးကြီးက မိန်းကလေးကို အလကားသက် သက်တော့ ကူညီမှာမဟုတ်ဘူး၊ မိန်းကလေးဆီက အစိုးတန်တန်ခု ခုကိုပြန်ပေးရမှာ သေချာတယ်”

“ကိုယ်တော်လေးရဲ့ ခန့်မှန်းချက် မှန်သွားပြီ၊ နတ်ဆိုးကြီးက ကျွန်မရဲ့တပည့်လေးယောက်ကို အဲဒီကိစ္စအတွက် သူ့ကို ပေးလိုက် ပို့ပေး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ အစောကြီးကတည်းက ကြိုတောင်းပို့ပြီ၊ ယွင်ကြွင်ထောက်ဟာ ချွေးဆောက်ခွမ်းကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဖမ်းဆီး နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။”

၆၂ ○ ဘုန်းကြွယ်

“မိန်းကလေးယန်က ဘယ်လိုလုပ်သလဲ”

ယန်ကွေ့လင်က ကောက်ကွပ်စွာ တစ်မျက်ရယ်မောရင်း...

“ကိုယ်တော်လေးကျွေး... ဒီဖြူကိုလာတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ဟာ ဈေးဆောက်ခွမ်းအပေါ် အများကြီးပူတည်နေတယ်၊ ဈေးဆောက်ခွမ်းကို ယွှင်ကြင်ထောက်လက်ထဲရောက်သွားမှာ ကိုယ်တော်လေးကျွေးက ဘယ်ကြည့်နေမှာလဲ၊ ဒီကေးအတွက် ကိုယ်တော်လေး ခေါင်းမဲပြီး မငြင်းနဲ့နော်”

ထိုကေးကြောင့် ကျွေးစင်ဟန် ရင်ထဲ၌ တိတ်တဆိတ် ထိတ်လန့်သွားမိသည်။

စောစောက ကျွေးစင်ဟန်၏ စိတ်ကူးတွင် မိန်းကလေး ယန်ကွေ့လင်အား လှည့်ပတ်အနီရောင်ယူမည်ဟု စိတ်ကူးထားခဲ့သည်။

ယခုမူ မိမိ၏စိတ်ကူးအား အကောင်အထည်ဖော်နိုင်တော့မည်မထင်ပေ။ ထို့ပြင် ဉာဏ်နိဉာဏ်နက်နက်များလှသော မိန်းကလေး ယန်ကွေ့လင်အား အထူးသတိထားရပေတော့မည်။

ထို့ကြောင့် ခေါင်းမဲခါဘဲ ပြန်ပြောလိုက်၏။

“မိန်းကလေးက ဒီလောက်သေချာအောင်ပြောနေမှတော့ ကျုပ်မငြင်းတော့ပါဘူး”

“စိတ်သာဓု၊ ကျွန်မကွေ့လင်ဟာ ကိုယ်တော်လေးဝန်ခံလာအောင် အတင်းအကျပ်မပိန်ဘူး၊ နတ်ဆိုကြီးယွှင်ကြင်ထောက်ကို ခေနိုင်တဲ့ရည်ရွယ်ချက်က ဈေးဆောက်ခွမ်းကို ဓားမကိုင်ဘူးဆိုတဲ့ကတိ မောက်မျက်စေပြီး သူ့ဓားပြန်သုံးအောင် ပြုလုပ်လိုက်တာပဲ”

ကျွေးစင်ဟန်မှာ အကြီးအကျယ် တဆုံတပြုံခြံသွားကာ...

“အဲဒါက ဘာအကြောင်းကိုစွဲကြောင့်လဲ”

“ဈေးဆောက်ခွမ်းကို ကျွန်မတို့ ယန်မျိုးနွယ်ရဲ့ သမက်ဖြစ်စေရဲ့

မာန့်လှိုင်စား(စာစဉ်-၅) ○ ၆၃

သမက်အမဲများစွာ ကျော်လွန်ရဦးမယ်၊ ဈေးဆောက်ခွမ်းရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို ကျွန်မအနည်းနဲ့အများ နားလည်တယ်၊ သူ့ဓားချုပ်ကတိ မောက်မျက်ပြီး ဓားအသုံးပြုစေတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က သူ့ရဲ့ခေါင်းမာတဲ့စိတ်ဓာတ်ကိုပျက်စီးစေဖို့ပဲ၊ ထပ်ပြောရရင် လေးဆယ့်ကိုးရက်တိတိ ဓားမကိုင်ပါဘူးလို့ ရွှေ့ရင်ရက်မေကို ကတိထားခဲ့တာဟာ” ရွှေ့ရင်ရက်မေအတွက် ဂုဏ်တက်နေခဲ့တယ်၊ အဲဒီအတွက် ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ယိတ်မကျေနပ်လှဘူး”

“အင်း... မိန်းကလေးယန်ရဲ့ အကြံအစည်စိတ်ကူးကို ကျုပ်နဲ့ကျွေးပါတယ်”

သို့သော် ကျွေးစင်ဟန်မခံနိုင်တဲ့ထဲတွင်မူ...

“ဒီရာတိတ်မရဲ့ အကြံအစည်က အင်မတန်ကြောက်စရာကောင်းပါလား၊ ယုတ်မာကောက်ကွပ်တဲ့အကြံအစည်တွေရှိတဲ့အပြင် ဟန်မက်သာမကျလည်း မနာလိုခန့်တိုတဲ့စိတ်တွေ ပေါများလွန်းလှတယ်”

ကျွေးစင်ဟန် စိတ်ကူးနေရုံ ယန်ကွေ့လင်က ရယ်မောပြောဆိုလာသည်။

“တော်ပါသေးရဲ့၊ ကျွန်မရဲ့ရည်ရွယ်ချက်တွေ ပြောပြီးဈေးဆောင်မြင်သွားလို့ပေါ့၊ မဟုတ်ရင် ကိုယ်တော်လေးနဲ့ကျွန်မဟာ ရန်ငြိုးရန်ဖက်ဖြစ်သွားရတော့မှာပဲ”

“ဒါပေမယ့် ယွှင်ကြင်ထောက်က ကျုပ်ကို ရန်လာမစွာတူးလို့ မပြောနိုင်ဘူးလေ”

“ကိုယ်တော်လေး... ကျွန်မ ခုနက ပြောပြီးပြီပဲ၊ ကိုယ်တော်လေးရဲ့လုပ်ရပ်ဟာ ကျွန်မကို အကူအညီပေးတာပဲ၊ ဒါကြောင့် ယွှင်ကြင်ထောက်က ရှုင့်ကိုရှုငြိုး ဒီကိစ္စအတွက် ဓားရန်မရင်းစေရဘူး”

www.burmeseclassic.com

၆၄ ○ ဘုန်းကြွယ်

လို့ ကျွန်မ အာမခံတယ်။ ဒါပေမယ့် ပြဿနာတစ်ခုပဲ ပိုလာတာဟာ ပြဿနာတစ်ခုပဲနည်းသွားတာလောက် ဘယ်ကောင်းမှာလဲ။ ကိုယ်တော်လေးရဲ့အဖွဲ့ စွယ်စုံတစ်ကောင်ကို ရှင်းလင်းပေးရာမကျဘူးလား။

“မိန်းကလေးက ဒီလိုပြောတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။”

“ဒါနဲ့ ချူးအောက်စွမ်း အခုဘယ်မှာရှိသလဲ”

“ယန်စီမြစ်ပေါ်မှာ ရှိတယ်”

“သူ ဘာဆက်လုပ်မယ်လို့ အကြံအစည်ရှိသလဲ”

“ချူးအောက်စွမ်းဟာ စကရစ်နန်းရှင်ရဲ့အမိန့်ကိုနာခံရမယ့် ဒီအတွက် သောင်မေ့ရဲ့ ပြန်စာရောက်မလာခင် သုဓမ္မေရာဇာဓိရာဇ်နေရမယ်”

“ဟိုနတ်ဆိုးကြီး ယွင်ကြွင့်ထောက်ကို ရှောင်ရှားတာလား”

“ဟုတ်မှာပေါ့”

“အင်း... ငွေခား တုကိုးစွန်း၊ ဝယ်ကြွယ်ယီ၊ ရွှေငွေရက်မေ့တဲ့မေ့၊ ကိုယ်တော်လေးကျွန်းနဲ့ ကျွန်းမတို့အားလုံးဟာ ချူးအောက်စွမ်းအပေါ် မြူးဦးလှည့်ထားတယ်ဆိုတော့ ချူးအောက်စွမ်းဟာ ခဦးတီးတုံးအပေါ်က အသားတုံးတစ်ခု ဖြစ်နေသွားလား”

စကားဆုံးသည့်နှင့် ကျူးစင်ဟန်အား စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ဆက်လက်ပြောဆိုလာပြန်သည်။

“ကိုယ်တော်လေးကျူးအနေနဲ့ လာရင်းရည်ရွယ်ချက်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောမပြနိုင်ဘူးလား”

“တကယ်လို့ဆိုမပြရင် မိန်းကလေးက ကျုပ်အပေါ်ကို အယုံအကြည်ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ ကိစ္စက သိပ်အရေကြီးနေတော့ မိန်းကလေးအနေနဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ထိန်းသိမ်းပါလို့ ပြောပါစေ၊ ကိစ္စဟာ လူ့အသက်နဲ့ ပတ်သက်နေတယ်”

မာန်ဂွိုင်ခား(စာစဉ် ၃) ○ ၆၅

ထိုစကားကြောင့် ယန်စီကလွင် မျက်လုံးပြူးသွားပြီး...

“ကိုယ်တော်လေး ဆိုလိုတဲ့ လူ့အသက်ဆိုတာ ချူးအောက်စွမ်းမဟုတ်ပါဘူးနော်”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်အဖေဖြစ်တယ်၊ ကျုပ်အဖေ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မိန်းကလေးလည်း သိပြီးပြီထင်ပါတယ်”

“သိပ်သိတာပေါ့၊ တစ်ခေတ်မှာတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ဆေးဝိဇ္ဇာကြီး ကျူးရောက်ထင်ဟာ ကိုယ်တော်လေးရဲ့မခင်မဲ့၊ ဆေးဝိဇ္ဇာကြီးဟာ အနက်ရောင်ဝိုင်းသားကိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အပြုံးရောင်ဝိုင်းသားကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကုသကယ်တင်ပေးခဲ့တယ်။ ကျေးဇူးရန်ပြီးဆိုတာကိုလည်း မမေးပြန်ခဲ့ဘူး။ လူမရေတွက်နိုင်လောက်အောင်လည်း ဆေးအတတ်ပညာနဲ့ သမားကောင်းပီပီ ဘာမှမျှော်ကိုးချက်မထားဘဲ ကယ်တင်ကုသပေးခဲ့တယ်။ ကျွန်မ အမှန်စကားပြောမယ်၊ ရှင်ကို ကိုယ်တော်လေးလိုခေါ်တာဟာ ငါးဆယ် ရာခိုင်နှုန်းလောက်က ရှင်အဖေရဲ့ မျက်နှာကိုထောက်ပြီး ခေါ်တာပဲဖြစ်တယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျုပ်အဖေဟာ သူ့တစ်သက်လုံး လူမဟာ မရေတွက်နိုင်အောင် ကယ်တင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ခု သူ့ကိုယ်တိုင် နာတာရှည်ရောဂါရပြီး ခုတင်ပေါ်မှာ လဲနေခဲ့ပြီ”

“အဲဒါကတော့ ကျွန်မ မထင်မိတဲ့ကိစ္စပဲ၊ ဆရာကြီးကို ကုသဖို့ ဆေးမရှိတော့ဘူးလား”

“ရောဂါကုသတဲ့ဆေးပစ္စည်းတော့ နဲ့လင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဆေးတစ်မျိုးပဲကျန်တော့တယ်”

“ဘာဆေးလဲ”

“အဲဒီဆေးကတော့ ချူးအောက်စွမ်းအဖေ ချူးလူချွန်နဲ့ရန်နတ် နဂါးတံဆွေးမွေးနဲ့ ကျောက်ချဉ်နက် မင်ချောင်းတံဆွေး ဖြစ်တယ်”

“အဲဒီပစ္စည်းဟာ ချူးဆောက်စွမ်းရဲ့ ဓာတ်နေအိမ်မှာ ရှိမှာပေါ့၊ တဖြည်းဖြည်းကြစာပေါ့၊ ဒီကိစ္စကို ကျွန်မတော့ခန့်ယူပြီး အကူအညီပေးပါမယ်”

“ကျုပ် ချူးဆောက်စွမ်းကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မပြောပေမယ့် အရိပ်အမြည်လောက်တော့ ပြောခဲ့ဖူးတယ်၊ သူ့အတွေ့အကြုံရင်ခိုတဲ့ စာရေးကိရိယာလေးခုကို လိုချင်တယ်လို့ ကျုပ်ပြောခဲ့ဖူးတယ်၊ သူကလည်း ပေးဖို့သဘောတူခဲ့တယ်၊ သူ့ဓာတ်နေအိမ်ပြန်ပြီး ချာမွှေတဲ့အခါ ဒဏ်ခံဆောင်စားမယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်”

“ဒါဆို ကိုယ်တော်လေး စိတ်ချသင့်ပြီပေါ့”

“မိန်းကလေး မသိဘူး၊ ကျုပ်မခင်ရဲ့ရောဂါဟာ ဆောင်းရာသီကို သိပ်ကြောက်တယ်၊ အခု ခုနစ်လပိုင်းရှိနေပြီဆိုတော့ ရက်သိပ်မရှိတော့ဘူး၊ ဒီအတွက် ကျုပ်စိတ်ထဲ တစ်နေ့မှ မအေးခဲ့ဘူး”

“ကိုယ်တော်လေးက ဘာဖြစ်လို့ ချူးဆောက်စွမ်းကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ခွင့်မပြောသေးတာလဲ၊ သူ့ဓာတ်နေအိမ်တစ်ခေါက် ပြန်ခေါ်သွားပါလား”

“လောကမှာ နဂါးတံတွေးမွှေး ကျောက်ချဉ်နက်မင်ရောင် တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ ချူးဆောက်စွမ်းဟာ တကယ်လို့ အဲဒီမင်ရောင်ဟာ ကျုပ်အဖေရဲ့ရောဂါကို ကုသနိုင်မယ်မုန်းသိရင် ငြိမ်းခြောက်ပြီး အခွင့်အရေး တောင်းဆိုလာမှာကို စိုးရိမ်လို့ပဲဖြစ်တယ်”

“နောင်လာမယ့် အဖြစ်အပျက်ကို ကြိုတင်တွေးဆလို့မရဘူး၊ မကြာခင် ချူးဆောက်စွမ်းနဲ့ကျွန်မဟာ တစ်အိမ်သားလို့ဖြစ်ကြတော့မယ်၊ အဲဒီအခါ ချူးဆောက်စွမ်းက အကျပ်မကိုင်ဘဲ ကျွန်မက ရှင့်ကို အကျပ်ကိုင်လာရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“လူကိုယုံရင် သင်္ကာမကင်းမဖြစ်ပါဘူး၊ ကျုပ်အနေနဲ့ မိန်း

ကလေးယန်ဟာ ကတုံးပေါ် ထိပ်ကွက်မယ်လို့ မထင်ဘူး၊ တကယ်လို့ မိန်းကလေးက အကျပ်ကိုင်လာရင်တော့ ကံကြမ္မာပေါ်ကိုပဲ အပြစ်ပုံမှန်တော့မယ်”

“ကိုယ်တော်လေး... စိတ်သာမား သိုင်းလောကမှာ မိန်းကလေးကိုး၊ ဉာဏ်နဲ့ဉာဏ်နက်များပေးမယ့် ကျွန်မတွေ့လင်ဟာ ဒီလို မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် နောက်ပိုင်း ကိုယ်တော်လေးက ကျွန်မကို ရန်မုချီမကြံစည်ပါနဲ့”

“မိန်းကလေးရဲ့စကားက ကျုပ်ကို ကြိုတင်သတိပေးတဲ့စကား ဖြစ်နေတယ်”

“ကဲ... ဒါတွေထားပါတော့၊ ချူးဆောက်စွမ်းဟာ မြစ်ပေါ်က ခလုပေါ်မှာရှိနေတယ်ဆိုတော့ ကိုယ်တော်လေးအပြန်ကို စောင့်နေလိုက်မယ်”

ယန်ကျွေးလင်၏စကားကို ကျွေးစင်ဟန်က ကောင်းစွာ သဘောပေါက်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုင်ရာမှ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ရင်း နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“မိန်းကလေး... ကျုပ် သွားတော့မယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့် အိမ်ခန်းအပြင်ဘက်သို့လျှောက်လှမ်း ထွက်မှာလားခဲသည်။

“ကိုယ်တော်လေး ခဏနေပါဦး”

ကျွေးစင်ဟန်က ခြေလှမ်းရပ်တန့်ကာ နောက်ပြန်လှည့်မလိုက်၏။

“မိန်းကလေး... တာမုတး မှာကြားစရာရှိနေသေးတယ်”

“ကျွန်မနဲ့ နတ်ဆိုးကြီးပွင့် မတွေ့ခင်မှာ ကိုယ်တော်လေးက ယူနီတော့ဆိုတဲ့အခါ နည်းနည်းသွားတာပေးပါ”

www.burmeseclassic.com

၆၈ ၀ ဘုန်းကြွယ်

“ကျွန်ုပ် နားလည်ပါတယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့် အိပ်ခန်းအပြင်ဘက်သို့ တောက်လျှောက်ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ကျွန်းစင်ဟန်သည် ဒီတစ်ခေါက် မထင်မိဘဲ ပြဿနာအတော်များများကို နားလည်သဘောပေါက်လာခဲ့ရသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်းစင်ဟန်တစ်ယောက် ဖြစ်ဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်လာသည်နှင့် ရုတ်တရက် အမှောင်ရိပ်ထဲမှ လူတစ်ယောက် ပြေးထွက်လာပြီး သွားလမ်းကို ပိတ်ဆို့ထားဆီးလိုက်သည်။

ကျွန်းစင်ဟန်မှာ မိမိအား ပိတ်ဆို့ထားသူမှာ ပန်းပေါင်းတစ်ရာရှိထားချုပ် ယွှင်ကြွင်ထောက်ဖြစ်မှန်း သိသော်လည်း မသိချင်ဟန်ဆောင်ကာ နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့် မေးလိုက်၏။

“ဇောင့်ဆရာကြီးပစ်တရုမ်း... ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်သွားမယ့်လမ်းကို ပိတ်ဆို့ထားဆီးထားရတာလဲ”

ယွှင်ကြွင်ထောက်က လေသံတိုးတိုးဖြင့်...

“လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခု ပြောပြမယ်”

“နားမထောင်ချင်ဘူး”

ထိုအခါ ယွှင်ကြွင်ထောက်က တဟေးဟေး တဟားဟား ရယ်ကာ...

“နားမထောင်ချင်တာက ဟန်ဆောင်နေတာပါ။ မင်း အစောကြီးကတည်းက သိပြီးပြီလားဟေ့၊ ငါ့ရဲ့ပင်ကိုယ်ရပ်ရပ်ကို မင်းမြင်ချင်သလား”

ထိုစကားကြောင့် အခြေအနေမဟန်တော့မှန်း ရိပ်စားမိလာသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် နတ်ဆိုးကြီးယွှင်၏ ပင်ကိုယ်မျက်နှာ

အား ဖော်ပြသည့်ရည်ရွယ်ချက်မှာ ကောင်းသောနိမိတ်မဟုတ်မှန်း ကျွန်းစင်ဟန် ရိပ်စားမိလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ကယုကယာ ခေါင်းမာစင်းက ငြင်းပယ်လိုက်၏။

“သိုင်းသမားကောင်း သောကုန်းမြတ်ဆိုတာ သူတစ်ပါးရဲ့

လျှို့ဝှက်ချက်ကို မနုဇ္ဈန်သင့်ဘူး”

ယွှင်ကြွင်ထောက်က အေးတီးအေးစက်ရယ်မောရင်း...

“ချာတိတ်... မင်းပေါ်စပ်တစ်ခုလုံး သစ္စာတွေ၊ သမာဓိတွေ မရှိတဲ့ စကားတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေတယ်။ ချူးအောက်စွမ်းက ငါ့ကယ်သုလဲဆိုတာ မင်းကို ပြောပြပြီးပြီလားဟေ့”

ကျွန်းစင်ဟန်မှာ မလိုအပ်ဘဲ တိုက်ခိုက်ယှဉ်ပြိုင်ရန် စိတ်မပါသောကြောင့် ငြင်းပယ်စကားဆိုပြန်သည်။

“မပြောပါဘူး”

“အေး... ဒါဆို ကောင်းပြီ၊ ငါ့အဘိုးကြီး မင်းကို ပြောပြမယ်။ ငါ့အဘိုးကြီးဟာ နဂိုမျက်နှာအတိုင်းထားဦး၊ မင်းမသိနိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ငါ့အဘိုးကြီးရဲ့ သို့မဟုတ်ကိုတော့ မင်းကြားဖူးမယ်လားဟေ့၊ ငါ့ရဲ့သို့မဟုတ်က ပန်းခူးတီးလား၊ ယွှင်ကြွင်ထောက်ပါ။ အဖြေရောင်ရှိထားရဲ့ ရန်သူ”

ကျွန်းစင်ဟန်က ဣန္ဒြေမပျက်ဘဲ...

“ကျုပ် အဲဒီနားမသတ်ကိုတော့ ကြားဖူးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားဟာ ထပ်ပြီး အယောင်ဆောင်နေတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“ချာတိတ်... မင်းဟာ စကားကို တွေ့လည်ကြောင်ပတ်ပြောနေနဲ့၊ ငါ့အဘိုးကြီး ဒီမှာစောင့်နေတာကြားပြီး အလကား အချိန်လက်သက်မဖြုန်းနိုင်ဘူး၊ လေထိုးသားကို အမိန့်ပေးပြီး ချူးအောက်စွမ်းကို ကမ်းပေါ်တက်လာခိုင်း၊ ဒါဆိုရင် ကိစ္စအားလုံးပေါ်မေးမယ်။

နို့မဟုတ်ရင်တော့ ဒီနေရာမှာ မင်းရဲ့အသက် မျောက်သွားရမယ်၊
မယ့်ရင် ခမ်းကြည့်...”

ကျွေးစင်ဟန်၏စိတ်ထဲတွင် အတွေးများက ချားရုတ်ကဲ့သို့
လည်ပတ်စွပ်ထွေးနေလေသည်။

သို့သော် စကားသံကမူ နဂိုအတိုင်း တည်ငြိမ်နေ၏။

“ကျုပ် ခုနကပဲ တည်းခိုဆိုသွားပြီး မိန်းကလေးယန်နဲ့
တွေ့ဆုံခဲ့တယ်၊ ကျုပ်သွားခေါ်မှာ မိန်းကလေးယန်က ကျုပ်ကို
မှာကြားခဲ့တယ်၊ တကယ်လို့ ခင်စွားနဲ့တွေ့ခဲ့ရင် အနည်းငယ် သည်း
ခံပါတဲ့၊ နို့မဟုတ်ရင်...”

“ဪ... မင်းက ငါ့အဘိုးကြီးတွေမှာတောင် တိုက်ခိုက်
ယှဉ်ပြိုင်မယ်ဆိုတဲ့ စကားတွေ ပြောရဲလား”

“အဘိုးကြီး... ခင်စွားသိပ်မာနကြီးမနေနဲ့၊ ခင်စွားက အရင်
ဆုံး မိန်းကလေးယန်ကို သွားတွေ့ပြီးမှ ထပ်ပြောရင် ကောင်းမယ်
ထင်တယ်”

“ဈာတ်တိ... ယန်ကွေ့လင်ရဲ့ ခွေခေါင်းလောင်းတစ်နံပါတ်
အစွမ်းပြင်းပေမယ့် ငါ့အဘိုးကြီးက မျက်စိထဲထည့်မထားဘူး၊ မင်း
ဈာတ်တိမယန်ကို အသက်ကယ်အမိန့်ပြားအဖြစ် ငါ့ကိုမသုံးနဲ့၊
တကယ်လို့ ချက်ချင်းလေ့ကမ်းကပ်မလာဘဲ ချွေးအောက်ခွမ်း၊ ကမ်း
ပေါ်တက်မလာရင် ငါဘိုးကြီး မညှာတာဘူးလို့ အပြစ်မတင်နဲ့”

ယွင်ကြွင်ထောက်၏ သိုင်းပညာနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွေးစင်ဟန်
ကြားဖူးသည်။ ယွင်ကြွင်တိုက်ခိုက်၍လည်း အမြတ်ရမည်မဟုတ်။
သို့သော် ယခုအခြေအနေအရ ရှောင်လွှဲမရနိုင်သောအခြေအနေ
ဖြစ်နေ၍ ကျွေးစင်ဟန်က အားတင်းပြီး စပ်မာမာပင် ပြောလိုက်၏။

“ဒီမယ်အဘိုးကြီး... ကျုပ် သိုင်းလောကထဲဝင်လာတဲ့

ရုပ်ရှယ် ချက်ဟာ ဒုက္ခရောက်နေသူကို ကယ်တင်မယ်၊ ခင်စွားတို့လို
မကောင်းမှုဒုစရိုက်သားတွေကို ဥပဒေဘက်တော်သားပီပီ ဆုံးမ
ချက်သင်ဖို့ပဲ၊ ခင်စွားက ခေါင်းမာပြီး အနိုင်ယူချင်တယ်ဆိုတော့”

စကားသံမဆုံးခင် ခေါက်ယပ်တောင်အား ဝှစ်ခန့်ဖွင့်လိုက်ပြီး
ယွင်ကြွင်ထောက်၏ လည်ပင်းဆီသို့ ဓားသဖွယ်မြတ်နုတ်လိုက်တော့
သည်။

“ဟွန့်... ချာတိတ်က တယ်ပြီး သေလမ်းရှာပါလား”

ယွင်ကြွင်ထောက်က ချာကိုယ်ကို မလှုပ်ရှားဘဲ ညာလက်ခါး
တစ်ခက်အား ခပ်ပေါ့ပေါ့တစ်ချက်ခါးယမ်းလိုက်ရာ ရုတ်တရက်
မလှည်းတစ်ခုပေါ်ပေါက်လာပြီး ကျွေးစင်ဟန်လက်တွင်းမှ ခေါက်
ယပ်တောင်ကို သူ၏လည်ပင်းနှင့် သုံးပေအကွာခန့်အထိ လွှဲမယ်
လွှဲစားစေခဲ့သည်။

ကျွေးစင်ဟန် ထိတ်လန့်အံ့သြသွား၏။

ယွင်ကြွင်ထောက် ထုတ်နုတ်အသုံးပြုလိုက်သည့် တိုက်ကွက်
မှာ ရှောင်လင့်ဂိုဏ်း၏ လျှို့ဝှက်သိုင်းပညာဖြစ်သော ကိုယ်တော်
လက်သီးသိုင်းဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

ယွင်ကြွင်ထောက်မှာ သိုင်းလောက၏ သတင်းစကားများအရ
ဂိုဏ်းတစ်ရာမှ သိုင်းပညာများ တတ်မြောက်ထားသည်ဆိုသည့်စကား
မှာ ကောလာဟလ စကားမဟုတ်ပေ။

ထို့ကြောင့် ဖြန့်ကားထားသော ယပ်တောင်အား ရုတ်ခြည်း
ပြန်ခုခည်းကာ ဓားသဖွယ်မှ ခုတ်တံအဖြစ်ပြောင်းလဲပြီး ယွင်ကြွင်
ထောက်၏ လည်ပင်းဆီသို့ လှုပ်တစ်ပြက်ထိုးသွင်းလိုက်ပြန်သည်။

ယွင်ကြွင်ထောက်မှာ ဂရုစိုက်ဟန် ရယ်မောရင်း ရုတ်တရက်
ကိုယ်ကိုဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီး တစ်ချက်လှည့်ပတ်လိုက်ကာ ကျွေးစင်

၇ ဝ နန်းကြွယ်

ဟန်၏ ပြင်းထန်သောတိုက်ကွက်ကို ရွှေငင်စွားနိုင်လိုက်ရုံမျှမက ကျွေးဝင်းဟန်၏ ညာခြေထောက်ကိုပင် ဟန်ကြောက်လိုက်နိုင်သေးသည်။

သို့သော် ကျွေးဝင်းဟန်မှာ ခုန်လိုက်နိုင်၍ သက်သာသွားသည်။ နို့မဟုတ်ပါက ခြေကန်ချက်မီကာ လဲကျသွားမည်ဖြစ်သည်။

ဒီတစ်ဆုံတွင် ယွင်ကြွင်ထောက် အသုံးပြုတိုက်ခိုက်လာသည့် တိုက်ကွက်မှာ ဝက်ပါငိုက်သေး၍ လျှို့ဝှက်သိုင်းပညာဖြစ်သော ထိုက်ကို ဝက်ပါသိုင်းပင် ဖြစ်သည်။

ကျွေးဝင်းဟန်ကလည်း တစ်မျက်မှတ် တစ်မျက်ထိုင်ဖြင့် သူ့ယပ်တောင်သိုင်းကွက်ထဲမှ အစွမ်းအထက်ဆုံး အကွက်နှစ်ကွက်ကို ထုတ်သုံးတိုက်ခိုက်သော်လည်း မသောင်မြင်ခဲ့ပေ။

ထို့ကြောင့် စိတ်တွင်းမှ ထိတ်လန့်သွားကာ ယပ်တောင်ရိုးတွင်း၌ လျှို့ဝှက်ထည့်ထားသော ငွေအပ်လက်နက်ပုန်းဖြင့် အသုံးပြုတိုက်ခိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

လျှို့ဝှက်ငွေအပ်တွင် အဆိပ်လူးမထားသော်လည်း ထုံကျဉ်းသည့် ဆေးများလူးထားသည်။

ထိုငွေအပ် ထိမှန်သွားပါက လိမ်းထားသော ဆေးများ၏ တန်ဖိုးကြောင့် တစ်ဖက်လုံးထုံကျဉ်းသွားမည့်အပြင် တစ်ကိုယ်လုံး မလှုပ်ရှားနိုင်ဘဲ လေဖြတ်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားပေမည်။

ဆေးတန်ဖိုးမှာ တစ်လကျော်မှ တပြည်ပြည်မပြေပျောက်သွားမည်ဖြစ်သည်။

အကယ်၍ ခန္ဓာကိုယ် ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်းသူ မဟုတ်ခဲ့လျှင် ထိုဆေးတန်ဖိုးမပြေနိုင်မှပင် အစောကြီးကတည်းက အသက်သေဆုံးသွားမည်ဖြစ်သည်။

မာန်လှိုင်စား(စာစဉ်-၇) ဝ ၇၃

တစ်နည်းဆိုရလျှင် အသံမဲ့မြားခေါ် ငွေရောင်လက်နက်ပုန်းမှာ မူရင်းထက်ပြင်းထန်သည့် လျှို့ဝှက်လက်နက်ပုန်းတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။ ကျွေးဝင်းဟန်က လျှို့ဝှက်လှုပ်အား မျက်စုင်း မနိုင်သေးပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တစ်ဖက်လုံး၏ အခြေအနေကို ဘေးကြည့်နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် ယွင်ကြွင်ထောက်ဆီမှ စကားသံထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“ချာတီက...မင်း တိုက်ကွက်နှစ်ကွက် အသုံးပြုတာတောင် ခါးကိုမနိုင်ဘဲ မင်းနုထက်ထိ အစွမ်းပေးသေးဘူးလား”

“အဘိုးကြီး...သိပ်လေကြီးမနေနဲ့၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွဲတိုးကွဲတဲ့ ခိုင်းပညာက ကျုပ်ကို ဘယ်လိုလုပ်နိုင်မှာလဲ”

“ချာတီက...မင်းတကယ် အလိုက်ကနဲဆိုးမသိတဲ့ကောင်ပဲ၊ အဘိုးကြီးက မင်းကို ညှာတာတိုက်ခိုက်နေတယ်ဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား”

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို အစွမ်းကုန်သာ တိုက်ခိုက်ပါ၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ် လုံးဝမကြောက်ဘူး”

အမှန်တွင်မူ ကျွေးဝင်းဟန်အနေဖြင့် တကယ်မကြောက်၍ မဟုတ်။ တစ်ဖက်ရန်သူကို ခေါ်ပူခေါ်ပြီး အခွင့်အရေးယူကာ ယပ်ဟောင်ရုံ၌ လျှို့ဝှက်ထည့်ထားသော ငွေရောင်အပ်ဖြင့် ပစ်လွှတ်ရန် ကြံစည်နေခြင်းဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မထင်မှတ်ဘဲ ယွင်ကြွင်ထောက်မှာ ခေါ်မပူမည့်အပြင် ဟားတိုက်ရယ်မော၍ပင် နေသေး၏။

“ဟား...ဟား...ဟား၊ နှာပေါက်စက ကျားမခေါ်တာကို သလိုပဲ၊ သိုင်းလောကဆဲဝင်လာကာလ လူငယ်သိုင်းလေးတိုင်း

မင်းလိုမျိုးပဲ။ ဒါပေမယ့် ငါ့အဘိုးကြီးက မင်းလိုချာတိတ်မျိုးကို မရက်စက်ချင်ဘူး။ တစ်ခုရှိတာက ငါ့အဘိုးကြီးရဲ့ ကျေးဇူးတွေ မင်းအပေါ်ရှိသောမုန်းသိရင် တော်ပြီ။ ဘာဖြစ်လို့ဆိုတော့ တစ်ခေတ် တစ်ယောက် ထွန်းပေါက်ခဲ့တဲ့ ဆေးဆရာကြီး ကျေးဇူးကလပ်ဟာ လူ့အသက်များစွာကို မရေမတွက်နိုင်အောင် ကယ်တင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီ အထဲမှာ အနက်ရောင်ဂိုဏ်းက လူတွေကလည်း အများကြီးပါပဲ ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ငါ့ယွင်ကြွင်ထောက်ဟာ မင်းမောင်ရဲ့ မျိုးရိုးဖြစ်တဲ့ မင်းကို မျှော်ဆက်မပြတ်လိုဘူး။”

ကျေးဇူးတင်ဟန်မှာ အခြေအနေကိုကြည့်ရင်း ကျွဲပွဲသည် နောက် ဆုံး ပြေလည်မည်ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရာ ခေါက်ယပ်တောင်အား အင်္ကျီထဲထိုးသွင်းပြီး...

“ခင်ဗျား... ဒီလိုပြောလာတယ်ဆိုတော့ ကျုပ် သွားနိုင်ပြီလား”

ယွင်ကြွင်ထောက်မှာ လမ်းဝယ်ပေးခြင်းမရှိဘဲ...

“မင်းအဖေဟာ ဆေးပညာနဲ့လူ့လောကကို အကျိုးပြုခဲ့တယ်။ အဖြူအမည်းမရှိခြင်းဘဲ ကုသိုလ်ကောင်းမှုလုပ်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် သိုင်းလောကသားတိုင်းဟာ မျိုးမွမ်းကြတယ်။ မင်း လွယ်လွယ်ကူကူ နဲ့ ကျေးဇူးတင်မိရမယ့်အလုပ်ကိုတောင် ဘာလို့မလုပ်ချင်ရတာလဲ။ ချေးဆောက်စွမ်းဟာ ဖြစ်ပေါ်က လှေအတွင်းမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတော့ ဘေးစောစီးစီးဖြစ်စေ၊ နောက်ကျသည့်ဖြစ်စေ ကမ်းပေါ်ဖြန်တက် ရမှာပဲ”

“သူဟာ ဓာတုစနစ်နဲ့ လက်ထောက်နန်းရှင်ဆိုတော့ ကြွက် လို သတ္တိကြောင်ပြီး ထွက်ပြေးမယ်ထင်ဘူး။ ငါ့အဘိုးကြီးကလည်း သူ့ကို ရှာတွေ့ဖို့ မခက်ဘူး။ မင်းက လှေကိုကပ်နိုင်တာ ဘယ် လောက်များ စက်မနေလို့လဲ”

“ကျုပ်ဟာ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေအပေါ် သစ္စာပောက်လို့ ဘယ် နည်းမှာလဲ”

အဘိုးကြီးယွင်ကြွင်ထောက်က သဘောကုန်စွာ ခေါင်းမော့၍ ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား။ ငါ့အဘိုးကြီး ယဇ်ပြတ်ပြောခဲ့တယ်။ မင်းအဖေရဲ့ ခေါင်းမာတာဟာ မင်းအဖေ ဟိုတုန်းက နာမည်ကျော် သလို ကျော်ကြားမယ်များ ထင်နေသလား။ မင်းအဖေဟာ အနက် ရောင်သိုင်းသမားတွေကို ဆေးကုသတဲ့အခါ အဖြူရောင်သိုင်းသမား တွေကို ဆေးကုသတဲ့အခါ အဖြူရောင်သိုင်းသမားတွေရဲ့ ဖျောင်းဖျ ဟားမီးခြင်းကို မိခဲ့ရတယ်။ ဆေးဆရာဆိုတဲ့ သမားဂုဏ်ကိုထိန်း ဟယ်။ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသား မိတ်ဆွေရန်သူ ဆုကြိုနိုင်ဖို့ဖြင့်မရှိခြားဘူး။ ရောဂါစာဒနာသည်မန်သမ္ဘူ စိမ်းကျက်မစွေ ကုသပေးခဲ့တယ်။ မင်း အဖေဟာ ဘာကိုမှ ဂရုမခိုက်ဘူး။ ဆေးကုဖို့ပဲ သူသိတယ်။ အေး... မင်းကတော့ မင်းအဖေထက် အများကြီးညံ့နေပါလား”

“ဒီမယ်အဘိုးကြီး... ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်အဖေရဲ့စိတ်သဘော တာကို အထင်လို့နေပြီ။ အနက်ရောင်ဂိုဏ်းသားတွေကို ဆေးကုသ မနေတာက ခင်ဗျားတို့အနက်ရောင်ဂိုဏ်းသားတွေကို ကြောက်ရွံ့ပြီး ဆေးကုသပေးတယ်မထင်နဲ့။ သူ့ရဲ့ဆေးပညာက ကျွေးသားရင်သား မရှိခြင်းဘဲ လူ့အသက်ကို ကယ်ဖို့ပဲဖြစ်တယ်”

“ချာတိတ်... ငါပြောတာကလည်း အဲဒီသဘောပဲ။ မင်း ငါ့ကို ငြင်းမနေနဲ့။ ဒီနေ့ဟာ မင်းအတွက် ကံကောင်းသွားပြီ။ အနည်းဆုံး ဆေးဆရာကြီး ကျေးဇူးကလပ်နဲ့သားဟာ ငါ့အဘိုးကြီးလက်ချွတ် နဲ့ မသေစေရဘူး။ ကံ... မင်းသွားနိုင်ပြီ။ ချေးဆောက်စွမ်းက တွက် အကြောင်းကြားစကား လူဆောင်သွား။ မင်္ဂလာဖြစ်ရင် အနှု ရယ်

မဟုတ်ဘူး။ အဲ... အခု ရယ်မြစ်ရင်တော့ မရောင်ရှားနိုင်တော့ဘူး ဆိုတာ မင်းဆက်ဆက်ပြောလိုက်၊ သူ့ကိုလည်း ငါ့ကို လာတွေ့နိုင် လိုက်ပါ။"

"ဈေးဆောက်ခွမ်းဟာ ဧကရစ်နန်းရင်မဟုတ်ပေမယ့် လက် ထောက်နန်းရင်လေးဖြစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် သူဟာ ဧကရစ်နန်း ကိုယ်စားပြုနေတဲ့ လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ခင်ဤာလို အနက်ရောင် ဝိုင်းက လူဆိုးကြီးတစ်ဦးကို လာတွေ့မယ်လို့ မထင်ဘူး။"

"ကောင်းပြီ၊ ဒါဆို ငါ့အဘိုးကြီးကပဲ သူ့ကိုသွားတွေ့မယ်" ကျွေးစင်ဟန်က အရေးမခိုက်ဘဲ ခေါင်းမော၍ ကမ်းစပ်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

ကမ်းစပ်တွင် လေ့သမား နှစ်ယောက်က ကျွေးစင်ဟန်အား အသင့်စောင့်နေကာ ကျွေးစင်ဟန် လေ့ပေါ်ရောက်လာသည်နှင့် ရေလယ်ရှိ ဈေးဆောက်ခွမ်းရှိနေသည့် လေ့ဆီသို့ အားကုန်လှော်ခတ် သွားတော့သည်။

လေ့နှစ်စင်း ဆုံမိသောအခါ ဈေးဆောက်ခွမ်းရှိနေသည့် လေ့ ပေါ်သို့ ကျွေးစင်ဟန်က လွှားမနဲ ခုန်တက်လိုက်၏။

ဈေးဆောက်ခွမ်းက လေ့ပေါ်မှဆီကြို၍ မေးမြန်းလိုက်သည်။
"အစ်ကိုကျွေး... ဧကလေးဆိုပြီး ဘာကြောင့် ကြာသွားတာ လဲ"

"ညီတော်... တို့လေ့ဝမ်းထဲဆင်းပြီးမှ အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြတာပေါ့"

ဤသို့ဖြင့် လေ့ဝမ်းထဲရောက်သောအခါ ဖြစ်ပျက်သမျှကို ဈေးဆောက်ခွမ်းအား တစ်ခေါက်ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။

ဈေးဆောက်ခွမ်းကမူ ငြိမ်သက်စွာနားထောင်နေရင်း မည်သည့် ကောသလ မေးမြန်းပြောဆိုခြင်း မပြုပေ။

ကျွေးစင်ဟန်က ဈေးဆောက်ခွမ်းအားကြည့်ကာ မေးလာသည်။
"ညီတော် ဈေး... ဘာလုပ်မယ်စဉ်းစားထားသလဲ၊ အကူအညီ လိုရင် အစ်ကိုတော်ကိုပြောပါ၊ အားမနာပါနဲ့"

"ညီလေး... အတွင်းကကားအနည်းငယ်ပြောချင်တယ်၊ အစ်ကို ကျွေး ညီလေးရဲ့စကားကို နားထောင်ပြီး ရယ်မလား မသိဘူး"

"မရယ်ပါဘူး၊ ဒီကဆရာကြီး ကျင်ကျန်မြောက်ကလည်း မမြင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ညီလေးဈေး ပြောမှာကိုသာ ပြောပါ"

အဘိုးကြီး ကျင်ကျန်မြောက်ကလည်း အလိုက်သိစွာပင် မတ် တတ်ရပ်ရင်း လှမ်းမြောလိုက်သည်။

"ငါ့အဘိုးကြီး လေ့နောက်ပိုင်းသွားပြီး ရေသုရဲပိုင်လုံထင်ကို သွားအဖော်ပြုလိုက်ဦးမယ်၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောနေကြပေါ့"

စကားဆိုသည်နှင့် လေ့ဝမ်းအပြင်သို့ထွက်ခွာသွားတော့သည်။
အဘိုးကြီး ကျင်ကျန်မြောက် ထွက်ခွာသွားသောအခါမှ ဈေး ဆောက်ခွမ်းက တီးတိုးပြောဆိုလာသည်။

"အစ်ကိုကျွေး... ညီလေး ကြိုးစားလေ့ကျင့်ခဲ့တဲ့ လေပွဲစား ကွက်ဟာ သိုင်းဟောက်မှာ အကောင်းဆုံးမဟုတ်ပေမယ့် တစ်ခေတ် တစ်ယောက် စားမညာရင်ကြီး သောင်ခနုက ညီတော်ကို ရွေးချယ် နဲ့တယ်ဆိုတော့ ဒီလေပွဲစားကွက်မည့်ကြောင်း အစ်ကိုတော်ကျွေး သိမှာပါ"

"မှန်ပါတယ်"
ဈေးဆောက်ခွမ်းမှာ ဂုဏ်ရောင်လေးဖျိုးစားတို့အား မသိပေါ် တွင်တင်၍ နေကြွေးစွာ ဆက်လက်ပြောဆိုလာသည်။

"ညီလေးရဲ့ ဆဲဒီစားကွက်ရဲ့အဓိက ငသကစားကတော့ ရက်

စက်ရုံမှာဖြစ်တယ်။ တကယ်လို့ မှီတဲ့စွဲတဲ့ဖြစ်နေရင် ဓားချိန် မလွှဲ
ဖြစ်တော့ဘူး၊ ညီလေး မရှိမသေပြောတာကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ပထမဆုံး
အကြိမ် အစ်ကိုကျွန်းနဲ့ညီလေးကို ဓားရေယှဉ်ပြိုင်စဉ်က ဆယ်ပုံ
လေးပုံလောက်ပဲ ဇွမ်းအားရှိတယ်။ ထပ်ပြီးတစ်ကြိမ်တိုက်ခိုက်တုန်းက
ဆယ်ပုံသုံးပုံအထိ ကွဆင်းသွားခဲ့တယ်”

“အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ”

“သိုင်းကျမ်းတစ်ခေါင်မှာ ရေးထားတာကတော့ အဲဒီ ဂုဏ်
ရောင် လေးမျိုးစားကို ကိုင်ဆောင်တိုက်ခိုက်သူဟာ ပထမ သိုင်းပညာ
အားကိုးရမယ်၊ ဒုတိယ ကြောက်ရွံ့စိတ် လုံးဝမရှိရဘူး၊ ကျွန်တော်
ကျောက်တုံးဖြို ကိုရောက်လာပြီး ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ဆုံသူဟာ
ရွှေစားတုန်းစွန်းဖြစ်တယ်၊ ကျွန်တော်အဖေရဲ့ နောက်ကြောင်း
ရာဇဝင် အနည်းငယ်ပြောပြတယ်။ အဲဒီနောက် ကျွန်တော်ဟာ စိတ်
မငြိမ်မသက်ဖြစ်လာခဲ့ပြီး မှီတဲ့စွဲတဲ့ဖြစ်နေတယ်။ ယတိပြတ် ဆုံမြတ်
မျက် မချနိုင်ခဲ့ဘူး”

“ဘယ်သူက ရန်သူဖြစ်ပြီး ဘယ်သူက မိတ်ဆွေဆိုတာ မခွဲ
ခြားနိုင်တော့ဘူး၊ ကျွန်တော်ရဲ့ဦးနှောက်တွေ နောက်ကိုထုံထိုင်း၊
သွားတဲ့အပြင် ဓားပညာကလည်း ယျှောညှံသွားတယ်။ တကယ်လို့
နန်းစုစံသောင်မရသော ညီတော်ရဲ့ ကနဦးကလွှား အခြေအနေကို
သိသွားရင် တော်တော် စိတ်ပျက်သွားမှာပဲ”

မကြာခင်ကပင် မိန်းမဆရာလေးယဉ်ကျေလင်က ချွေးအောက်
ဇွမ်းအား စဉ်းတိတ်တုံးပေါ်မှ အသားတုံးတစ်တုံးကဲ့သို့ ဖြင့်ခဲ့သည်။
ယခု ချွေးအောက်ဇွမ်း၏ စိတ်ပျက်စရာစကားသံများ ကြားရ
သောအခါ ကျွန်းစင်စာနိမှာ ကိုတိ၍ သက်ပြင်းချမိသည်။
အတန်ကြာ ခေါ်ဝေးပြီးမှ...

“ညီလေး...ရွှေစားတုန်းစွန်းက မင်းကို ဘာတွေပြောခဲ့သလဲ”

“ညီလေးက အခုအနေ ပြောမပြနိုင်တာကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊
ဒါပေမယ့် အနည်းငယ်တော့ ပြောပြပါမယ်။ ရွှေစားတုန်းစွန်း
မိကျ ပြတ် ကျွန်တော်မခင်ရဲ့ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ဟာ နာမည်နဲ့
ပုဂ္ဂို သိကျွန်ကို တိုက်ခိုက်ပတ်သက်နေတယ်။ ကျွန်တော်မခင် သေဆုံး
ခံခဲ့ရ ကျွန်တော်ဟာ ငါးနှစ်သားပဲရှိသေးတယ်။ အသက်ဆယ်နှစ်
မှာ အဖေ ထပ်ဆုံးသွားတယ်။ ညီလေးဟာ နာမည်မရှိသူ အဘိုးကြီး
တစ်ယောက်နဲ့ ကျွေးမွေးပြုစုခြင်းမရှိပြီး ဓားသိုင်းပညာလည်း သင်ပေး
ခဲ့တယ်”

“ဒါဆို ညီလေး ခုထက်တိ ညီလေးဆရာရဲ့နာမည် မသိသေး
ဘူးလေ”

“ကျွန်တော်ဆရာဟာ စိတ်ထားထူးဆန်းတယ်။ သူ့နာမည်
မေးလိုက်တိုင်း အဆဲအဆိန်ရတာနည်းပါ။ ဒါပေမယ့် ဆရာဟာ
ကျွန်တော်ကို သိုင်းပညာတင်မကဘူး၊ ဓာပပညာနဲ့ လူမှုပေါင်းသင်း
စက်ဆံမှုပညာတွေကိုပါ သင်ကြားပေးခဲ့တဲ့အတွက် လူဆန်းကြီး
ဆိုပေမယ့် လူကောင်းတစ်ယောက်လို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်”

“ညီလေးချွေးစံ လေမွေ့ဓားကွက်ဟာ ညီလေးဆရာ လေ့လာ
တီထွင်ခဲ့တာလား”

“ဒီဂုဏ်ရောင်လေးမျိုးစားမြတ်တော်က ကျွန်တော်ဆရာ လက်
ဆောင်ပေးခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းဖြစ်တယ်။ ဓားသိုင်းပညာလည်း ဆရာပဲ
တီထွင်ခဲ့တာပဲ။ သူဟာ ဒီဂုဏ်ရောင်လေးမျိုးစားရဲ့ ထူးခြားချက်နဲ့
ကျွန်တော်အဖေ မသေခင် တီထွင်ခဲ့တဲ့ သံမဏိခုတ်တံတိုက်က
ကို ပိုပြီး တတ်ကျွမ်းတယ်”

“ဒါဆို ညီလေးအဖေဟာ ညီလေးဆရာရဲ့ သူငယ်ချင်း မိတ်
ဆွေဟောင်း ဖြစ်မယ် ထင်တယ်”

“ညီလေးလည်း ဒီလိုပဲတွေ့တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဆရာကို မေး
မြန်းတိုင်း ဆရာဟာ အကြီးအကျယ်မပါပဲခဲတယ်၊ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်
လည်း ဆောက်မမေးရဲတော့ဘူး၊”

“ညီလေးဆရာဟာ ပြောမပြန်ရဲတဲ့ အကြောင်းရင်းတစ်ခု ရှိလို့
နေမှာပေါ့၊”

“ကျွန်တော် သိုင်းပညာတတ်မြောက်ပြီး သိုင်းလောကထဲ
ဝင်ရောက်လာတဲ့အခါ ကျွန်တော့်အဖေရဲ့ နာမည်ကောင်းကျော်ကြား
ခဲ့တာရယ်၊ ဆရာရဲ့ သွန်သင်ဆုံးမတာတွေကိုတွေ့ပြီး ထူးချွန်သော
လုပ်ရိုးနဲ့ မှန်ကန်တည်ကြည်တဲ့ လုပ်ငန်းတွေ ဆောင်ရွက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်
ခဲ့တယ်၊ အဲ...တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် စကားရှန်နန်းတော်က လက်မထား
နန်းစင် ခွေးချယ်မယ့် သတင်းကြားခဲ့ရတယ်၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်
သွားရောက်ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ရာက လက်ထောက်နန်းရှင်အဖြစ် ခန့်အပ်ခြင်း
ခံခဲ့ရတာပဲ”

ချူးအောက်စွမ်းက စကားမြတ်ကာ ကျူးစင်ဟန်အား အတို
ခတ်ကြည့်ရင်း ထပ်မံပြောဆိုလာပြန်သည်။

“ကျွန်တော်ဟာ ဒီကျောက်တုံးမြို့ကိုရောက်လာပြီး ခွေးခား
တုက်နွန်းရဲ့ ရေခဲရေလိုအေးလှတဲ့ စကားမရိုသေသလို ရေခဲလှ လောင်း
ချခြင်းခံခဲ့ရတယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျွန်တော့်မှာ တက်ကြွနေတဲ့
စိတ်ဓာတ်တွေ ပျောက်ကွယ်သွားတယ်၊ ဒါနဲ့ ငွေရောင် ဝံပုလွေ
အသွားကြီးက နန်းတော်ရှင်သောင်မေ့ရဲ့ဇာကို သယ်ဆောင် လာတဲ့
ကိစ္စတော့ အစ်ကိုကျူး မှတ်မိသေးရဲ့လား၊”

“မှတ်မိပါတယ်”

“အစ်ကိုကျူးအနေနဲ့ ငွေရောင်ဝံပုလွေအသွားကြီးရဲ့ နာမည်
ပျက်ကို ကြားဖူးမှာပေါ့၊ ဟိုအရင် နန်းရှင်သောင်မေ့ရဲ့ ငွေရောင်

ဝံပုလွေအသွားကြီးတို့ မေတ္တာဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ရှိခဲ့ဖူးတယ်၊ အဲဒီ
သတင်းကြားပြီးကတည်းက ညီလေးဟာ နန်းရှင်သောင်မေ့အပေါ်
အနည်းငယ် သံသယဖြစ်လာခဲ့တယ်”

“ညီလေးချူး...ရလို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပြတာကဟာ အစ်ကို
တော် ယုံကြည်အလေးထားတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားပါတယ်၊ ဒါကြောင့်
အစ်ကိုကျူးက ညီလေးကို သတိပေးချင်တယ်၊ ညီလေးစိတ်ထဲမှာ
သောင်မေ့ရဲ့ သံသယဖြစ်တာကတော့ မြစ်ပေါ်၊ အကောင်းဆုံးက
လူများတကာကို လျှောက်မပြောတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

“အစ်ကိုကျူးရဲ့ ဇောနာကို ညီလေး လေးစားနားလည်
ပါတယ်၊ အခု ကျောက်တုံးမြို့ကို ရောက်လာသူအားလုံးဟာ ညီလေး
ကို ရန်သူလို သဘောထားကြတယ်၊ ညီလေးဟာ သေသင့်သေထိုက်
တဲ့ အပြစ်တစ်ခု ကျူးလွန်ခဲ့တာကတော့ပဲ၊ အဲဒါ ညီလေးသဘော
မပေါက်တဲ့အပြင် တစ်နေ့မှ စိတ်ချမ်းသာမှု မရှိခဲ့ဘူး”

“ညီလေးပြောတဲ့လူတွေထဲမှာ အစ်ကိုကျူးလည်း အပါအဝင်
ပါလား”

“ညီလေးအနေနဲ့ အစ်ကိုကျူးကို အတင်းအကျပ်ဝန်ခံဖို့
မတောင်းဆိုချင်ဘူး”

“အစ်ကိုကျူးဟာ ညီလေးမခင် ကျွန်ရစ်နဲ့တဲ့ ဇာရောက်ရှိလာ
ကိုသာ လိုချင်တာပါ၊ တခြားမကောင်းတဲ့ အယူအဆမျိုး မရှိဘူး
ဆိုတာ ညီလေး သံသယကင်းကင်းနဲ့ ယုံစေချင်တယ်”

“ဒီကိစ္စက ညီလေးသဘောတူပြီပြီပဲ၊ ကျွန်တော့်မခင် ကျွန်ရစ်
နဲ့တဲ့ပစ္စည်းဟာ ဘယ်လောက်ပဲတန်ဖိုးကြီးနေပါစေ၊ ညီလေး လက်
မတွန်ဘဲ လက်ဆောင်ပေးပါမယ်”

ထိုကောကြောင့် ကျူးစင်ဟန်က တောင်းဆိုချက်တင် ပြော
လာသည်။

၁၂ ○ ဘုန်းကြွယ်

“ညီလေး...အစ်ကိုမှာ တောင်းဆိုချက်တစ်ခုရှိတယ်။ ညီလေး၊ သဘောတူလက်ခံနေရင်တယ်။ အစ်ကို့အဖေဟာ အခုဆိုရင် ရောဂါ ကျမ်းနေပါပြီ။ ဒါကြောင့် ကြာကြာမစောင့်နိုင်တော့ဘဲ ညီလေး အတတ်နိုင်ဆုံး အချိန်လူပြီး ဇာတိနေအိမ်ကို ပြန်နေချင်တယ်။ ပြီးတော့ ညီလေး သဘောတူခဲ့တဲ့ ညီလေးမခင်ရဲ့ ဇာတိရောဂါရိယာ ပစ္စည်းလေးမျိုးကို အစ်ကို့ကို ပေးနေမည်တယ်”

ထို့နောက် ကျွေးစင်ဟန် စကားဆက်ကာ လှည့်ပြောဆိုလိုက် သည်။

“ညီလေး အခု ညီလေးရဲ့ အခြေအနေက ဒီမြို့က ခေတ္တ ရှောင်ရွားရမယ့် အခြေအနေ ဖြစ်နေတယ်”

“ခုနက စိတ်ပျက်ရောစကားတွေ အန်ထုတ်လိုက်တဲ့အတွက် အတော်သက်သာသွားပါပြီ။ ဒါပေမယ့် အစ်ကို့ကျွေးရဲ့တန်ဖိုးရှိတဲ့ အချိန်တွေကို ညီလေးအနေနဲ့ ဖြုန်းတီးပစ်ရာရောက်နေပါတယ်။ ညီလေးလည်း ကမ်းပေါ်တက်သင့်ပြီ ထင်တယ်”

“ညီလေးအနေနဲ့ ခေတ္တရှောင်ရွာမယ်ဆိုတော့ သောင်ပေရဲ့ အမိန့်စာရရှိပြီး ထပ်ပြောကြစို့။ ခုအချိန် ယွင်ကြင်ဆောက်နဲ့ မတွေ့ တာ ပိုကောင်းမယ်”

“အစ်ကို့ကျွေးပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ဒီပြစ်ပေါ်မှာရှိနေလို့ မဖြစ်သေးဘူး”

“အစ်ကိုလည်း ညီလေးအတွက် ဧည့်စားထားပြီပါပြီ။ ပြောက် ဘက်ကမ်းခြေကျမှ ကမ်းပေါ်တက်ပါ။ အဲဒီဆိပ်ကမ်းဟာ ကျောက် တုံးမြို့ကို လာမယ်ဆိုရင် သူ့ကိုမှချစ်တဲ့ကျောက်လာရမယ့်နေရာတစ်ခု ဖြစ်တယ်။ ညီလေးလည်း နန်းစင်လွှတ်လိုက်တဲ့ တမန်တော်ကို အဲဒီနေရာကစောင့်ပြီး တွေ့ဆုံနိုင်သေးပဲ”

မာန်လှိုင်စား (စာစဉ်-၃) ○ ၈၃

ချူးဆောက်စွမ်း ခေတ္တဧည့်စားပြီးမှ...

“ဒါဆို ကောင်းသားပဲ”

ကျွေးစင်ဟန်က အလှူပေါ်မှ ပိုင်လုံထင်အား မြောက်ဘက် ကမ်းခြေသို့ ဦးတည်လှော်ခတ်ရန် လှမ်းအော်ပြောဆိုလိုက်သည်။ ထိုအချိန်က ‘ပလုံ’ ဆိုသောအသံတစ်သံ ကြားလိုက်ရ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွေးစင်ဟန်က လှောင်ခမ်းပေါ်တက်ရင်း ပိုင်လုံထင် အား လှမ်းအော်မေးလိုက်သည်။

“ဆရာကြီး ပိုင်လုံထင် ဘာဖြစ်တာလဲ”

ပိုင်လုံထင်က လှော်တက်ကို ရပ်တန့်ပြီး...

“အဘိုးကြီးကျွန်ုပ်ပြောတာ ရေထဲခုန်ဆင်းသွားတယ်။ သူ့ ပုံစံကြည့်ရတာ တစ်ခုခုကို တွေ့ရှိသွားသလိုပဲ”

ထိုစကားကြောင့် ကျွေးစင်ဟန်နှင့် ချူးဆောက်စွမ်းတို့ နှစ်ယောက်မှာ လေ့ဦးခိုင်းသို့ ရောက်လာကြသည်။

ချူးဆောက်စွမ်းက လေ့ဦးပိုင်းတွင် အသင့်ရှိနေသည့် စား ကဏ္ဍာ ဟိုယုံနေနှင့် မိန့်ဆိုင်ယီတို့အား မေးလာသည်။

“မင်းတို့ ဘာတွေ့လိုက်ကြသလဲ”

“ဘာမှ မတွေ့ပါဘူး”

စကားပြောနေစဉ် ကျွန်ုပ်ပြောကန် လက်တစ်ဖက် ရေပေါ် ပေါ်ထွက်လာပြီး လှေနံဘေးကိုဆိုတ်ဆွဲပြီး လှေပေါ်တက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ကျွေးစင်ဟန်က နားမလည်ဟန်ဖြင့်...

“ဆရာကြီးကျွန်ုပ် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ကျွန်ုပ်ပြောကန်က လေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြန်ပြောဆို လိုက်သည်။

“ငါ့အဘိုးကြီး လူရိပ်တစ်ခု လေ့ဘေးမှာ တွယ်ကပ်နေတာ သေသေရာရာက တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဒါနဲ့ ငါလည်း ရေထဲဆင်းရှာတဲ့ အခါ အဲဒီလူရဲ့အရိပ်ကိုတောင် မတွေ့ရတော့ဘူး။ ငါ့အဘိုးကြီးဟာ ရေကို အတောက်ကျွမ်းကျင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလူရဲ့အောက်က ငုပ်လျှိုးပြီး ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားတယ်”

ထိုစကားကြောင့် ကျွန်းစင်ဟန် မျက်နှာအမူအရာ ပျက်သွား ကာ...

“ဘရာကြီးကွင် အကြည့်မှားပါဘူးနော်”

“ငါ့အဘိုးကြီး မျက်စိမမှန်သေးပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဆရာကြီးကွင်က ရေလမ်း ခေါင်းဆောင်လို့ တောင် ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ဆရာကြီးရဲ့မျက်စိတွေမှာ တာင်အချိန်အတွင်း လူရိပ်ပျောက်အောင် ထွက်ပြေးသွားနိုင်တဲ့ လူအရေအတွက် သိပ်မများ နိုင်ဘူး။ ဒီလူဟာ ဘယ်သူဖြစ်မယ်ဆိုတာ မစဉ်းစားနိုင်ဘူးလား”

အဘိုးကြီးကွင်ကွန်မြောက်က ခေါင်းမာယမ်းပြလိုက်သည်။

“ငါ့အဘိုးကြီးအနေနဲ့ ဘယ်လိုလူကများ၊ ဒီလို အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်အောင် ရေကူးတတ်တယ်လို့ မကြားဖူးသေးပါဘူး”

ကျွန်းစင်ဟန်က လှိုင်းထနေသော မြစ်ရေပြင်ကို စူးစိုက်ကြည့် ရင်း ညည်းညူရေစုတ်လိုက်သည်။

“အဲဒါတော့ ထူးဆန်းနေပြီ”

ဈေးအောက်ခွမ်းက ကြားဖြတ်၍...

“အစ်ကိုကျွန်း ကိစ္စမရှိဘူး။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့စကားတွေကို အဲဒီလူ ကြားမယ်မထင်ပါဘူး”

“နောင်ကို ညီလေး သတိရှိထားပါ။ နောက်ကျယ်ရာမှာ တစ်ခု တစ်ယောက် ချောင်းမြောင်းမနေဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး”

ကျွန်းစင်ဟန်က စကားဖြတ်ကာပိုင်လုံထင်အားပြောလာသည်။
“ဆရာကြီးပိုင် ကျေးဇူးပြုပြီး လေ့ကို ချောင်ကျတဲ့ကမ်းစပ် မီကို လှော်ခတ်ပေးပါ”

တစ်ခဏ ကြာသည်နှင့် ခြောက်သွေ့ပြီး ချောင်ကျသော ကမ်းစပ်တစ်ခုသို့ ဆိုက်ရောက်သွားသည်။

ဈေးအောက်ခွမ်းက ကမ်းစပ်ပေါ်သို့ခုန်တက်ပြီး ကျွန်းစင်ဟန် အား လက်သီးဆုပ် ဂါရုပြုကာပြောဆိုလိုက်၏။

“အစ်ကိုကျွန်း...အကြာဆုံး သုံးရက်အတွင်း ညီလေး နောက် တုံးပြီကို ပြန်လာခဲ့ပါမယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့် စားကညာနှစ်ဖော်နှင့်အတူ ဈေးအောက် ခွမ်းမှာ မှောင်ရိပ်တွင် ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

အခန်း (၄)

ကျန်းပုရွာ

ကျန်းပုရွာမှာ ကျောက်တုံးမြို့၏တစ်ဖက်ကမ်းတွင်ရှိသည်။ ရွာမှာ ငယ်သော်လည်း လမ်းဆုံလမ်းခွဲ ဖြစ်သည့်အပြင် ဆိပ်ကမ်းရှိနေသဖြင့် လူဦးရေထူထပ်ပေါများပြီး အတော်ပင် ဧည့်ကာ လှသည်။

ထိုနေ့ညနေအချိန် မြင်းနီတစ်ကောင် ခွာသံပြင်းပြင်းဖြင့် ဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

မြင်းနီလာသူမှာ အချီရောင်ဝတ်စုံဝတ် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး နောက်ကျောတွင် ဓားရှည်တစ်လက် ဖျိတ်ဆွဲထားလေသည်။ အမျိုးသမီး၏တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ဖုန်းများဆွေးများ ရောနှောနေကာ အတော်ပုံပျက်ပန်းပျက်နိုင်လှသည်။

ထို့ကြောင့် ခရီးဝေးမှ ခိုင်းနှင်လာခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားနေသည်။ ဝတ်နံနီဝတ်အမျိုးသမီးမှာ လှတစ်စင်းခေါ်ကာ မြစ်ကို ပြတ် ကူးရန် ကြံရွယ်နေစဉ် ရုတ်တရက် ဝတ်နံနီမီးဝတ် အမျိုးသမီး တစ်ယောက် မြင်းပေါ်ခုန်တက်ပြီး ဖက်လှဲတကင်း နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

"အစ်မရှ... အနောက်ဘက်ကို မြန်မြန်မောင်း" ဝတ်နံနီဝတ်အမျိုးသမီးမှာ ထိတ်လန့်သွားကာ ခေါင်းနောက်

လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး နှုတ်ဆက်စကားပြောလာသူအား မြင်လိုက်ရ တော့မှ မြင်းစက်ကြီးကို တစ်ချက်ဆွဲပြီး ကွာပွတ်သံပေးလိုက်ရင် မြစ်ကမ်းအနောက်ဘက်သို့ ဒုန်းခိုင်းနှင်တော့သည်။

အချိန်အတန်ကြာသည်နှင့် မိုင်နှစ်ဆယ်ခန့်ရောက်ရှိသွားကာ ဘေးပတ်ပတ်လည်နေရာတွင် မြက်မျှပတ်များမှလွဲ၍ လူရှိပုံလူရောင် မတွေ့ရပေ။

ထိုအခါမှ ဝတ်နံနီဝတ်မိန်းကလေးက မြင်းစက်ကြီးကို လျှော့ရင်း နောက်မှ မိန်းမပျိုအား လှည့်မေးလာသည်။

"ညမဟို... ဘယ်လိုလဲ"

အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်မှာ ရှုဟိုလှုံနှင့် ဟိုယုံမေတို့ဝင် ဖြစ်လေသည်။

ဟိုယုံမေက တီးတိုးပြောဆိုလိုက်သည်။

"အစ်မရှဟိုလှုံ၊ အစ်မထွက်သွားပြီးတဲ့အချိန် မထင်မှတ်စရာ

တွေ ဖြစ်ပွားလာခဲ့တယ်၊ တော်ကြာမှ အကုန်ပြောပြတဲ့မယ်"

ရှုဟိုလှုံက မြင်းစက်ကြီးကို တစ်ချက်တင်းရင်း ထပ်ပြောလာ

ပြန်သည်။

"လက်ထောက်နန်းရှင်လေး ချူးကော..."

"ရှေ့ဘက် ဝါးတောထဲက တဲအိမ်လေးထဲမှာ ရှိပါတယ်"

"ဘာဖြစ်လို့ ကျောက်တုံးမြို့က ထွက်ခွာလာကြတာလဲ"

"အစ်မရှဟိုလှုံ... အဲဒီကိစ္စက ကောင်းတစ်ခွန်းမှန်းခွန်းနဲ့ ပြီး

မယ် ကိစ္စမဟုတ်ဘူး"

ရှုဟိုလှုံက နောက်ထပ်ဆက်လက်မေးမြန်းတော့တဲ့ မြင်းနီ

ကြီးအား ရှေ့သို့ဒုန်းခိုင်းပြေခိုင်းလိုက်သည်။

ရေနူးအိုးတစ်ဝက်အဆူခန့်အချိန်ကြာသည်နှင့် ကြမ်းကမ်းဘေး တစ်နေရာရှိ ဝါးတောကြီးတစ်ခုကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။

ဝါးတောအတွင်းရှိ ဝါးသစ်လေးအား မှုန့်ဝါးဝါး တွေ့မြင်နိုင်သည်။

နှစ်ယောက်သား မြင်းပေါ်မှဆင်းကာ ဝါးတောဆီသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်လှမ်းလာခဲ့ကြသည်။

“ညီမဟို... ဒီလိုတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်တဲ့နေရာမျိုးကို ဘယ်လိုရှာတွေ့တာလဲ”

“ဒီမှာ တံငါသည့်တစ်ဦးနေထိုင်တယ်၊ ကျွန်မတို့လည်း ဘာရယ် ညာရယ်မဟုတ်ဘူး၊ ဒီနေရာကို အမှတ်မထင် တွေ့ခဲ့တာပဲ”

“ဟင်... ဓမ္မစွမ်းနန်းရဲ့ လက်ထောက်နန်းရှင်လေးဖြစ်တဲ့ အပြင် ကညာစင်စားအမော်တွေလည်း ရှိနေပြီ၊ ဒီလိုပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး လုပ်ရသလား”

“အစ်မတော်ရုဟိုလဲ့... အဲဒီစကားသာ ကိုယ်တော်လေးမျိုးကြားသွားရင် ဆုလိမ့်မယ်၊ တကယ်လို့ အကြောင်းရင်းအမှန်ကိုသာ သိရင် အစ်မတော် ဒီလိုစကားမျိုးပြောနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဤသို့ဖြင့် နှစ်ဦးသား ဝါးတော အတွင်းသို့ ဝင်လာကြရာ ဓားကညာ မိန့်ဆိုင့်ယီက ဝါးတောအတွင်းမှ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“အစ်မတော်ရုဟိုလဲ့ ပြန်လာပြီလား၊ ကိုယ်တော်လေးမျိုး နေ့မှန်းတဲ့အတိုင်း ဒီနေ့ပဲ ရောက်လာတာပါပဲလား”

ထိုစဉ် မျှူးအောက်စွမ်းလည်း ရောက်လာကာ...

“ရုဟိုလဲ့... အတော်ကလေး ဝင်ပန်းလာပြီလား”

ဤအမေးစကားကြောင့် မောပန်းနွမ်းနယ်လာသော ရုဟိုလဲ့ စိတ်ထဲတွင် မောပန်းနွမ်းနယ်မှုများ ပျောက်ကွယ်သွားရ၏။

“ကျွန်မ မဝင်ပန်းပါဘူး၊ နန်းရှင်လေး စောင့်နေရတာ အင်မတန် အားနာပါတယ်”

“ဒါနဲ့ နန်းရှင်ရဲ့ဓား ပါလာရဲ့လား”

ရုဟိုလဲ့က ခေါင်းညှိတ်ရင်း အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ချိပ်ပိတ်ထားသော ဓားတစ်စောင်ကိုထုတ်ယူ၍ တစ်ဝါးသေးကမ်းပေးလိုက်သည်။

မျှူးအောက်စွမ်းက ဓားအိတ်ထဲမှ ဓားအား ကပြကာသောမောက်မြန်ကြည့်လိုက်ရာ...

မျက်မှောက်ခေတ်အချိန်မှာ သည်းခံနေပါ၊ မကြာခင် နဂါးကညာစင် ဓားဝိဇ္ဇာကို ကျောက်တုံးဖြူစေလွှတ်ပြီး ကူညီမယ်၊

ငါ နန်းတော်ရှင်လည်း တောင်ဘက်လှည့်လာခဲ့ဦးမယ် ဆိုတာ အရင်ဆုံး အကြောင်းကြားလိုက်တယ်။

သောင်ပေရု ဓားအောက်တွင် သောင်ပေရု၏ လက်မှတ်ရေးထိုးထားလေသည်။

မျှူးအောက်စွမ်းက ဓားကို အိတ်ထဲပြန်ထည့်ပြီး သိမ်းဆည်းကာ ရုဟိုလဲ့အား ပေးလာသည်။

“ရုဟိုလဲ့... မင်းအနေနဲ့ နန်းတော်ပိုင်ရှင်ရဲ့ ကညာစင် ဓားဝိဇ္ဇာ ခေါင်းဆောင် ဒီဖြူကိုလာမယ်ဆိုတာ သိသလား”

“မသိဘူး”

ထိုအခါ ဓားကညာသုံးဦးက ပြိုင်ထုပေးလာကြသည်။

“နန်းရှင်လေး... နဂါးကညာစင်ဓားဝိဇ္ဇာလာမယ်လို့ ရေးထားလို့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ နန်းတော်ရှင်ရဲ့ဓားထဲမှာ ရေးသားထားတယ်၊ မကြာခင် ကျောက်တုံးဖြူကို ရောက်လာလိမ့်မယ်”

မျှူးအောက်စွမ်းက စကားဖြတ်ကာ ရုဟိုလဲ့အား နန်းစိုက်ကြည့်ရင်း မေးလာမြန်သည်။

“ရုပိုလုံ... နန်းတော်စင်က ငါ့စာကို ဖတ်ကြည့်ပြီးနောက် ဘာပြောသေးလဲ”

“အင်း... ဘာမှတော့ မပြောဘူး၊ ဒါပေမယ့် နန်းတော်စင် ရေစွတ် ညည်းညူလိုက်တာတော့ ကြားလိုက်ရတယ်၊ ဘယ်လို ညည်းညူလိုက်သလဲဆိုတော့ သူ့အဖို့ တကယ်ပဲ အခက်အခဲရှိပြီလို့ ညည်းညူလိုက်တယ်”

“ဟေ့... အဲဒီအတိုင်းပဲ ညည်းညူလိုက်သလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နန်းတော်စင်အနေနဲ့ ခုချိန်မှာ သည်းခံရမယ်လို့ မှာကြားထားတယ်၊ ဒါကြောင့် တို့ဒီအဖို့နဲ့ ဒီနေရာမှာ ရက်အနည်းငယ် နေရဦးမယ်၊ ကျောက်တုံးမြို့ကို ပြန်သွားလို့မဖြစ်သေးဘူး”

ရုပိုလုံက...

“နားစားကညာစင်လာခဲ့ရင် ကျွန်မတို့ကို ဘယ်လိုစွာတွေ့နိုင်မှာလဲ”

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ မင်းတို့သုံးယောက် ခေါ်ကမ်းမှာ နေညအကစောင့်နေရင် မုရုတွေ့ပါလိမ့်မယ်”

စကားဆုံးသည့်နဲ့ လေးယောက်သား တံအိမ်လေးရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်း ဝင်ရောက်လာခဲ့ကြလေသည်။

မကြာမီ မှောင်စမြို့လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

တံအိမ်ပိုင်ရှင် တံငါသည်ကြီး ကျန်းဆန်ချွေးမှာ အိမ်ရှေ့ပြေကွက်လုပ်တွင် ငါးဖမ်းပိုက်များလှန်းထားရာမှ ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းနေလေသည်။

ချွေးထောက်စွမ်းမှာ အဘိုးကြီးကျန်းဆန်ချွေးရှိရာ လျှောက်လှမ်းသွားပြီး တလေးတစား ပြောဆိုနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဦးရီးတော်ကျွန်း၊ ဦးရီးတော်ရဲ့ မှက်စိဟာ ခုအသက်အရွယ် ခြံတာတောင် အတော်ကောင်းသေးသားပဲ”

တံငါသည်အဘိုးကြီး ကျန်းဆန်ချွေးက သဘောကျစွာ တဟားဟားလဲ ရယ်မောပြောဆိုလာသည်။

“အေး... ငါအဘိုးကြီး ဝမ်းအသာဆုံးက ငါ့အသက်ဒီလောက် ခြီးလာတာတောင် မှက်စိအားကောင်းသေးတယ်၊ အရိုးလည်း မာတယ်၊ ဓားဝင်အိပ်ပျော်တယ်၊ ဒါနဲ့ ကိုယ်တော်လေး ကျွန်ုပ်ကို လာနှုတ်ဆက်တာဟာ ပြန်တော့မလို့လား”

“ကျွန်တော် အစက ဒီမှာနေထွက်တည်းရှိပြီး ဒီဘေးကရွှေစင်းတွေကိုကြည့်ရှုရင်း ထွက်ခွာသွားဖို့ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီနေရာလေးဟာ မထင်မှတ်ဘဲ အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်တာကြောင့် ကျွန်တော် မသွားသေးပါဘူး၊ ရက်အနည်းငယ် ထပ်နေမယ့်အတွက် အခုခိုအယုက်များ ဖြစ်နေမလားတော့ မပြောတတ်ဘူး”

“ကိုယ်တော်လေး... မင်းက သိပ်အားနာစကားပြောတာကိုး၊ ကိစ္စမရှိဘူး၊ ခိတ်ဆန်ရှိတဲ့အတိုင်း နေခိုသလောက်နေနိုင်ပါတယ်၊ အရေးကြီးတာက တို့ဟာ တံငါသည်တွေဆိုတော့ အနေအထိုင် အစားအသောက် မှီတုံတုံအတွက် ကိုယ်တော်လေးကို အားနာတာဟန်ရပါပဲ”

“ဒီအတွက်ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျန်းပူဗွားက အစားအသောက် အဝတ်အထည် အနံ့အလင်ရှိနေတာပဲ၊ သွားဝယ်ရင် အဖို့နဲ့မရွေးရပါတယ်”

“ဒါနဲ့ ကိုယ်တော်လေးက ကျောက်တုံးမြို့မှာ နေတာဟာ”

“မဟုတ်ဘူး၊ ခေတ္တလာလည်တာပါ”

“ဟို မိန်းကလေးသုံးယောက်က...”

၉ ဝ ဘုန်းကြွယ်

“ထွေ... ဒီမိန်းကလေးသုံးယောက်က ကျွန်တော်နဲ့ တပည့်မတွေပါ”

“ဒါနဲ့ စကားမစပ်မေးပါရစေ၊ ကိုယ်တော်လေးနဲ့ အဲဒီ မိန်းကလေး သုံးယောက်တို့ဟာ ဓားရှည်ဆိုတဲ့ထားတာ တွေ့လိုက်ရသလိုလိုပဲ၊ စကား သိပ်ညာရှင်တွေ ထင်ပါလို့”

တံငါသည်အဘိုးကြီး၏ စကားများမှာ ဝိုးဝိုးသားသား မဟုတ်မှန်း သိလာရသည်။

ထိုစဉ် ဓားကညာမိန့်ဆိုငယ်က ချူးအောက်စွမ်း၊ ရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်းလာကာ သတင်းပို့လာသည်။

“လက်ထောက်နန်းရှင်လေး၊ ကျွန်မ ကျွန်းဖုရွာထဲသွားပြီး အစားအသောက်ဝယ်ချင်တယ်”

ထိုအခါ အဘိုးကြီးကျန်းဆန့်ချူးက...

“ဒီကနေ့ ငါအဘိုးကြီး ငါးအနည်းငယ် လတ်လတ် ဆတ်ဆတ် ဖမ်းမိလာတယ်၊ မိန်းကလေးက ရွာထဲသွား ဟင်းစားဝယ်မနေနဲ့၊ ငါ့ဆီက လတ်ဆတ်တဲ့ ငါးယူပြီး ချက်စားကြပါ”

စကားဆုံးသည်နှင့် တံငါအဘိုးကြီးမှာ ထိုနေရာမှာထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

တံငါသည်အဘိုးကြီးထွက်ခွာသွားသောအခါ ချူးအောက်စွမ်းက မိန့်ဆိုငယ်အား တီးတိုးပြောဆိုလိုက်သည်။

“မိန့်ဆိုငယ်... မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို တံငါသည်အဘိုးကြီးတွေမှာ လက်ထောက်နန်းရှင်လေးလို့ ခေါ်ရတာလဲ”

“ကျွန်မ ရုတ်တရက် မစဉ်းစားမိလို့ပါ၊ နောက်တစ်ခါ သတိထားပါ့မယ်”

အေး... ထားတော့၊ လှေတွေ နေ့တိုင်း ဘယ်အချိန်သွားတတ်တယ်ဆိုတာ သိသလား။”

ဟန်တိုင်းစား(စာစဉ်-၃) ဝ ၉၃

“လှေတွေဟာ နေ့တိုင်း နံနက်ခြောက်နာရီက ညဆယ်နာရီအထိ ဝင်ထွက်သွားလာမှုရှိတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့် မင်းတို့သုံးယောက် ဆိပ်ကမ်းမှာ အလှည့်ကျ စောင့်နေပါ၊ နဂါးကညာဓားကိုတွေ့တာနဲ့ ဒီခေါ်လာနဲ့”

“ဒါနဲ့ ဒီနေရာမှာ ကြာရှည်နေနိုင်ပါ့မလား”

“ဒီရွာလေးဟာ ပြို့နဲ့လည်းဝေးတယ်၊ လမ်းလည်း မရှိဘူး၊ တကယ့်ကို တီတီဆီတီငြိမ်သက်တဲ့နေရာလေးပဲ၊ ခေတ္တနေတာ လောက်တော့ အရေးမကြီးပါဘူး”

မိန့်ဆိုငယ်ထွက်သွားသည်နှင့် ချူးအောက်စွမ်းက တံဆိပ်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားသည်။

ကံဆိပ်လေးထဲတွင် ဓားကညာဂူဟိုလွန်နှင့် ပြောဆိုဆွေးနွေးရင်း အချိန်များ ကုန်လွန်နေခဲ့သည်။

“ဂူဟိုလွန်၊ မင်းတွေရောင်ဝံပုဆွေအသွားကြီးကို ကြားဖူးသလား၊ အဲဒီအသွားကြီးဟာ ကောင်းတဲ့အသွားကြီးမဟုတ်ဘူး၊ သိုင်းသမားတော်တော်များများနဲ့ ရုပ်ဆွေခွဲတဲ့ အသွားကြီးဖြစ်တယ်၊ အဲဒီအသွားကြီးနဲ့ တိုက်ခိုက်ချစ်ကြီး သောင်ဖေရတို့ဟာ အရင်က မေတ္တာဓာတ်လမ်းစာနဲ့ပုဒ်ရှိတယ်လို့ ငါကြားခဲ့ရတယ်၊ အဲဒီတွေရောင်အသွားကြီးဟာ အတွင်းအားပြောင်းအားလွှဲပညာ အင်မတန်ကွမ်းကျင်တယ်လို့ ကြားဖူးတယ်”

အတွင်းအားပြောင်းအားလွှဲပညာဆို၍ ဂူဟိုလွန် နားမရွင်း ဖြစ်သွားကာ...

“နန်းရှင်လေး... အတွင်းအားပြောင်းအားလွှဲပညာဆိုတာ ဘာလဲ”

ချူးအောက်စွမ်းက ဂူဟိုလွန်နားကပ်ကာ တီးတိုးပြောဆိုလိုက်သည်။

ရူဟိုလုံ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ရုတ်တရက် ရွက်သွေးရောင်ဖြစ်ခဲ့သွားကြောင်း တွေ့လိုက်ရ၏။

“အဲဒီလိုယုတ်ညံ့တဲ့ အတွင်းအားပြောင်းအားလွှဲ ပညာကို ငွေရောင်ပုံပုလွေအသွားကြီးဟာ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တတ်ကျွမ်းခဲ့တယ်။ နောက်ပြီး သိုင်းသမား တော်တော်များများနဲ့လည်း ရုပ်ခွဲစားဖယ်လို့ ကြားခဲ့ရတယ်။ နောက် နန်းတော်ပိုင်ရှင်ဟာ ဒီအသွားကြီးလက်ထဲကို စာထည့်ပြီး ငါ့ကိုပေးနိုင်လောက်တဲ့ကိစ္စလည်း ငါ့စဉ်းစားမရဘူး”

ဈေးအောက်ခွမ်း စကားဖြတ်ကာ အတန်ကြာ တွေ့နေပေးမယ ဆက်လက်ပြောဆိုလာပြန်သည်။

“နန်းရှင်သောင်မေ့စကား မှန်ကန်တည်ကြည်တဲ့ သိုင်းလောက ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ပြီး ဒီလိုအသွားကြီးမျိုးနဲ့ အဆက်အသွယ်လုပ်တဲ့ အကြောင်း သတင်းပေါက်ကြားသွားရင် သိုင်းလောကသားတွေ ဘယ်လိုထင်မြင်ကြမလဲ။ ဒီအကြောင်းကို နန်းရှင်သောင်မေ့စကား တစ်လက်ကလေးမှ မနိုးမိမိဘူးလား မသိဘူး”

ရူဟိုလုံကမှ မျက်နှာအနက်ကုန်၍ စကားတစ်ခွန်းမျှ ပြန်မပြောပေ။

“ဒါကြောင့် ငါ့နန်းရှင်လေး ဈေးအောက်ခွမ်းဟာ သောင်မေ့ရဲ့လုပ်ရပ်ကို မယုံကြည်ချင်တော့ဘူး”

ဈေးအောက်ခွမ်း၏ စကားများမှာ နန်းရှင်ဟုပင် မသုံးတော့ဘဲ သောင်မေ့ဆိုသည့်နာမည်ကို သိုက်ရိုက် ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲလာခဲ့သည်။ စကားစွန့်နုနု၏ ကြီးမားသော စည်းကမ်းထဲတွင် နန်းရှင်အား ပြစ်မှားမိသည့်အဖြစ်သည် အလွန်ကြီးလေးသောအဖြစ်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဓားကညာ ရူဟိုလုံက ဈေးအောက်ခွမ်းအား သတိပေးစကား ပြောကြားလာ၏။

“နန်းရှင်လေးဗျား... စကား အပြောအဆိုကို သတိထားပါ။ ဟိုလုံ အနေနဲ့ ဒီသတင်းကို အသက်သေတာတောင် မပေါက်ကြားနေရပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဟိုဓားကညာနုနုဦးက ကျွန်မလို နှုတ်လှံချင်မှ လှံမယ်”

ဈေးအောက်ခွမ်းက ခေါင်းခေါ်ယမ်းပြီး...

“သုတို့ အိမ်အပြင်မှာ နိုးနားထောင်ခဲ့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သို့အပြင် ဓားကညာအားလုံး ကိစ္စတစ်ခုတစ်ရာဖြစ်ခဲ့ရင်လည်း ငါ့နဲ့အတူ သေသက်တော်ခံရမှာပဲ။ ဒီအကြောင်း သုတို့လည်း သိပါတယ်”

ဈေးအောက်ခွမ်း၏ စကားမှာ ရူဟိုလုံအား အနိပ်ပြ သတိပေးလိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

ဓားကညာ ရူဟိုလုံကလည်း သဘောပေါက်နားလည်မိ၏။ အကယ်၍ နန်းတော်ရှင်သောင်မေ့အနေနှင့် ကွယ်ရာ၌ သူ့အကြောင်း မကောင်းမေ့မိပြောဆိုခြင်းများ သိသွားပါက လက်ထောက် နန်းရှင်နှင့်အတူ မိမိတို့ကညာစင်စားသုံးဖော်လည်း ထပ်တူထပ်မျှ ဖြစ်သက်တော်ခံရမည်ဖြစ်ကြောင်း သိသည်။

ဈေးအောက်ခွမ်း၏ ဖွင့်လင်းသောစကားများ ကြားလာရသဖြင့် ရူဟိုလုံထဲမှ ထူးခြားသောစကားသံထွက်ပေါ်လာသည်။

“နန်းရှင်လေး... ကျွန်မ ဒီတစ်ခေါက် နန်းတော်ကိုပြန်သွားတာ ထူးဆန်းတဲ့ကိစ္စတစ်ခုကြားသိမိရတယ်။ ဓားစောတုန်းက ကျွန်မ ဟိုဟိုလုံဟာ မပြောခဲ့လို့ မပြောဘဲ နေခဲ့တာပါ”

“ဘာကိစ္စလဲ”

“ကညာစင်စားမိစွာ ကြယ်စိုဦးဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သက်သေမှတ်ဟန်ဆောင်ပြီး တကယ်တော့ နန်းပြင်ဘက်ကို လှိုဏ်းထူး ခြားထားတာဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် နန်းရှင်သောင်မေ့စကား ဒီအကြောင်းကို မသိသလိုလို လုပ်နေတယ်။ ဒီဟာ ထူးဆန်းဆန်းဆန်းလား”

www.burmeseclassic.com

၉၆ ဘုန်းကြွယ်

“မင်းအနေနဲ့ ကြယ်ရှိခိုင်းရဲ့ ဇနီးမောင်မယ်တွေကလေးကို သိသလား”

“မသိဘူး”

“သူဟာ ဓမ္မရောင်ဝံပုလွေအတွင်းကြီးရဲ့ သမီးဖြစ်တယ်။ သူ့ဒီလိုလုပ်ရတာဟာ အကြောင်းရှိရမယ်”

ရှုဟောရုံက မျက်နှာပြင်တွင် ထိတ်လန့်ဆဲသြဇာများ ရောယှက်သွားကာ...

“ဒီအကြောင်းတွေဟာ တကယ်ပဲလား”

“တကယ်ပေါ့၊ ဒါတင်မကသေးဘူး။ အဲဒီ မိန်းကလေး ကြယ်ရှိခိုင်းတာ အခု ကျောက်တုံးမြို့မှာ ရှိနေတယ်”

ထိုစကားကြောင့် ရှုဟောရုံက ဒေါသအမျက်ထွက်သွားပြီး ကြိမ်းမောင်းပြောဆိုလိုက်သည်။

“အဟုတ်လား... တကယ်လို့ ကျောက်တုံးမြို့မှာ ကြယ်ရှိခိုင်းတဲ့ရင် ကျွန်မက သူ့ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆုံးမမယ်”

“အေး... ပြောသံကြားရတာကတော့ အဲဒီမိန်းကလေးဟာ ရုပ်မျက်ပညာမှာ အင်မတန်လက်ရာမြောက်တယ်။ တကယ်တော့ မိရိုးလည်း မင်းမှတ်မိနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ မှတ်မိနိုင်တယ်ထားဦး။ အကောင်ဆုံးက သူ့ကို ရန်မရှာနဲ့။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် မင်းဟာ သူ့ကို မယှဉ်နိုင်ဘူး။ အေး... မင်းကို ငါက ခုလို အတွင်းစကားတွေ ပြောတဲ့ စည်းစိမ်မျက်ကိုကော မင်းသိရဲ့လား”

“မသိပါဘူး”

ဈေးဆောက်စွမ်းမှာ လေပြင်းတစ်မျက် ဟူးခနဲမှတ်ထုတ်လိုက်ရင်း...

“သူတစ်ပါးလက်အောက်မှာ အလုပ်လုပ်တဲ့သူဆိုတာ အေး

မာန်ဆိုင်စား(စာစဉ်-၅) ၉၇

အရာရာ သစ္စာရှိသင့်တယ်။ ဒါပေမယ့် သမင်ရဲ့လုပ်ရပ် တယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ သိထားသင့်တယ်။ ငါသေရမှာကို မကြောက်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ထုံထိုင်းအနေပြီး သူတစ်ပါးရဲ့ အသုံးပြုခြင်းကို ခံရရင် အင်မတန် နာကျင်မိမိပြင်းရဲ့ကောင်းတယ်။ ဒီတော့ နန်းတော်ရှင်ဘေးက ဘေးညာတွေနဲ့ခေါင်းဆောင်ဖြစ်တဲ့ နဂါးကညာဟာ ကျောက်တုံးမြို့ကို လာတော့မယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ တို့စကားတွေနဲ့လုပ်ရပ်တွေကို အထူးသတိထားမှ ပြန်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ ရှုဟောရုံ သေသေချာချာမှတ်သားထားပါ့မယ်”

ဤသို့ဖြင့် ဈေးဆောက်စွမ်းတို့ လူသိုက်မှာ တစ်ညတာ အိပ်စက် အနားယူလိုက်ကြသည်။

ဈေးဆောက်စွမ်း မည်မျှကြာကြာ သိပ်ပျော်သွားသည်မသိ၊ ရုတ်တရက် မတိုးမကွယ်စကားသံများကြောင့် အိပ်နေရာမှ လန့်နိုးလာခဲ့၏။

ဤသည်မှာ ရန်သူတစ်ထောင်အား နှိမ်နင်းနိုင်သော လက်နက်ကောင်းတစ်ခုပင် မဟုတ်ပါလား။

သိုင်းသမားကောင်းတို့မည်သည့် အိပ်မျက်နေစဉ်တွင်ဖြစ်စေ၊ နီးနေစဉ်ပင်ဖြစ်စေ နားမျက်စိတို့ကို အမြဲမပြတ် ဖြင်တွေ့ကြားသိနိုင်သောင့် လေ့ကျင့်ထားခဲ့ရ၏။

မည်သမျှသောသူများ၌ တိုက်ခိုက်နေစဉ် နားနုနုမျက်စိ၏ အမြင်အကြားအာရုံဖြင့် ရန်သူအား ဆောင်မြင်း၊ ဖွဲ့ခြင်းသည် အဓိကပါဝင်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ယခုကြားနေရသော စကားသံများမှာ အလွန်တိုးညှင်းသောလည်း ဈေးဆောက်စွမ်း၏ နားတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာကာ မျက်မျက်အိပ်နေရာမှ လန့်နိုးလာခြင်းဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

၉၀ ○ ဘုန်းကြွယ်

ယခုကြားနေရသောစကားသံများမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက် နှင့် မိန်းမတစ်ယောက်၏ စကားသံများဖြစ်ပေသည်။

ယောက်ျားဖြစ်သူမှာ တံဆိပ်ပိုင်ရှင်တံငါသည်အဘိုးကြီးဖြစ်ပြီး မိန်းကလေး၏စကားသံက အလွန်စိမ်းနေသည်ကို သတိပြုမိသည်။ တံငါသည်အဘိုးကြီး ကျန်းဆန်ဈေး၏အသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

“ငါ နှင့်ကိုမပြောပြီးပါ့မဟုတ်လား၊ ဒီနောက်ပိုင်း ပြန်လာစရာ လိုဘူး၊ နင့် ဘာဖြစ်လို့ ထပ်ပြန်လာရတာလဲ”

မိန်းကလေး၏အသံ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

ဟင်... အခုစကားက သိပ်ထူးဆန်းနေပါလား၊ ကိုယ့်အိမ် ကိုယ် ပြန်မလာရဘူးဆိုတော့...”

“ဆေး... ဟုတ်တယ်၊ ငါ နှင့်ကိုအစောကြီးကတည်းက ပြော ထားပြီးပြီ၊ ငါ့မှာ သမီးမရှိတော့ဘူးလို့ သဘောထားတယ်”

ချူးဆောက်ရွမ်းမှာ ထိုစကားကြောင့် ငေးကြောင်အံ့သြသွား မိသည်။

မိန်းကလေးမှာ အဘိုးကြီးကျန်းဆန်ဈေး၏ သမီးဖြစ်လေသည်။ သို့သော် သူတို့သားအဖ မည်သည့်အကြောင်းခြင်းရားများ ဖြစ်ခဲ့၍ ဖခင်ဖြစ်သူက ဤသို့နာကျည်းစကားပြောဆိုလာသည်ကို

စဉ်းစားမရဖြစ်နေသည်။

ထိုစဉ် မိန်းကလေးဖြစ်သူ၏အသံက ဆေးစက်စက်တပ်မ ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။

“အဖေက သမီးကို ရက်စက်ပေမယ့် သမီးကတော့ ကိုယ့် ဖခင်ဖြစ်နေတဲ့အတွက် မပြောရဲပါဘူး”

“နင့်ဘာပြောပြော နင့်နှစ်ကြိမ်လောက် လျှော့ပြီး ငါ့ကို လာ မကြည့်ရင် ငါ့အသက် အနည်းငယ်ပိုရှည်ဦးမယ်”

မာန်တိုင်စား(စာစဉ်-၄) ○ ၉၁

“အဖေ... တကယ်တော့ ကျွန်မပြန်လာတာကို စိတ်မဆိုး မချင်ဘူး၊ စကားတစ်စွန်းပြောစရာရှိလို့ မလွှဲမရွာင်သာ ပြန်လာ ရတာပါ”

“စကားရှိရင် မြန်မြန်ပြော၊ မြန်မြန်ဖြန်”

“ကျွန်မကို သမီးအဖြစ်မသတ်မှတ်ဘူးဆိုရင် ကျွန်မရဲ့ကိုစွ ကို ဝင်ခွက်ဖို့ ဘာလိုသေးလဲ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်ကတည်းက ကျွန်မ ကာ ကျန်းအမျိုးအနွယ်မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဒါ့အပြင် အပြင်ဘက် မှာလည်း ကျန်းအမျိုးအနွယ်ကို မသုံးစွဲတော့ဘူး”

ထိုစကားကြောင့် ချူးဆောက်ရွမ်းမှာ စိတ်လှုပ်ရှားသွားရသည်။ ဤသားအဖမှာ သာမန်လူများမဟုတ်ဘဲ သိုင်းလောက်မှ သိုင်း သမားများဖြစ်နေကြကြောင်း ခိုပိစားမိလိုက်သောကြောင့်ပင်။

ချူးဆောက်ရွမ်း အတွေးမဆုံးမင် ကျန်းဆန်ဈေး၏ ဒေါသ တကြီး လေသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ကောင်းပြီ၊ နုအချိန်ကစပြီး ငါ နှင့်ကိုစွထဲ ဝင်မခွက်တော့ ဘူး၊ နင့်လည်း ငါ့နဲ့ခပ်ဝေးဝေးသာ ရွာင်နေပေတော့၊ တကယ်လို့ ငါ့ကိုလာတွေ့ရင် နင့်မြေထောက်အစုံကို ရိုက်မျိုးပစ်မယ်”

ထိုအခါ မိန်းကလေးထဲမှ ခပ်သဲ့သဲ့ ရယ်သံလေးထွက်ပေါ် လာပြီး...

“အဖေ အတတ်နိုင်ဆုံး အားအင်စေ့တာပါ၊ ဂိုက်ကွန် ဂိုပြီး ချပါ”

စကားသံဆုံးသည်နှင့် တိုးညှင်းသောမြေသံနှစ်ခုမှာ တဖြည်း ဖြည်း ထွက်ခွာသွားကြောင်း ချူးဆောက်ရွမ်း ကြားလိုက်သေးသည်။

ချူးဆောက်ရွမ်းမှာ ဘာရယ်ညာရယ်မဟုတ် အိပ်ရာခေါ်တွင် အသင့်ချထားသော ဂုတ်ရောင်လေးမျိုးစားတိုက်ယူပြီး ငိုမအပြင်သို့ ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲ တိတ်တဆိတ်ထွက်လာခဲ့သည်။

၁၀၀ ○ ဘုန်းကြွယ်

အဘိုးကြီးကွန်းဆန်းချွေ၏ သမီးဆိုလှ၏ ရုပ်ရည်ကို မြင်တွေ့လိုသည့်စိတ်ဆန္ဒများ ပေါ်ပေါက်လာရသောကြောင့်ပင်တည်း။

ချွေအောက်စွမ်း အိမ်အပြင်ဘက်ရောက်ပြီး လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ရာ ကျယ်ဝန်းသော ဝါးတောအပြင်ဘက်တွင် တစ်ဆုံးတစ်စုံတစ်ဖော်တစ်ခေါ်ရှိနေသော ချုံပုတ်များကိုသာ တွေ့လိုက်ရ၏။

ချွေအောက်စွမ်းထွက်လာဖို့၌ မိန်းကလေး၏ အနိပ်အယောင်ကို မတွေ့ရတော့ပေ။

လှိုသော် မရမကလိုက်ကြည့်ချင်သည့်ဆန္ဒများက ချွေအောက်စွမ်းဦးတင်တွင်း၌ တားဆီးမရ ဖြစ်ပေါ်လာချေပြီ။

အဖို့နီမှာ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ကျော် နှစ်ချက်တီးကျော်နေပြီဖြစ်ရာ ကောင်းကင်မှ လမင်းကြီး၏အနိပ်မှာ ဘေးသို့ရွေ့စောင်းနေပြီဘော်ငွေရောင် အလင်းတန်းများကို ငွေသင်မြူးတစ်ချပ် ဖြန့်ကျက်ထားသည့်အလား အလင်းရောင်ပေးလျက်ရှိနေသည်။

ထိုလမင်းကြီး၏ အလင်းရောင်အောက်တွင် လူရိပ်လူခြည်မတွေ့ရပေ။

လှိုသော် မြစ်ဝှမ်း၏ အလှပန်းချီကားကြောင့် ချွေအောက်စွမ်းမှာ မြစ်ကမ်းတစ်လျှောက် ဦးတည်ရာမှ လျှောက်သွားနေမိသည်။

အတန်ကြာသွားမိသည့်နှင့် မိမိထွက်လာခဲ့သော ဝါးတောလေးကိုပင် တွေ့မြင်ရခြင်း မရှိတော့ချေ။

ဤသို့ဖြင့် မိုင်နှစ်ဆယ်ကျော်ကျော် လျှောက်လာမိသောအခါ လရောင်အောက်တွင် ဝါးတောလေးတစ်ခု ရုတ်တရက် ပေါ်ပေါက်လာသည်ကို အစိုးတပင်ပေသွေးများပြုလုပ်ရာ ဝါးမိန်းတောပင်ဖြစ်သည်။

ချွေအောက်စွမ်းက ဝါးမိန်းတောဆီသို့ အလိုလိုလျှောက်လှမ်းသွားနေမိလျက်သား ဖြစ်နေတော့၏။

ဝါးမိန်းတောထဲတွင် သေးငယ်သောသစ်လှပသော ဝါးအိမ်လေးတစ်အိမ်ကို အမှတ်မထင် တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ဝါးအိမ်လေး၏ပြတင်းပေါက်မှ အလင်းရောင်များက အပြင်သို့ ဖြာကုနေသည်ကိုလည်း တွေ့မြင်ရပြန်သည်။

ချွေအောက်စွမ်းမှာ ရောင်စုံပြောင်ပြာသည့်သည်ဟု အစွပ်စွဲခံရမည်မိုးသဖြင့် ထိုဝါးအိမ်လေးအား ကျော့ခိုင်းလှည့်ထွက်ရန် ဟန်ဖြင့်လိုက်စဉ် ရုတ်တရက် ဝါးအိမ်တံခါးက ကမ္ဘီခနဲပွင့်လာပြီး ဝတ်စုံစိမ်းမိန်းမပျိုတစ်ယောက် ထွက်လာသည်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုမိန်းမပျိုအား ချွေအောက်စွမ်း မြင်လိုက်ရသည်နှင့် မျက်စိမှက်နာ မထိန်းသိမ်းနိုင်လောက်အောင်ပင် အံ့သြသွားရသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဝါးအိမ်တွင်းမှ ဝတ်စုံစိမ်းဝတ် မိန်းမပျို၏ မျက်နှာမှာ ချွေအောက်စွမ်း၏စိတ်ထဲတွင် တရုတ်ပုံဖြစ်နေသော မိန်းမချောလေးရောင်ရက်စေနှင့် တစ်ပုံစံတည်း တူနေသောကြောင့်ပင်တည်း။

ချွေအောက်စွမ်းနည်းတူ ဝတ်စုံစိမ်းမိန်းမချောလေးကလည်း ချွေအောက်စွမ်းကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ရုတ်တရက် မီးပေါ်မှ ကျချောက်လာသည့်အလား အံ့သြဝမ်းသာသွားကာ...

"ဟင်...လက်ထောက် နန်းရှင်ပါလား၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီရောက်လာတာလဲ"

ချွေအောက်စွမ်းမှာ လှုပ်ရှားနေသောစိတ်ကို မနည်းကြီး တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းချုပ်ပြီးမှ...

"ကျုပ် ချွေအောက်စွမ်းဟာ မိန်းကလေးရောင် ဒီနေရာမှာ ခိုနေတယ်ဆိုတာကို လုံးဝမသိပါဘူး"

မိန်းမချောလေး ရှောင်ရက်စေကလည်း ဝမ်းသာတကြီး ဖြစ်ပြောလာသည်။

“ခါဆို တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တွေ ဆုတယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ တိုင်ဆိုင်တယ်လို့ပြောရင်လည်း ရတယ်၊ မတိုက်ဆိုင်ဘူးပြောလည်း ရတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တို့အောက်ခွမ်း ကိုယ်တိုင် မိန်းကလေးတွေကို တွေ့ရင်နေလိုပဲ”

“ဘာကိစ္စနဲ့ ကျွန်မကို တွေ့ရင်နေတာလဲ”

“မိန်းကလေးကို ကိစ္စတစ်ခု ပြောနေချိန်တယ်”

မိန်းမချောလေးတွေကရက်မက တစ်ပါးလှ ကိုယ်တူခြမ်းစောင်း ရောင်ပေးလိုက်ရင်း...

“ကိုယ်တော်လေးချွေး... အိမ်ထဲဝင်ပြီး ကောင်းပြောရရင် အဆင်ပြေမယ်ထင်တယ်”

အလွန်ထူးဆန်းသဖြင့်စွယ်ရာပင်တည်း။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ချွေးအောက်ခွမ်းသည် မိန်းမချောလေး တောင်ရက်မေးအား မပျောက်မချိန်အောင် ခွဲဝမ်းတမ်းတနေမိသည်။

ထို့အပြင် လူငယ်ဘဝသဘာဝစိတ်များက ရောင်ရက်မေးအပေါ် ချွေးအောက်ခွမ်း ထားရှိခဲ့မိ၏။

သို့သော် ယခုကဲ့သို့ မချွန်လင့်ဘဲ လူသူကင်းခဲ့သည့် ဝါးတောကြီးထဲတွင် နီးကပ်စွာ တွေ့မြင်လာရသောအခါ ချွေးအောက်ခွမ်း၏ စိတ်ဓာတ်များ ရောင်ရက်မေးအပေါ် အလိုလိုပြုစုစင်သန့်ရှင်းလာခဲ့ခြင်းပင်။

ထို့ကြောင့် ငြင်းပယ်စကား ဆိုလိုက်၏။

“မသင့်တော်ဘူးလို့တယ်”

မိန်းမချောလေးတွေကရက်မက သဘောကျစွာ ရယ်မောရင်း...

“ကိုယ်တော်လေးချွေး... ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်စည်းကမ်းကြီးရတာလဲ” ကျေးဇူးပြုပြီး အိမ်ထဲဝင်လိုက်ပါ”

ချွေးအောက်ခွမ်းမှာ ငြင်းဆိုရန် မသင့်တော်သဖြင့် ဝါးအိမ်လေးအတွင်းသို့ ရောင်ရက်မေးလှမှ ဖြတ်ကျော်ဝင်ရောက်သွားသည်။

ရောင်ရက်မေးဘေးမှ ဖြတ်ကျော်သွားစဉ် မိန်းမချွမ်း၏ ကိုယ်သင်းနံ့ကလေးက ချွေးအောက်ခွမ်း၏ နှာခေါင်းတွင်းသို့ ဖြတ်သန်းဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

ထိုအခါ ချွေးအောက်ခွမ်း၏စိတ်ပျား တစ်ချက်တုန်ယင်သွားကာ အိမ်တွင်း၏ အဆင်အပြင် အနေအထားအားကြည့်သလိုလို လုပ်နေရင်း စုတ်တရက် ရောင်ရက်မေးအား မှုတ်နှာမှင်းဆိုင်ခဲ့ခြင်းမရှိသေးပေ။

ဝါးအိမ်လေးထဲတွင် အလွန်သန့်ရှင်းနေပြီး ဝါးဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော ပရိဘောဂအနည်းငယ်ကို နေသားတကယ့် သပ်ရပ်စွာရှိနေကြောင်း တွေ့မြင်ရ၏။

ထို့ပြင် အိမ်လေးထဲတွင် ရန်တစ်စက်မျှမရှိဘဲ သပ်ရပ်သန့်ရှင်းနေ၏။

ဝါးအိမ်လေး၏ အခြေနေကိုကြည့်ရသည်မှာ ရောင်ရက်မေး၏ ဂေဟဉာဏ်၊ နှိုးဆော်မှုများကို နှစ်အတန်ကြာကြာ နေထိုင်လာခဲ့သည့် အိမ်ကလေးဖြစ်ကြောင်း ခန့်မှန်းမိသည်။

“ကိုယ်တော်လေးချွေး... ကျေးဇူးပြုပြီး လိုက်ပါ၊ ကျွန်မ နှပ်ရေမွှေးကြမ်းတစ်ကရား သွားယူလာပေးပါမယ်”

ရောင်ရက်မေး၏ ဤစကားတစ်ခွန်းမှာ ချွေးအောက်ခွမ်းအား ဂုဏ်ယူအကြိမ် စိတ်လှုပ်ရှားသွားစေခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ဝါးကျလေးဆိုသည့် အသာထိုင်ရင်း...

www.burmeseclassic.com

“မိန်းကလေးရောင်... အပင်ပန်းမမပါနဲ့တော့၊ ကျုပ် ကောင်း အနည်းငယ်ပြောပြီးရင် သွားတော့မယ်”

“ကိုယ်တော်လေးမျိုး... ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်လောနေရတာလဲ၊ ကျွန်မအသွား ဖြို့ကိုသွားတာ မနက်ဖြန်ညကမူပြန်လာပါမယ်၊ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ဒီမြစ်ဘေးတည်းအိပ်မှာနေရတာ ပျင်းရိပြီးနေတယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုယ်တော်လေးမျိုးက ကျွန်မနဲ့ စကားပြောပြီးမှ ပြန်ပါ”

ကောင်းဆိုးသည်နှင့် အိမ်နောက်ဘက်သို့ ဝင်သွားကာ ရေနွေးကြမ်း တစ်ကရားနှင့် အကြမ်းပန်းကန်နှစ်လုံးယူလာရင်း...

“ကိုယ်တော်လေးမျိုး... ဟိုညက ကျောက်တုံးဖြို့ရဲ့တည်းခိုဆိုင်မှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့အဖြစ်ကို မေ့ပျောက်လိုက်ပါ၊ နို့မဟုတ်ရင် ဒီရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို ကိုယ်တော်လေးမျိုး သောက်ခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး”

မှန်ပေသည်။

တည်းခိုဆိုင်တွင် မျိုးဆောက်စွမ်းအား မိန်းမပျိုလေး ရောင်ရက်မေက ဆေးခတ်လိုက်ခြင်းကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။

မျိုးဆောက်စွမ်း စိတ်ထဲတွင် ထိုကိစ္စအတွက် စိတ်ထဲတွင် မကြည်မလင်ဖြစ်နေသော်လည်း မျက်နှာတွင် ဖော်ပြခြင်းမပြုပေ။

“ဟိုညကကိစ္စကို ကျုပ်မေ့ချင်နေနိုင်မယ်၊ ဒါပေမယ့် မိန်းကလေးပြောတဲ့စကားတွေကိုတော့ ကျုပ်တစ်သက်လုံး မေ့နိုင်ဘူး”

“ဘယ်စကားတွေလဲ”

“မိန်းကလေး ပြောဖူးတယ်မဟုတ်လား၊ ယုတ်ညံ့တဲ့နည်းလမ်းနဲ့ လူယုတ်ကို တိုက်ခိုတာ လုံးဝမလွန်ဘူးဆိုတဲ့စကားကို ကျုပ် ပြန်မေးရမယ်၊ ဘယ်အချက်အားကိုးပြီး ကျုပ်ကို လူယုတ်တစ်ယောက်လို့ ဖြစ်နေရတာလဲ”

“ကိုယ်တော်လေးမျိုးဟာ ရွှေစားတုကိုးစွန်းနဲ့ သွားလာလုပ်ရင်းနေတာဖြစ်လို့ ကျွန်မက အရမ်းမဲနဲ့ခွဲပြောဆိုလိုက်တာပါ”

“ဒါဆို မိန်းကလေးက ကျုပ်ကို လူယုတ်တစ်ယောက်လို့ မမြင်တော့ဘူးပေါ့”

“ဒါပေါ့၊ နို့မဟုတ်ရင် ကျွန်မက ရှင့်ကို အိမ်ထဲဝင်ဖို့ ဘယ် ဖိတ်ခေါ်မှာလဲ”

“မိန်းကလေးရောင်... ခု မိန်းကလေးရောင်ရဲ့ဟန်ပန်အမူအရာတွေဟာ ဘာဖြစ်လို့ အရင်ကနဲ့ မတူတာလဲ”

ရောင်ရက်မေက နှစ်ခြိုက်စွာပြုံးရယ်ရင်း...

“ကိုယ်တော်လေးမျိုးက ကျွန်မဆီကိုရောက်လာတဲ့အတွက် ဧည့်သည်ဖြစ်နေပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မက မျက်နှာမျိုးသွေးပြီး ဧည့်ခံရတော့မှာပေါ့”

“ဒါဆို နောင်အခါ တခြားနေရာမှာတွေ့ရင် မိန်းကလေးက ကျုပ်ကို အေးတီအေးစက်နဲ့ ငေါက်ငမ်းဆက်ဆံမလို့လား”

“ဒီည မယောင်လှိုင့်ထွန်းပြီး တစ်ညလုံး စကားပြောပြီးရင် အခြေအနေ ပြောင်းလဲချင် ပြောင်းလဲသွားလိမ့်မယ်”

“ကျုပ်... ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ အတွေးမျိုး မတွေ့ရဘူး၊ ကျုပ် ပြောမယ့်စကားကို မိန်းကလေး နားထောင်ပြီး ပြုံးရယ်ကြည့်နဲ့ နေတာကို တွေ့ရရင် ကျေနပ်ပါပြီ”

မျိုးဆောက်စွမ်းက ခေတ္တစကားဖြတ်ကာ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသည့်အလား နေကြွေးလေးလံစွာ ပြောလာသည်။

“ကျုပ်... မိန်းကလေးကို ကတိခံခဲ့ဖူးတယ်၊ ကျုပ် စားအောင်မှာ သေဆုံးသွားတဲ့ သိုင်းသမားလေးယောက်အတွက် လေးစားဖို့ ကိုးရက်တိတိ စားမကိုင်ဘူးလို့ ကျုပ်ကတိပေးခဲ့တယ်ပေါ့”

“အင်း... ကိုယ်တော်လေးချွေးက ဒီကိစ္စကို အမှတ်ရသေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်လေးစားရမယ်”

ချွေးဆောက်စွမ်းမှာ ရုတ်တရက်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပြီး...

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်နဲ့မြောတာက တစ်နေ့ညကပဲ မင်းကို ပေးထားတဲ့ကတိဖျက်ပြီး ဘေးထုတ်အသုံးပြုလိုက်မိတယ်”

ချောင့်ရက်မေထဲမှ မထင်မှတ်သောတည်ငြိမ်လေးနက်သည့် ကောင်းသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“နတ်ဆိုးကြီး ယွင်ကြင်ထောက်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ခဲ့တဲ့ အတွက် ဘေးထုတ်အသုံးပြုတာ မလွန်ပါဘူး”

ချွေးဆောက်စွမ်းမှာ အနည်းငယ် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားပြီး...

“ဟင်... ဒီကိစ္စကို မိန်းကလေး အစောကြီးကတည်းက သိနေလို့လား”

“ကျွန်မ ဒီမှာ နေထိုင်ပေမယ့် ကျွန်မအဘွားက ကျောက်တုံးဖြူမှာ လှုပ်ရှားသွားလာနေတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မ ကြားသိရတာပေါ့”

“ဒါဆို ကျုပ် အလွန်ဝမ်းသာသွားပြီး ဘေးထုတ်အသုံးပြုတဲ့အတွက် မိန်းကလေးက ကျုပ်ကို အပြစ်မတင်ဘူးဆိုတော့ ကျုပ်ကတိဖျက်ရာ မကျတော့ဘူးပေါ့”

“တစ်ခါတလေ ကတိဆိုတဲ့စကားစာချုပ်ဟာ အရာမရောက်တဲ့နေရာမှာ ကတိတည်နေရင် ကိုယ်ကျိုးနည်းနဲ့ပဲရှိမယ်၊ ဒုက္ခက ကိုယ်တော်လေးချွေးနဲ့ သေရေးစင်ရေးပြဿနာဆိုတော့ ဘေးထုတ်သုံးတာကို အပြစ်မတင်နိုင်ပါဘူး”

“ဒီနောက်ပိုင်းမှာ ကျုပ် ကတိဆက်လက်မယူရဦးမလား မသိဘူး”

ချောင့်ရက်မေက ချွေးဆောက်စွမ်းဇား အတန်ကြာ ခုခိုက်ကြည့်ပြီးနောက် နှေးကျွေးစွာ ပြောဆိုလာသည်။

“ဒါကတော့ ကိုယ်တော်လေးချွေးကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ဆုံးဖြတ်ပါ”

ထို့နောက် ချွေးဆောက်စွမ်းက ထိုင်နေရာမှ မတ်တတ်ရပ်ရင်း လက်သီးဆုပ်ပါရပ်ပြုကာ နှုတ်ဆက်စကားပြောဆိုလိုက်သည်။

“ကျုပ် သွားတော့မယ်၊ နောင်အခါ ကျုပ်အစွမ်းကုန် မိန်းကလေးကိုပေးခဲ့တဲ့ကတိအတိုင်း လိုက်နာပါမယ်”

“ဟင်... ကိုယ်တော်လေးချွေး ရေနံ့ကြမ်းတစ်ပန်းကန်တောင် မသောက်တော့ဘူးလား”

“မသောက်တော့ဘူး၊ နောက်ရက်ကမှ ဇပ်တွေ သေးတာပေါ့”

“ကိုယ်တော်လေးချွေးကို အခန်းထဲဝင်ပြီး ပဇ္ဇည်းတစ်ခု ပြချင်တယ်၊ သဘောတူပါသလား”

ထိုစကားကြောင့် ချွေးဆောက်စွမ်း တစ်မျက်ကြောင်သွားကာ...

“မသင့်တော်ဘူးထင်ပါတယ်”

“ကိုယ်တော်လေးချွေးဟာ အင်မတန် စည်းကမ်းကြီးတာကိုး၊ သိုင်းလောက ယောကျ်ားမိန်းမတွေဟာ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့၊ ကျေးဇူးပြုပြီး အခန်းထဲဝင်လာနဲ့ပါ”

စကားဆိုသည့်နှင့် မိန်းမချောလေးရောင်ရက်မေက အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ဦးဆောင် ဝင်ရောက်သွားသည်။

ချွေးဆောက်စွမ်းမှာ အနည်းငယ် ချီတဲ့ခုတ်ဖြစ်နေပြီး လိုက်ဝင်သွား၏။

ဈေးဆောက်ခွမ်း အိပ်ခန်းတွင်း ဝင်လိုက်သည်နှင့် အလွန်
မွေ့ကြိုင်သော မွေးရနံ့များ ရွှံ့ရှိက်မိကာ ဈေးဆောက်ခွမ်း၏စိတ်များ
ကို ဖြင်းစွာလှုပ်ရှားစေသည်။

ဈေးဆောက်ခွမ်းက ရုတ်တရက် အခန်းပြင်သို့ထွက်ရန် ကြိုးစား
လိုက်သော်လည်း သူ့ခြေထောက်အနံ့ကမူ အမြစ်တွယ်နေသည်
အလား မိန်းမချောလေး ရှောင်ရက်မေ၏အိပ်ခန်းအတွင်းဝယ်
ခိုင်တွေ့စွာ ရပ်မြဲ ရပ်နေလျက်ပင်ရှိနေသည်။

ရှောင်ရက်မေကမူ အလှူပြင်သည့်နေရာတွင် ဆံပင်ကိုဖြေချ
ပြီး စားလျားစုလာသည်။

“ကိုယ်တော်လေးဈေး... ခုဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ”

ဈေးဆောက်ခွမ်းမှာ လေသံ တုန်ယင်ထစ်ငေါ့စွာဖြင့်...

“သုံး... သုံးနာရီလောက် ရှိပြီထင်တယ်”

“အင်း... မနက်ငါးနာရီဆို နေထွက်ပြီ၊ ဒါဆို အချိန်နှစ်နာရီ
လောက်ရှိသေးတယ်၊ နှစ်နာရီဆိုတဲ့အချိန်ဟာ သိပ်မတိုးတောင့်ပါဘူး
နော်”

ဈေးဆောက်ခွမ်း၏စိတ်များမှာ လှုပ်... ခွန်းနေရာ တစ်ဖက်
လှု၏စကားအမိန့်ဟုတ်က ဈေးဆောက်ခွမ်း၏ လှုပ်ရှားသောစိတ်များကို
ပိုမိုလှုပ်ရှားစေခဲ့သည်။

သို့သော် အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းချုပ်ပြီး...

“မိန်းကလေးရှောင်... ပစ္စည်းတစ်ခုကြည့်တာ နှစ်နာရီကြာ
တောင် ကြည့်ရမှာလား”

ဈေးဆောက်ခွမ်း စကားပြောနေစဉ် မွေးရနံ့များ ပိုမိုစူးရှစွာ
နာခေါင်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသဖြင့် အခန်းအပြင်သို့ လှမ်းဝှံ့
ထွက်လိုက်သည်။

“ဝန်း”

ဈေးဆောက်ခွမ်းက မြေလှမ်းအကြွ ခန္ဓာကိုယ်မှာ အခန်းအပြင်
သို့မရောက်မီတိ အိပ်ခန်းနှင့်အခန်းတွင်းကြားတွင် သတိလစ်လဲပြီဟု
သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ဈေးဆောက်ခွမ်းမှာ ဒုတိယအကြိမ် ရှောင်ရက်မေ၏ မာယာ
ထောင်နေချက်အတွင်းသို့ သက်ဆင်းမိပြန်သည်။

မိန်းမချောလေးရှောင်ရက်မေ။

ဈေးဆောက်ခွမ်း သတိလစ်မေ့မြောသွားသည်နှင့် ဈေးဆောက်
ခွမ်းအား ဘေးတစ်စောင်းအနေအထားသို့ပြုပြင်လိုက်သည်။

ရှောင်ရက်မေ၏မျက်လုံးများက ပြုပြင်သောအရှောင်များ
တောက်နေပြီး သတိလစ်မေ့မြောနေသော ဈေးဆောက်ခွမ်းကြည့်ကာ
မိတ်ရိုင်းစိတ်မိုက်များ ထကြွလှုပ်ရှားနေလေ၏။

သို့သော် ထိုစိတ်များကို အချိန်မီချုပ်တည်းပြီး ဈေးဆောက်
ခွမ်း၏ ကျောပြင်သို့ ဘယ်ညာလက်ဝါးအနံ့နှင့် မိက်ပိထားလိုက်၏။
အမှန်တွင်မူ ရှောင်ရက်မေက သူ၏ကိုယ်တွင်းရှိ အတွင်းအား
များအား ဈေးဆောက်ခွမ်း ကိုယ်တွင်းသို့ လက်ဝါးအနံ့ဖြင့် မိက်ပိ
ပို့လွှတ်ပေးနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ရေခွေအိုးတစ်လုံးကျက်ခန့်ကြာသောအခါ အတွင်းအားပိုလွှတ်
ခြင်းကိုစွ ပြီးစီးသွားသဖြင့် ရှောင်ရက်မေက ဈေးဆောက်ခွမ်းအား
နေသားတကွပြုပြင်ကာ ကြင်နာယုယဟန်ဖြင့် စောင်လွှမ်းဖို့မေးပြီး
အိပ်ခန်းလိုက်တော့သည်။

ဈေးဆောက်ခွမ်း မည်မျှကြာကြာ သတိလစ်ကာ ဒေါသပျော်သွား
သည်မသိ။

သူသတိရ၍ အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ ဖိုးစင်စင်လင်းနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရပြီး စားပွဲနဲ့ပေါ်တွင် အမေ့တထောင်ထောင် ထနေသည့် ရေနံကြမ်းတစ်ကရားနှင့် အပြည်များကို တွေ့လိုက်ရသည်။

မျိုးအောက်စွမ်းမှာ မနေ့ညကအဖြစ်များကို ပြန်လည် စဉ်းစားရင်း များစွာ စိတ်ဆင်းရဲသွားကာ ယူကျွေးမရလည်း ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

ထို့ကြောင့် အိပ်ရာမှ ကမန်းကတန်းထကာ ထွက်ခွာသွားမည် အပြု ရုတ်တရက် ရောင်ရုတ်မေထဲမှ စကားသံထွက်ပေါ်လာသည်။

“မျိုးအောက်စွမ်း... ရှင်ဘေးက ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုးစားကို ယူလိုက်”

မျိုးအောက်စွမ်းက ဘေးတွင်အသင့်ရှိနေသော ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုး စားတို့ကို ကောက်ယူလိုက်ရင်း ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဘာလဲ... ကျုပ်ကို သတ်သေနိုင်မလို့လား”

“မျိုးအောက်စွမ်း... ရှင်ဟာ တယ်လည်း မာနကြီးပါလား၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက်စိတ်မာတ်ကျနေတာလဲ”

မိန်းမချောလေးထွင်ရက်မော့ မျိုးအောက်စွမ်းအား စကားပြောနေစဉ်အတွင်း ခန္ဓာကိုယ်ကို ကျော့ခိုင်းပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

အမူအရာမှာ ညကအဖြစ်အပျက်များအား ရုတ်တရက် မှက်နှာပူနေသည့်အလား မျိုးအောက်စွမ်း၏ မှက်နှာကိုပင် မကြည့်ရဲသကဲ့သို့ ကျော့ခိုင်းပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် မျိုးအောက်စွမ်းက ရေရွတ်ပြောဆိုလိုက်၏။

“မိန်းကလေးရှောင်... ချစ်ရေးချစ်ရာ ပြဿနာဆိုတာကို ထိတွေ့ခံစားပြီးတဲ့နောက် ကျုပ်က ဘာများထပ်ပြောရော့ရှိလို့လဲ”

“ရှင်... အပိုတွေပြောမနေနဲ့၊ ဝါးအိမ်လေးအပြင်ဘက်မှာ တည်ထားတဲ့ မီးဖိုကို တွေ့တယ်မဟုတ်လား”

“တွေ့တယ်”

“အဲဒီမီးဖိုဟာ ရိုးရိုးမီးဖိုမဟုတ်ဘူး၊ အကောင်းသား သံမဏိနဲ့ အထူးပြုလုပ်ထားပြီး ပိသောအခါ အတော်ကြီး လေးတဲ့ မီးဖိုကြီးဖြစ်တယ်၊ အခု ရှင်ရဲ့ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုးစားအစွမ်းကို စမ်းသပ်နိုင်ပြီ”

မျိုးအောက်စွမ်းမှာ ထိုစကားကြောင့် စိတ်ဆိုးပြီး ခေါ်သံထွက်သွားကာ မာမာတင်းတင်း ပြန်လည်ပြောဆိုလိုက်သည်။

“မိန်းကလေး... မင်း ကျုပ်ကို လှောင်ပြောင်သရော်နေတာလား၊ ကျုပ်ရဲ့ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုးစားက မေတ္တာကို ဦးစားပေးပြီး အချစ်နယ်ကျွံသွားခဲ့ရင် ကျုပ်လေ့ကျင့်လာခဲ့တဲ့ အတွင်းအားတွေနဲ့ စားသိုင်းပညာတွေ ပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်တဲ့အတွက် အဲဒီ သံမဏိမီးဖိုကြီးကို ကျုပ်ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုးစားက ဘာလုပ်နိုင်တော့မှာလဲ”

“ရှင်... စမ်းကြည့်စမ်းပါဦး”

မျိုးအောက်စွမ်းက ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုးစားအား စားအိမ်တွင်းမှ ဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။

တစ်ဆက်တည်း ခန္ဓာကိုယ်ရှိ အတွင်းအားများကို စုစည်းပြီး စားကိုင် လက်ကောက်ဝတ်ဆီသို့ ပို့ဆောင်လွှတ်လိုက်၏။

ထိုအခါ မျိုးအောက်စွမ်းမှာ အကြီးအကျယ် ဝမ်းသာသွားရ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ၏အတွင်းအားများ ယုတ်ညံ့မှု ပျောက်ကွယ်သွားခြင်းမရှိဘဲ ရှိပြီးရှိနေသေးကြောင်း ခံစားသိရှိလိုသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

မိန်းမချောလေးအထွင်ရက်မော့မှု ယခုအချိန်အထိ မျိုးအောက်စွမ်းအား လှည့်မကြည့်ဘဲ ကျော့ခိုင်းထားလျှင်ပင် ရှိနေသေးသည်။

သို့သော် ချူးဆောက်ရွှမ်း၏ လှုပ်ရှားမှုဟန်ပန်းများကို တွေ့မြင်နေရသည့်အလား တစ်ခုပြီးတစ်ခု အဆက်မပြတ် ပြောဆိုသွားကြားနေသည်။

“ကဲ...ရှင်ရဲ့ ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုးစားနဲ့ အဲဒီသံမဏိမီးဖိုကြီးကို စမ်းသပ်စုတ်ကြည့်စမ်းပါ”

“ဝုစ်...”

ချူးဆောက်ရွှမ်းက သူ၏ ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုးစားတို့ဖြင့် သံမဏိမီးဖိုကြီးအား တအားလုံးပိုင်းဖြတ်စုတ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ကျယ်လောင်သောအသံမြည်သွားကာ သံမဏိမီးဖိုကြီးမှာ ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုးစားခုတ်ချွတ်ဖြင့် ပဲ့ထွက်သွားကာ အနည်းငယ် လှုပ်ယမ်းသွားသည်။

ထိုအခါ ချူးဆောက်ရွှမ်းက သူ့အဖြစ်ကို သူမယုံကြည်နိုင်သကဲ့သို့ အံ့သြတုန်ခါနိုးနေမိသည်။

“ဟာ...ငါ့ဆရာက ငါ့ကိုမျိုး လိမ်ညာတဲ့စကားတွေ ပြောခဲ့သလား မသိဘူး”

“ရှင်ဆရာက ရှင်ကို မလိမ်ညာပါဘူး။ ရှင်ဟာ ဘာဖြစ်လို့ အခုလို အတွင်းအားတွေ ပိုမိုတိုးပွားလာပြီး သံမဏိမီးဖိုကြီး ထက်ပိုင်း ကွဲသွားအောင် လုပ်နိုင်တာလဲဆိုရင် ရှင်အတွင်းအားတွေ ပိုမိုတိုးပွားလာလို့ အဲဒီလို လုပ်နိုင်တာပေါ့”

ထိုစကားကြောင့် ချူးဆောက်ရွှမ်းမှာ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိအောင် အံ့သြဝမ်းသာနေမိသည်။

“ရှင် မနေ့ညက သတိလစ်မေ့လဲသွားတဲ့အချိန် ရှင်နောက်ကျောကို ကျွန်မရဲ့ ဘယ်ညာလက်ဝါးအနုပွားကပ်ပြီး ကျွန်မမှာရှိတဲ့ အတွင်းအားအကုန်လုံး ရှင်ကိုယ်ထဲ ပို့လွှတ်ပေးလိုက်တာပဲ။ ဒါကြောင့်

ရှင်ရဲ့အတွင်းအားတွေ နဂိုကထက် အဆမတန် တိုးတက်လာတာပေါ့”

“ဟင်...မိန်းကလေးက ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဒီလိုလုပ်တာလဲ”

“ရှင်ကို သိန်းပညာ ပိုမိုထူးချွန်တတ်မြောက်စေချင်လို့ပဲ”

ချူးဆောက်ရွှမ်းမှာ ထိတ်လန့်အံ့သြသွားပြီး စိတ်များလှုပ်ရှားလွန်းသဖြင့် စကားပင်ပြောမထွက်နိုင်ဖြစ်နေသည်။

“ဒါကြောင့် ရှင်ဟာ ကျွန်မနဲ့ ထာဝရ အတူနေသင့်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မမှာအတွင်းအားတွေ တစ်စက်မှ မရှိတော့ဘူး။ ရှင်ရဲ့ကားကွယ်စောင့်ရှောက်မှုမရှိရင် ကျွန်မ ဆက်လက် အသက်မရှင်နိုင်တော့ဘူး”

ထိုအခါ ချူးဆောက်ရွှမ်းမှာ ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုးစားတို့အား မြေပေါ်ပစ်ချရင်း တံအိမ်လေးအတွင်းသို့ ဝန်းစန့်ခုန်တက်လိုက်သည်။

တံအိမ်လေးအတွင်း အလှူပြုပြင်ခုံတွင် ဆံပင်ဖားလွှားချပြီး ကျောပေးထိုင်နေသည့် မိန်းမချောလေးရွှေငုံရက်မေအား နောက်မှ တအား သိမ်းကန့်မက်လိုက်သည်။

“မိန်းကလေးရွှေငုံ...စိတ်သာဓု၊ မင်းနဲ့ငါ ဒီတစ်သက် ဆူအတူတူ ရှင်အတူတူပဲ”

ရွှေငုံရက်မေက လှည့်မကြည့်ဘဲ ဝမ်းသာပီတိဖြစ်သော အသံဖြင့် ကန့်ကလျ ပြန်မေးလာသည်။

“အစ်ကိုချွေးရဲ့စကားတွေက အိပ်မက်စကားတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

စကားဆုံးသည်နှင့် ချူးဆောက်ရွှမ်းဘက်သို့ မိန်းကလေးရွှေငုံရက်မေ၏ ခန္ဓာကိုယ်က ပြည်ဖြည်းချင်း လှည့်ထွက်လာသည်။

ချူးဆောက်ရွှမ်းမှာ ရုတ်တရက် မမျှော်လင့်ခဲ့သဖြင့် ကွင်း

ကြောင့် အာပေါးတရ သိမ်းကျုံးမက်ထားသော လက်အခံမှာ အလိုလို ပြောသွားကာ နောက်သို့ခြေလှမ်းအနည်းငယ်ပင် ဆုတ်လိုက်မိသည်။
အကြောင်းမှာ မိန်းမပျိုလေးရောင်ရက်မေ မဟုတ်ဘဲ မိမိ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ တွေ့မြင်သိရှိမှုခြင်းမရှိသော သူစိမ်းမိန်းကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ပင်။

ချူးဆောက်စွမ်းမှာ အတန်ကြာ တေးကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေ ပြီးမှ...

“ခင်...ခင်ဗျား...ခင်ဗျားဟာ...မိန်းကလေးရောင်... ရောင် ရက်မေလည်း မဟုတ်ပါလား”

သူစိမ်းမိန်းကလေးက ကန့်ကလျ ရယ်သောပြောဆိုလိုက်သည်။

“ကျွန်မအမျိုးအနွယ်က ကျန်းအမျိုးအနွယ်ဖြစ်တယ်၊ နာမည် က ခြူးလှလို့ခေါ်တယ်၊ ကျွန်မဟာ ရောင်ရက်မေ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ရောင်ရက်မေက ဘယ်ရောက်သွားလို့လဲ”

“နဂိုကတည်းက ရောင်ရက်မေဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးဟာ ဒီနေရာ မှာ ရှိမနေဘူး”

“ဟေ...ဒါဆို မင်းရပ်ဖျက်ပြီး မိန်းကလေးရောင်ရက်မေ ဟန်ဆောင်တာပေါ့၊ ငါမယ့်ဘူး”

“ရှင်မယ့်တာကို အပြစ်မတင်ပါဘူး”

“မင်း ဒီကိစ္စကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောပြစမ်း”

“ကျွန်မဟာ သိုင်းလောကလူတွေအားလုံး မှူးယစ်တွေဝေ နေနိုင်တဲ့ အစွမ်းသတ္တိရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရှင် ချူးဆောက်စွမ်းကို တော့ ကျွန်မ အစွမ်းမပြနိုင်ဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ရှင်မှာ ရောင်ရက်မေဆိုတဲ့ ခုခံသူရှိနေလို့ပဲ”

“မင်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ရောင်ရက်မေအပေါ်

ငါ့မေတ္တာရှိနေတာ ငါ့စိတ်ထဲမှာပဲ မျိုးသိပ်ထားတယ်၊ ရောင်ရက်မေ ကိုယ်တိုင်တောင် မသိဘဲ မင်းက ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

“တစ်နေ့က ရှင်တို့လေ့ပေါ်မှာ ပြောဆိုနေတဲ့ ကောင်းတွေ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကျွန်မ ခိုးနားထောင်မိတယ်”

“ဒါဖြင့် ဟိုညက လေ့ကိုတွယ်ပြီး နောင်မြောင်းနားထောင် တဲ့သူဟာ မင်းလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကျွန်ကုန်မြောက်ဟာ ရေလမ်းခရီးမှာ ဘုရင်မြစ်တယ်၊ မင်းဟာ တို့ကိုကွင်းရောင်ကွင်းမြင်းနိုင်မယ်လို့ ငါမယ့်ကြည့်ဘူး”

“ရေလမ်းခရီးမှာ အဘိုးကြီး ကျွန်ကုန်မြောက်က ဘုရင် တစ်ဆူလို့ မခေါ်နိုင်သေးဘူး”

“ဒါဆို မင်းက သူ့ထက် ပိုကျွမ်းကျင်တယ်ပေါ့”

“ကျွန်မလဲ မဟုတ်သေးဘူး၊ တကယ်တမ်း ရေလမ်းဘုရင် ဟာ နတ်ငါးမျှားတံစွပ် ကျွန်မ ဖခင် ကျန်းဆန်ချွေးပဲဖြစ်တယ်”

“ဪ...မင်းက ဟိုတ်ငါ့အဘိုးကြီး ကျန်းဆန်ချွေးရဲ့ သမီး ကို”

“ကဲ...ရှင်အပိုကောင်းတွေ ပြောမနေနဲ့၊ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ရဲ့ ကတိကောက်ကို ဆွေးနွေးသင့်ပြီ”

ချူးဆောက်စွမ်း တစ်ခွက်ကြောင်သွားကာ...

“မင်းနဲ့ငါ ဘာကတိရှိလို့လဲ”

“နုနုက ရှင်ပဲ ကျွန်မကို ပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ ကျွန်မတို့ ထာဝရအတူတူနေထိုင်မယ်ဆိုတဲ့ ကတိလေး၊ မေ့သွားပြီလား”

“အဲဒါ မိန်းကလေးရောင်ကိုပြောတာ၊ မင်းက ဟန်ဆောင် တာဆိုတော့ မဆိုဘူး၊ မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်ဘာလဲ”

“ကျွန်မဟာ ရှင်ကို သိုင်းပညာထူးစွန့်သူတစ်ယောက်အဖြစ် ဖြစ်ချင်တယ်။ ဒါကြောင့် အရည်အသွေးရှိတဲ့သူကို ရွာတဲ့အခါ ရှင်ဟာ အရည်အသွေးရှိတယ်လို့ ကျွန်မမြင်တယ်။ ဒါ့အပြင် ရှင်နဲ့ ကျွန်မတို့ဟာ ချူးအမျိုးအနွယ်တွေ မဟုတ်လား”

“ကောင်ငြီ၊ မင်းဟာ ငါ့ကို အတွင်းအားဖြည့်ပေးတဲ့အတွက် ငါ့အတွင်းအားနဲ့ သိုင်းပညာ များစွာ တိုးတက်လာခဲ့တယ်။ ဒီအတွက် မင်းကို တစ်သက်လုံး ကျေးဇူးတင်နေပါ့မယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းက မိန်းကလေး ရှောင်ရက်စေ ဟန်ဆောင်တာကိုတော့ ငါ လုံးဝ ခွင့်မလွှတ်နဲ့ဘူး။ မင်းလုပ်ခဲ့သမျှ လုပ်ရပ်တွေဟာ မိန်းကလေး ရှောင်ရက်စေမှုကို မလေးမစား ဖြစ်နေတယ်”

“ဒါဆို ကျွန်မတို့ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ”

“ငါ မင်းကို သတ်မယ်။ မင်းဟာ သေခြင်းနဲ့ မိန်းကလေး ရှောင်ကို ခွင့်လွှတ်တောင်းပန်ရုံကလွဲပြီး တခြားလမ်းမရှိဘူး”

“ကျွန်မ လူရွေးတာ မှန်ကန်သွားတဲ့အတွက် ကျေနပ်ဝမ်းပြောက်တယ်။ ကျွန်မအနေနဲ့ ရှင်ဟာ တစ်နေ့မှာ သိုင်းလောကနဲ့ ဘုရင်တစ်ဆူဖြစ်လာပြီး ရှင်ရဲ့ဂုဏ်တက်လာမှုကို ခွဲဝေယူမယ့် ဆန္ဒပဲ ရှိပါတယ်”

ချူးဆောက်စွမ်းက ဒေါသသံဖြင့်...

“မင်း၊ ဒီတစ်သက် မစဉ်းစားနဲ့တော့”

ချူးဆောက်စွမ်းက မိမိကြိုးပေါ်မှ ဂုဏ်ရောင်ငွေလေးမျိုးစားတိုက် ကောက်ယူရင်း ကျွန်မြူးလူအား ဒေါသမျက်လုံးဖြင့် နှိပ်ကြည့်လိုက်သည်။

ကျွန်မြူးလူမှာ လုံးဝ ကြောက်ရွံ့ဟန်မပြဘဲ...

“ရှင် သတ်ရက်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ မယ့်ဘူး”

ချူးဆောက်စွမ်းက အံတင်းတင်းကြိတ်ကာ မိန်းမပျိုလေး ကျွန်မြူးလူအား နှိပ်ကြည့်နေသည်။

“ရှင်ဟာ တစ်လပြည့်တာနဲ့ ရှင်သွေးကြောကွက်တွေ အကုန်လုံး ပေါက်ထွက်ကုန်ပြီး သေဆုံးရလိမ့်မယ်။ မပြုဆေးကတော့ ကျွန်မပဲ။ ရှင်ဇာကယ်လို့ ကျွန်မနဲ့အတူတကွ နေရင် ရှင် အဲဒီလို ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ချူးဆောက်စွမ်းက ဒေါသတကြီး ဆော်ဟစ်လိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်နေ့ မင်းကို ငါ သတ်ကို သတ်ရမယ်”

“ဒါပေမယ့် ရှင် ကျွန်မကို တစ်နှစ်အတွင်း သတ်လို့မရသေးဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တစ်နှစ်အတွင်း ကျွန်မ သေသွားတာနဲ့ ရှင်လဲ သေမှာပဲ”

“ဒါဆို တစ်နှစ်ကျော်သွားရင်ကော”

“တစ်နှစ်ကျော်သွားခဲ့ရင် ကျွန်မအတွင်းအားတွေ ပြန်ပြည့်လာမယ်။ အဲဒီအခါ ရှင်က ကျွန်မကို သတ်လို့မရတော့ဘူး။ နောက် ကျွန်မကို သတ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒလဲ ရှင်မှာ ရှိတော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

ထိုအခါ ချူးဆောက်စွမ်းက မိန်းကလေး ကျွန်မြူးလူအား နှိပ်စားမိလာတော့သည်။

“ကျွန်မြူးလူ ငွေရောင် ဝပ်လွေအသွားကြီးဟာ ဘယ်သူလဲ”

“ဟုတ်တယ်...ငွေရောင် ဝပ်လွေအသွားကြီးဟာ ကျွန်မအပေပဲ”

“ဒါဆို မင်း...မင်း...ကြယ်ရီဂိုဏ်းပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး။ ကြယ်ရီဂိုဏ်းနဲ့ ကျွန်မဟာ အပေတွေ အေးကွဲညီအစ်မပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မရဲ့အားမည်ကို ကျွန်မြူးလူအစား လူခြူးကျွန်းလို့ ပြောင်းလိုက်မယ်။ ကျွန်မ ရုပ်ချက်ပညာကိုလဲ ရှင်

၁၁၈ ○ ဘုန်းကြွယ်

ကိုယ်တွေ့ မျက်မြင်ပဲ၊ ရှင်စားကညာသုံးစော်ကလံ ကျွန်မကို သတိပြု
မိမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဈေးဆောက်ခွမ်းမှာ သက်ပြင်းရှည်ကြီးချရင်း၊ ခြေလှမ်းကျွဲကြီး
များဖြင့် ဝါးအိမ်လေးအတွင်းမှ လျှောက်လှမ်းထွက်လာတော့သည်။

ကျန်းခြူးလူမှာ ဈေးဆောက်ခွမ်း၏ ကော့ရိပ် ပျောက်ကွယ်
သွားသည်အထိ ငေးကြောင်ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ကျန်းခြူးလူက သက်ပြင်းမောကြီး တစ်ချက်ချရင်း သူမ
မျက်နှာပေါ်တွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုများ လွှမ်းမိုးလျက် ရှိနေလေ
တော့သည်။

အခန်း(၅)

ကေရစ်နန်း။

ကေရစ်နန်းတောင်သို့ ဈေးဆောက်ခွမ်းတို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိ
လာသည်။

ဈေးဆောက်ခွမ်းတို့ လူစုအား နန်းရှင် သောင်းစေ့၏ ကညာ
စင် ဓားရစ်ဖော်အနက် ကညာစင် ဓားခေါင်းဆောင် နဂါးစာ၊
ကညာစင် ချီလိုချိန်က ဈေးဆောက်ခွမ်းတို့အား သောင်းစေ့ကိုယ်စား
ဧည့်ခန်းတွင် လက်ခံတွေ့ဆုံနေခြင်းဖြစ်၏။

ချီလိုချိန်က...

“ဒီလပိုင်းမှာ ရွှေစားတုကုံးစွန်းရဲ့ တုဂဟာမှာ ဧည့်ခံပွဲ”
တစ်ခု ရှိတယ်လို့ ကြားတယ်၊ အဲဒီ ဧည့်ခံပွဲကို တက်ရောက်မယ့်
လူတွေအားလုံးဟာ အနက်ရောင်ဂိုဏ်းက လူတွေဗျည်းပါ၊ အဲဒီ
အထဲမှာ တောရိုင်းညီနောင်လေးဖော်လဲ တက်ရောက်မယ်လို့ ကြား
တယ်”

ဈေးဆောက်ခွမ်းက...

“အဲဒီမှာမည် မကြားဖူးပါလား”

“ဟုတ်တယ်၊ နာမည်မကျော်ကြားပေမယ့် သူတို့တွေအဖို့
တစ်ဦးစီမှာ ကိုယ်ပိုင်အခွမ်းအစတွေ ရှိတယ်၊ တောရိုင်းညီနောင်
လေးဖော်ဟာ အလွင်ကဆိုရင် ပန်းပေါင်းတစ်ရာ ဂိုဏ်းချုပ် ယွင်ကြွိုင်

ထောက်နဲ့ အင်မတန် ရင်းနှီးကြတယ်လို့ ကြားခဲ့ရတယ်။ နုလဲ
ရွှေစားတုန်းက အဲဒီ တာရိုင်းညီနောင်လေးတော်ကို အတော်
ကလေး ဂရုတစိုက်ရှိနေတယ်။ ကြည့်ရတာ ထူးခြားတဲ့ အကြံအစည်
တစ်ခုခု ရှိမှာ သေချာတယ်”

“ဝိုင်းချုပ်ကြီး သောင်ခေဇာက ဘာများ မှာကြားချက်ရှိသေး
လဲ”

“မှာကြားချက်မရှိဘူး။ သခင်ကြီးဆီက အမိန့် ချမှတ်တာကို
တစ်ဆင့် ပြန်ပြောပြတာပါ။ အဲဒီ တောရိုင်းလေးတော်ကို သုတ်သင်
စွင်းလင်းပစ်ရမယ်။ မဟုတ်ရင် အခက်အခဲတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်
တယ်”

“ရွှေစားတုန်းက”

“လောလောဆယ်တော့ ရွှေစားတုန်းကဲ့ရဲ့ကို ချန်ထားဖို့
သခင်ကြီးက မှာကြားထားခဲ့တယ်”

“ဒီတောရိုင်းလေးတော်က ဘာများ အနှောင့်အယှက်ပေးလာ
မှာလို့လဲ”

“ကြည့်ရတာ ပန်းပေါင်းတစ်ရာ ဝိုင်းချုပ် ယွင်ကြွင့်ထောက်
ဟာ ရွှေစားတုန်းကဲ့ရဲ့ကို အသုံးချလိမ့်မယ်။ သူကိုယ်တိုင်ကတော့
ရွှေစားတုန်းကဲ့ရဲ့နဲ့ အပေးအယူ မလုပ်ဘဲ တောရိုင်းလေးတော်ကို
ကြားဝင် အသုံးကျလိုက်တာပဲ”

“ဒီတော့ တောရိုင်းလေးတော်ကို သုတ်သင်ရမယ်ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်တယ်။ တောရိုင်းလေးတော်ကို သုတ်သင်နိုင်ရင် ရွှေစား
တုန်းကဲ့ရဲ့နဲ့ ယွင်ကြွင့်ထောက်တို့ အချင်းချင်း အထင်လွဲများ သွား
ကြမယ်”

“ဒီလိုလဲ တစ်ထစ်မျှ တွက်မထားနဲ့။ တကယ်လို့ သူတို့
နှစ်ဦး ပူးပေါင်းသလို ဖြစ်သွားရင် မလွယ်ဘူး”

“ကိစ္စမရှိဘူး။ လူ့ဦးစွာလုပ်ကြံလိုက်ရင် သူတို့အချင်းချင်း
မသင်္ကာမှတော့ ပေါ်ပေါက်လာမှာပဲ”

နောက်ဆုံး ချူးအောက်စွမ်းမှာ မပြင်းသာတော့ဘဲ ခေါင်းညိတ်
လိုက်ရဦး။

“ချီလိုချွန်က ဆက်လက်ပြောဆိုလာပြန်သည်။

“အဲဒီ တောရိုင်းလေးတော်ဟာ ရုဏ်းပြင်းထန်ပြီး လိုက်စား
တဲ့ သူတွေ ဖြစ်တယ်။ သူတို့အပျော်အပါးလိုက်တဲ့အချိန် အခွင့်
ကောင်းယူပြီး လုပ်ကြံလိုက်ရင် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“ဒါပေမယ့် သူတို့အနားမှာ ရွှေစားတုန်းကဲ့ရဲ့တို့ ရှိနေမှာ
နီးရိပ်ရတယ်”

“မရှိနိုင်ဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ ရွှေစားတုန်းကဲ့ရဲ့ဟာ သူ့အိမ်က
မပြတစ်လှမ်းတောင် ထွက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

စကားဆုံးသည်နှင့် နဂါးကညာစင် ချီလိုချွန်နှင့် ကျောက်တုံး
မြို့တွင် တွေ့ဆုံရန် ချိန်းဆိုပြီး ချူးအောက်စွမ်းတို့လူစု ပြန်ရန်
စီစဉ်ရတော့သည်။

ထိုစဉ် နဂါးကညာစင်ထံမှ ဟန့်တားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကိုယ်တော်လေး...ခဏနေပါဦး။ ကိုယ်တော်လေးရဲ့ လုပ်ရပ်
မှုကို သခင်ကြီးက အမြဲမပြတ် နားထောင်နေတယ်ဆိုတာ သတိ
ထားပါ”

“ကူလ်သိပါတယ်။ ရွှေစားတုန်းကဲ့ရဲ့ဟာလဲ နားကြီး မျက်စိ
ကြီး ဖြစ်တဲ့အတွက် ကူလ်တို့ အထူးသတိပိုမထားပြီး လုပ်ဆောင်
ရမယ်”

“ကိုယ်တော်လေး ကျောက်တုံးမြို့မှာ စီစဉ်ထားတဲ့ အဆောက်
အသုံ အနီးတစ်ဝိုက်မှာ ကူနီမတို့ ကင်းပုန်းတွေ ချထားပါတယ်။
ဘယ်သူမှ သိနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို ကျုပ်က မိန်းကလေးနဲ့ ဘယ်မှာ တွေ့နိုင်မလဲ”

“ကျောက်တုံးမြို့ ကမ်းစပ်နားမှာ အပန်းခြံ အဆောက်အအုံ တစ်ခု ရှိတယ်။ အဲဒီ အဆောက်အအုံမှာ အဆိုတော်မလေး တစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူ့နာမည်က လှဲလှဲမျိုလို့ ခေါ်တယ်။ သူ့ကို မေးလိုက်ရင် ကျွန်မနဲ့ တွေ့နိုင်ပါတယ်”

“အဲဒီ အဆိုတော် မိန်းကလေးက ရုပ်မျက်ထားသလား”

“ကိစ္စမရှိဘူး။ သူဟာ ကျွန်မအနားမှာ အမြဲတမ်းရှိနေတဲ့ ချန်လင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးပဲ။ ခုနက ကိုယ်တော်လေးကို တံခါးပိတ် ထွက်ကြိုဆိုတဲ့ ကလေးမလေးပဲ။ သူ့ကို မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား”

“မှတ်မိပါတယ်။ အဲဒီမှာ သိုင်းလောကရဲ့ ယန်မျိုးဆက်ထဲက ယန်ကျွလင်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်လဲရှိတယ်။ ယန်ကျွလင်ဟာ ဉာဏ်များသလို သိုင်းပညာလဲ အင်မတန် တော်တယ်။ ဒါကြောင့် ချန်လင်ကို သတ်ထားနိုင်ပါ”

“အဲဒါ ကျွန်မသိပြီပါပြီ။ တိုယ်တော်လေး စိတ်ပူမနေပါနဲ့”

ဤသို့ဖြင့် နဂါးကညာစင်နှင့် ချူးဆောက်စွမ်းတို့ ချိန်းဆိုကာ ကျေစက်တုံးဖြူသို့ ချူးဆောက်စွမ်းနှင့် ကညာစင်သုံးစောတို့ ခရီးနှင်လာခဲ့ကြရသည်။

ချူးဆောက်စွမ်းတို့လူစု ကျောက်တုံးမြို့သို့ ပြန်လည်ရောက်လာကြသည်။

ချူးဆောက်စွမ်းမှာ ဓားကညာသုံးစောအား ဖြို့တွင်းတစ်နေရာ၌ ထားခဲ့ပြီး ချန်လင်းမြစ်ကမ်းပေါ်ရှိ တည်းခိုစားသောက်ခန်းသို့ တစ်ဦးတည်း လျှောက်လှမ်းလာခဲ့သည်။

တည်းခိုခန်းရောက်လာသည်နှင့် စာအုပ်ထိုးတစ်ယောက်က မြူးလွှားရွှေ့ကပ် ကြိုဆိုလိုက်၏။

“ဈာတ်တီး ငါ ဒီတည်းခိုဆိုငါက မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို တွေ့ချင်လို့ လာခဲ့တာပဲ”

ထိုအချိန် ချန်လင်းမြစ်တွင်းရှိ လျှောက်လေးတစ်စင်းပေါ်မှ အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိ အဘိုးကြီးတစ်ဦးက ချူးဆောက်စွမ်းအား တိတ်တဆိတ် လေ့လာကြည့်ရှုနေသည်။

ထိုအသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိ အဘိုးကြီးမှာ တောရိုင်းလေးဖော်ကို စောင့်ဆိုင်းနေဟန်တူသည်။

ထိုအချိန်၌ ချူးဆောက်စွမ်းကလည်း ချန်လင်းမြစ်ဘေးရှိ လျှောက်စင်းပေါ်သို့ လျှောက်လှမ်းတက်သွားသည်။

ထိုစဉ် မြင်းလှည်းတစ်စင်းက တည်းခိုခန်းရှေ့သို့ တိုးဆိုက်လာပြီး မြင်းလှည်းမှာ ရွှေဓားတုန်းစွန်း၏ သီးသန့်မြင်းလှည်းဖြစ်ကြောင်း ချူးဆောက်စွမ်း သိလိုက်ရပြန်သည်။

ထိုလူလေးဦးမှာ ရုပ်ဆိုလှသော တောရိုင်းလေးဖော် ညီနောင်ပင် ဖြစ်သည်။

မြင်းလှည်းအတွင်းမှ ရွှေဓားတုန်းစွန်း၏ လှပသော တပည့်ကြီး ချိုင်ကျင်ထန်နှင့် တောရိုင်းလေးဖော်တို့ အပြန်အလှန် စကားဆိုကြသည်ကို ချူးဆောက်စွမ်း လှမ်းမြင်နေရသော်လည်း စကားများကိုမူ မကြားရချေ။

တောရိုင်းညီနောင်လေးဖော်မှာ မြင်းလှည်းပေါ်မှ ဆင်းပြီးသည်နှင့် ကမ်းစပ်ရှိ လှေကြီးတစ်စင်းပေါ်သို့ တက်ကာ ရေနံ အတိုင်း လှော်ခတ်ထွက်ခွာသွားကြသည်။

ထိုအခါမှ ချူးဆောက်စွမ်းက သူ၏ လှေသမားအား တီးတို၊ မေးလိုက်သည်။

“လှေဆရာကြီး...ခုနက ထွက်သွားတဲ့ လှေကြီးရဲ့ နားမည်က ဘာနားမည်လဲ”

“အဲဒီလှေကြီးဟာ ရွှေရွက်လှေလိုပေါ့တယ်။ ငွေကြေး အကျန် အကျ အလွန်များပြားလှတဲ့ လှေပါ။ အဲဒီလှေပေါ်မှာ မိန်းကလေးတွေလဲ တော်တော်များများ ရှိနေတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ မိတ်ဆွေက ဘာဖြစ်လို့ မလာသေးတာလဲ”

ယင်းသို့ လှေသမားက မေးလာသောအခါ ချူးအောက်စွမ်းက သင့်တော်သလို ပြန်ဖြေလိုက်ရ၏။

“ကဲ...လှေဆရာကြီး။ ကျုပ်မိတ်ဆွေကိုလဲ ဓောင့်မနေတော့ဘူး။ ရှေ့က လှော်ခတ်သွားတဲ့ လှေနောက်ကိုသာ လိုက်ပေတော့”

ထိုအခါ လှေသမားမှာ ကြောက်လန့်တကြား ပြစ်သွားပြီး... “ဟာ...မလုပ်နဲ့၊ အဲဒီလှေနောက် ကျုပ်မလိုက်ရဲဘူး။ အဲဒီလှေကြီးဟာ ရွှေစားတုန်းစွန်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ လှေကြီးပဲ”

“ကိစ္စမရှိဘူး။ ခင်ဗျား စိတ်ချပြီးသာ အဲဒီ လှေကြီးနောက်ကို လိုက်ပါ။ ခင်ဗျားကို ကျုပ်က ငွေပေးပါမယ်”

ခကားဆုံးသည့်နှင့် ချူးအောက်စွမ်းက အပေါ်အင်္ကျီစကို လှစ်ပြလိုက်သည်။

လှေသမားမှာ ချူးအောက်စွမ်း လှစ်ပြလာသော အင်္ကျီချိုင်းကြားကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ မားတိုတစ်လက်တွေ့မြင်လိုက်ရ၍ ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်သွားပြီး ချူးအောက်စွမ်း ပြောသည့်အတိုင်း ရှေ့လှေကြီးဆီသို့ လိုက်ပါလှော်ခတ်သွားရတော့သည်။

“အဲဒီ ရှေ့လှေကို မီးအောင်လိုက်၊ ပေနှစ်ဆယ်လောက် အကွာရောက်ရင် ရပ်ထား။ ကျုပ် ရှေ့လှေကြီးဆီကို ရေကူးသွားမယ်”

“ဆရာလေး...ခင်ဗျား ပြန်လာနဲ့ဦးမှာလား”

“ပြန်လာမှာပေါ့၊ ကျုပ် ပြန်မလာရင် ကမ်းပေါ်ကို ဘယ်လို ပြန်တက်လို့ ရတော့မှာလဲ”

လှေသမားမှာ ချူးအောက်စွမ်း၏ ငွေကြေးရက်ရောမှုကြောင့် ခေါင်းညိတ်သဘောတူလိုက်ရသည်။

ဤသို့ဖြင့် ရှေ့လှေကြီးနှင့် ပေနှစ်ဆယ်မျှအကွာသို့ ရောက်လာသောအခါ ချူးအောက်စွမ်းက ကိုယ်တော်ပညာဖြင့် ရေထဲသို့ဆင်းကာ အသံမမြည်စေဘဲ ရှေ့လှေကြီးရှိရာသို့ ကူးခတ်သွားတော့သည်။

လှေကြီးပေါ်သို့ ချူးအောက်စွမ်း တိတ်တဆိတ် ရောက်သွားပြီး လူတစ်ယောက်မျှမတွေ့သဖြင့် သူ့စိတ်ထဲတွင် သံသယ ဝင်လာမိသည်။

ချူးအောက်စွမ်းမှာ လှေကြမ်းပြင်ပေါ်ဝယ် တွေ့ဝေ ခဉ်းစားနေစဉ် ဂုတ်တရက် လှုပ်တစ်ခုလုံး ထွက်ပေါ်လာပြီး ပြောဆိုနှုတ်ဆက်သံ ကြားလိုက်ရသည်။

“လက်ထောက်နှုန်းရှင်လေး၊ ခင်ဗျားကို မတွေ့တာ ကြာလှပါပကောလား”

ချူးအောက်စွမ်းအား ပြောဆိုနှုတ်ဆက်လာသူမှာ တခြားလူမဟုတ်၊ ပန်းပေါင်းတစ်ရာဂိုဏ်းချုပ် ယွင်ကြွင်ထောက်ပင် ဖြစ်သည်။

ချူးအောက်စွမ်း အတော်ပင် တုန်လှုပ်သွားရသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ယွင်ကြွင်ထောက်၏ အသံမှာ ဤလှေကြီးပေါ်မှ မဟုတ်ဘဲ မိမိနီးလားနဲ့သော လှေကလေးပေါ်မှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းကြောင့်ပင်တည်း။

“အို...ဘယ်နှယ်ကြောင့် ငါနီးလာတဲ့လှေပေါ်ကို သူ ရောက်နေတာ ငါဘာဖြစ်လို့ မသိရတာပါလိမ့်”

ယွင်ကြွင်ထောက်ထံမှ သဘောကျစွာ ရယ်မောမင်းမဲ့ဆိုလာပြန်သည်။

အခန်း (၄)

ကျန်းပုရွာ

ကျန်းပုရွာမှာ ကျောက်တုံးမြို့၏တစ်ဖက်ကမ်းတွင်ရှိသည်။ ရွာမှာ ငယ်သော်လည်း လမ်းဆုံလမ်းခွဲ ဖြစ်သည့်အပြင် ဆိပ်ကမ်းရှိနေသဖြင့် လူဦးရေထူထပ်ပေါများပြီး အတော်ပင် ဧည့်ကာ လှသည်။

ထိုနေ့ညနေအချိန် မြင်းနီတစ်ကောင် ခွာသံပြင်းပြင်းဖြင့် ဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

မြင်းနီလာသူမှာ အချီရောင်ဝတ်စုံဝတ် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး နောက်ကျောတွင် ဓားရှည်တစ်လက် ဖျိတ်ဆွဲထားလေသည်။ အမျိုးသမီး၏တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ဖုန်းများ၊ ခွေးများ၊ ရော့နော နေကာ အတော်ပုံပျက်ပန်းပွက်နိုင်လှသည်။

ထို့ကြောင့် ခရီးဝေးမှ ခိုင်းနှင်လာခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားနေသည်။ ဝတ်နံနီဝတ်အမျိုးသမီးမှာ လှတစ်စင်းခေါ်ကာ မြစ်ကို ပြတ် ကူးရန် ကြံရွယ်နေစဉ် ရုတ်တရက် ဝတ်နံနီမီးဝတ် အမျိုးသမီး တစ်ယောက် မြင်းပေါ်ခုန်တက်ပြီး ဖက်လှဲတကင်း နှုတ်ဆက်လိုက် သည်။

"အစ်မရှ... အနောက်ဘက်ကို မြန်မြန်မောင်း" ဝတ်နံနီဝတ်အမျိုးသမီးမှာ ထိတ်လန့်သွားကာ ခေါင်းနောက်

လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး နှုတ်ဆက်စကားပြောလာသူအား မြင်လိုက်ရ တော့မှ မြင်းစက်ကြီးကို တစ်ချက်ဆွဲပြီး ကွာပွတ်သံပေးလိုက်ရင်၊ မြစ်ကမ်းအနောက်ဘက်သို့ ဒုန်းခိုင်းနှင်တော့သည်။

အချိန်အတန်ကြာသည်နှင့် မိုင်နှစ်ဆယ်ခန့်ရောက်ရှိသွားကာ ဘေးပတ်ပတ်လည်နေရာတွင် မြက်မျှပတ်များမှလွဲ၍ လူရှိပုံလူရောင် မတွေ့ရပေ။

ထိုအခါမှ ဝတ်နံနီဝတ်မိန်းကလေးက မြင်းစက်ကြီးကို လျှော ရင်း နောက်မှ မိန်းမပျိုအား လှည့်မေးလာသည်။

"ညမဟို... ဘယ်လိုလဲ"

အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်မှာ ရှုဟိုလှုံနှင့် ဟိုယုံမေတို့ဝင် ဖြစ် လေသည်။

ဟိုယုံမေက တီးတိုးပြောဆိုလိုက်သည်။

"အစ်မရှဟိုလှုံ၊ အစ်မထွက်သွားပြီးတဲ့အချိန် မထင်မှတ်စရာ

တွေ ဖြစ်ပွားလာခဲ့တယ်၊ တော်ကြာမှ အကုန်ပြောပြတဲ့မယ်"

ရှုဟိုလှုံက မြင်းစက်ကြီးကို တစ်ချက်တင်းရင်း ထပ်ပြောလာ ပြန်သည်။

"လက်ထောက်နန်းရှင်လေး ချူးကော..."

"ရှေ့ဘက် ဝါးတောထဲက တဲအိမ်လေးထဲမှာ ရှိပါတယ်"

"ဘာဖြစ်လို့ ကျောက်တုံးမြို့က ထွက်ခွာလာကြတာလဲ"

"အစ်မရှဟိုလှုံ... အဲဒီကိစ္စက ကောင်းတစ်ခွန်း၊ ခွန်းခွန်းနဲ့ ပြီး

မယ် ကိစ္စမဟုတ်ဘူး"

ရှုဟိုလှုံက နောက်ထပ်ဆက်လက်မေးမြန်းတော့တဲ့ မြင်းနီ

ကြီးအား ရှေ့သို့ဒုန်းခိုင်းပြေခိုင်းလိုက်သည်။

ရေနေ့အိုးတစ်ဝက်အဆူခန့်အချိန်ကြာသည်နှင့် ကြမ်းကမ်းဘေး တစ်နေရာရှိ ဝါးတောကြီးတစ်ခုကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။

ဝါးတောအတွင်းရှိ ဝါးသစ်လေးအား မှုန့်ဝါးဝါး တွေ့မြင်နိုင်သည်။

နှစ်ယောက်သား မြင်းပေါ်မှဆင်းကာ ဝါးတောဆီသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်လှမ်းလာခဲ့ကြသည်။

“ညီမဟို... ဒီလိုတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်တဲ့နေရာမျိုးကို ဘယ်လိုရှာတွေ့တာလဲ”

“ဒီမှာ တံငါသည့်တစ်ဦးနေထိုင်တယ်၊ ကျွန်မတို့လည်း ဘာရယ် ညာရယ်မဟုတ်ဘူး၊ ဒီနေရာကို အမှတ်မထင် တွေ့ခဲ့တာပဲ”

“ဟင်... ဓမ္မစွမ်းနှစ်ယောက်လည်း လက်ထောက်နှင်းရှင်လေးဖြစ်တဲ့အပြင် ကညာစင်စားအမော်တွေလည်း ရှိနေပြီ၊ ဒီလိုပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးလုပ်ရသလား”

“အစ်မတော်ရုဟိုလဲ့... အဲဒီစကားသာ ကိုယ်တော်လေးမျိုးကြားသွားရင် ဆုလိမ့်မယ်၊ တကယ်လို့ အကြောင်းရင်းအမှန်ကိုသာ သိရင် အစ်မတော် ဒီလိုစကားမျိုးပြောနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဤသို့ဖြင့် နှစ်ဦးသား ဝါးတော အတွင်းသို့ ဝင်လာကြရာ ဓားကညာ မိန့်ဆိုငယ်က ဝါးတောအတွင်းမှ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“အစ်မတော်ရုဟိုလဲ့ ပြန်လာပြီလား၊ ကိုယ်တော်လေးမျိုး နေ့မှန်းတဲ့အတိုင်း ဒီနေ့ပဲ ရောက်လာတာပါပဲလား”

ထိုစဉ် မျှူးအောက်စွမ်းလည်း ရောက်လာကာ...

“ရုဟိုလဲ့... အတော်ကလေး ဝင်ပန်းလာပြီလား”

ဤအမေးစကားကြောင့် မောပန်းစွမ်းနယ်လာသော ရုဟိုလဲ့ စိတ်ထဲတွင် မောပန်းစွမ်းနယ်မှုများ ပျောက်ကွယ်သွားရ၏။

“ကျွန်မ မဝင်ပန်းပါဘူး၊ နန်းရှင်လေး စောင့်နေရတာ အင်မတန် အားနာပါတယ်”

“ဒါနဲ့ နန်းရှင်ရဲ့ဓား ပါလာရဲ့လား”

ရုဟိုလဲ့က ခေါင်းညှိတ်ရင်း အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ချိပ်ပိတ်ထားသော ဓားတစ်စောင်ကိုထုတ်ယူ၍ တစ်ဝါးသေးကမ်းပေးလိုက်သည်။

မျှူးအောက်စွမ်းက ဓားအိတ်ထဲမှ ဓားအား ကပြားကယာမောက်ပြန်ကြည့်လိုက်ရာ...

မျက်မှောက်ခေတ်အချိန်မှာ သည်းခံနေပါ၊ မကြာခင် နဂါးကညာစင် ဓားဝိဇ္ဇာကို ကျောက်တုံးမြို့ခေလွှတ်ပြီး ကူညီမယ်၊

ငါ နန်းတော်ရှင်လည်း တောင်ဘက်လှည့်လာခဲ့ဦးမယ် ဆိုတာ အရင်ဆုံး အကြောင်းကြားလိုက်တယ်။

သောင်ပေရု ဓားအောက်တွင် သောင်ပေရု၏ လက်မှတ်ရေးထိုးထားလေသည်။

မျှူးအောက်စွမ်းက ဓားကို အိတ်ထဲပြန်ထည့်ပြီး သိမ်းဆည်းကာ ရုဟိုလဲ့အား ပေးလာသည်။

“ရုဟိုလဲ့... မင်းအနေနဲ့ နန်းတော်ပိုင်ရှင်ရဲ့ ကညာစင် ဓားဝိဇ္ဇာ ခေါင်းဆောင် ဒီမြို့ကိုလာမယ်ဆိုတာ သိသလား”

“မသိဘူး”

ထိုအခါ ဓားကညာသုံးဦးက မြိုင်ထူမေးလာကြသည်။

“နန်းရှင်လေး... နဂါးကညာစင်ဓားဝိဇ္ဇာလာမယ်လို့ ရေးထားလို့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ နန်းတော်ရှင်ရဲ့ဓားထဲမှာ ရေးသားထားတယ်၊ မကြာခင် ကျောက်တုံးမြို့ကို ရောက်လာလိမ့်မယ်”

မျှူးအောက်စွမ်းက စကားဖြတ်ကာ ရုဟိုလဲ့အား ချီးမွမ်းကြည့်ရင်း မေးလာပြန်သည်။

“ရုပိုလုံ... နန်းတော်စွင်က ငါ့စာကို ဖတ်ကြည့်ပြီးနောက် ဘာပြောသေးလဲ”

“အင်း... ဘာမှတော့ မပြောဘူး၊ ဒါပေမယ့် နန်းတော်စွင် ရေစွတ် ညည်းညူလိုက်တာတော့ ကြားလိုက်ရတယ်၊ ဘယ်လို ညည်းညူလိုက်သလဲဆိုတော့ သူ့အဖို့ တကယ်ပဲ အခက်အခဲရှိပြီလို့ ညည်းညူလိုက်တယ်”

“ဟေ့... အဲဒီအတိုင်းပဲ ညည်းညူလိုက်သလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နန်းတော်စွင်အနေနဲ့ ခုချိန်မှာ သည်းခံရမယ်လို့ မှာကြားထားတယ်၊ ဒါကြောင့် တို့ဒီအဖို့နဲ့ ဒီနေရာမှာ ရက်အနည်းငယ် နေရဦးမယ်၊ ကျောက်တုံးမြို့ကို ပြန်သွားလို့မဖြစ်သေးဘူး”

ရုပိုလုံက...

“နားစားကညာစင်လာခဲ့ရင် ကျွန်မတို့ကို ဘယ်လိုစွာတွေ့နိုင်မှာလဲ”

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ မင်းတို့သုံးယောက် ခေါ်ကမ်းမှာ နေညအကစောင့်နေရင် မုရုတွေ့ပါလိမ့်မယ်”

စကားဆုံးသည့်နဲ့ လေးယောက်သား တံအိမ်လေးရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်း ဝင်ရောက်လာခဲ့ကြလေသည်။

မကြာမီ မှောင်စမြို့လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

တံအိမ်ပိုင်ရှင် တံငါသည်ကြီး ကျန်းဆန်ချွေးမှာ အိမ်ရှေ့ပြေကွက်လုပ်တွင် ငါးဖမ်းပိုက်များလှန်းထားရာမှ ပြန်လည်ရပ်သိမ်းနေလေသည်။

ချွေးထောက်စွမ်းမှာ အဘိုးကြီးကျန်းဆန်ချွေးရှိရာ လျှောက်လှမ်းသွားပြီး တလေးတစား ပြောဆိုနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဦးရီးတော်ကျွန်း၊ ဦးရီးတော်ရဲ့ မှက်စိဟာ ခုအသက်အရွယ် ခြံတာတောင် အတော်ကောင်းသေးသားပဲ”

တံငါသည်အဘိုးကြီး ကျန်းဆန်ချွေးက သဘောကျစွာ တဟားဟားလဲ ရယ်မောပြောဆိုလာသည်။

“အေး... ငါအဘိုးကြီး ဝမ်းအသာဆုံးက ငါ့အသက်ဒီလောက် ခြီးလာတာတောင် မှက်စိအားကောင်းသေးတယ်၊ အရိုးလည်း မာတယ်၊ ဓားဝင်အိပ်ပျော်တယ်၊ ဒါနဲ့ ကိုယ်တော်လေး ကျွန်ုပ်ကို လာနှုတ်ဆက်တာဟာ ပြန်တော့မလို့လား”

“ကျွန်တော် အစက ဒီမှာနေထွက်တည်းရှိပြီး ဒီဘေးကရွှေစင်းတွေကိုကြည့်ရှုရင်း ထွက်ခွာသွားဖို့ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီနေရာလေးဟာ မထင်မှတ်ဘဲ အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်တာကြောင့် ကျွန်တော် မသွားသေးပါဘူး၊ ရက်အနည်းငယ် ထပ်နေမယ့်အတွက် အချောင့်အယုတ်များ ဖြစ်နေမလားတော့ မပြောတတ်ဘူး”

“ကိုယ်တော်လေး... မင်းက သိပ်အားနာစကားပြောတာကိုး၊ ကိစ္စမရှိဘူး၊ စိတ်ဆန္ဒရှိတဲ့အတိုင်း နေထိုင်သလောက်နေနိုင်ပါတယ်၊ အရေးကြီးတာက တို့ဟာ တံငါသည်တွေဆိုတော့ အနေအထိုင် အစားအသောက် မှီတုံတုံအတွက် ကိုယ်တော်လေးကို အားနာတာဟန်ရပါပဲ”

“ဒီအတွက်ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျန်းပျဉ္ဇာက အစားအသောက် အဝတ်အစည်း အနံ့အလင်းရှိနေတာပဲ၊ သွားဝယ်ရင် အချိန်မရွေး ရပါတယ်”

“ဒါနဲ့ ကိုယ်တော်လေးက ကျောက်တုံးမြို့မှာ နေတာဟာ”

“မဟုတ်ဘူး၊ ခေတ္တလာလည်တာပါ”

“ဟို မိန်းကလေးသုံးယောက်က...”

၉ ဝ ဘုန်းကြွယ်

“ထွေ... ဒီမိန်းကလေးသုံးယောက်က ကျွန်တော်နဲ့ တပည့်မတွေပါ”

“ဒါနဲ့ စကားမစပ်မေးပါရစေ၊ ကိုယ်တော်လေးနဲ့ အဲဒီ မိန်းကလေး သုံးယောက်တို့ဟာ ဓားရှည်ဆိုတဲ့ထားတာ တွေ့လိုက်ရသလိုလိုပဲ၊ စကား သိင်းညာရှင်တွေ ထင်ပါလို့”

တံငါသည်အဘိုးကြီး၏ စကားများမှာ ဝိုးဝိုးသားသား မဟုတ်မှန်း သိလာရသည်။

ထိုစဉ် ဓားကညာမိန့်ဆိုငယ်က ချူးအောက်စွမ်း၊ ရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်းလာကာ သတင်းပို့လာသည်။

“လက်ထောက်နန်းရှင်လေး၊ ကျွန်မ ကျွန်းဖုရွာထဲသွားပြီး အစားအသောက်ဝယ်ချင်တယ်”

ထိုအခါ အဘိုးကြီးကျန်းဆန့်ချူးက...

“ဒီကနေ့ ငါအဘိုးကြီး ငါးအနည်းငယ် လတ်လတ် ဆတ်ဆတ် ဖမ်းမိလာတယ်၊ မိန်းကလေးက ရွာထဲသွား ဟင်းစားဝယ်မနေနဲ့၊ ငါ့ဆီက လတ်ဆတ်တဲ့ ငါးယူပြီး ချက်စားကြပါ”

စကားဆုံးသည်နှင့် တံငါအဘိုးကြီးမှာ ထိုနေရာမှာထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

တံငါသည်အဘိုးကြီးထွက်ခွာသွားသောအခါ ချူးအောက်စွမ်းက မိန့်ဆိုငယ်အား တီးတိုးပြောဆိုလိုက်သည်။

“မိန့်ဆိုငယ်... မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို တံငါသည်အဘိုးကြီးတွေမှာ လက်ထောက်နန်းရှင်လေးလို့ ခေါ်ရတာလဲ”

“ကျွန်မ ရုတ်တရက် မစဉ်းစားမိလို့ပါ၊ နောက်တစ်ခါ သတိထားပါ့မယ်”

အေး... ထားတော့၊ လှေတွေ နေ့တိုင်း ဘယ်အချိန်သွားတတ်တယ်ဆိုတာ သိသလား။”

မာန်ကိုင်စား(စာစဉ်-၃) ဝ ၉၃

“လှေတွေဟာ နေ့တိုင်း နံနက်ခြောက်နာရီက ညဆယ်နာရီအထိ ဝင်ထွက်သွားလာမှုရှိတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့် မင်းတို့သုံးယောက် ဆိပ်ကမ်းမှာ အလှည့်ကျ စောင့်နေပါ၊ နဂါးကညာဓားကိုတွေ့တာနဲ့ ဒီခေါ်လာနဲ့”

“ဒါနဲ့ ဒီနေရာမှာ ကြာရှည်နေနိုင်ပါ့မလား”

“ဒီရွာလေးဟာ ပြို့နဲ့လည်းဝေးတယ်၊ လမ်းလည်း မရှိဘူး၊ တကယ့်ကို တိတိဆီတိငြိမ်သက်တဲ့နေရာလေးပဲ၊ ခေတ္တနေတာ လောက်တော့ အရေးမကြီးပါဘူး”

မိန့်ဆိုငယ်ထွက်သွားသည်နှင့် ချူးအောက်စွမ်းက တံဆိပ်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားသည်။

ကံဆိပ်လေးထဲတွင် ဓားကညာဂူဟိုလ်နှင့် ပြောဆိုဆွေးနွေးရင်း အချိန်များ ကုန်လွန်နေခဲ့သည်။

“ဂူဟိုလ်နဲ့ မင်းတွေရောင်ဝံပုဆွေအသွားကြီးကို ကြားဖူးသလား၊ အဲဒီအသွားကြီးဟာ ကောင်းတဲ့အသွားကြီးမဟုတ်ဘူး၊ သိုင်းသမားတော်တော်များများနဲ့ ရုပ်ဆွေခွဲတဲ့ အသွားကြီးဖြစ်တယ်၊ အဲဒီအသွားကြီးနဲ့ တိုက်ခိုက်ချစ်ကြီး သောင်းစေရတိုဟာ အရင်က မေတ္တာဓာတ်လမ်းစာနဲ့ပုဒ်ရှိတယ်လို့ ငါကြားခဲ့ရတယ်၊ အဲဒီတွေရောင်အသွားကြီးဟာ အတွင်းအားပြောင်းအားလွှဲပညာ အင်မတန်ကွမ်းကျင်တယ်လို့ ကြားဖူးတယ်”

အတွင်းအားပြောင်းအားလွှဲပညာဆို၍ ဂူဟိုလ်နဲ့ နားမရွင်း ဖြစ်သွားကာ...

“နန်းရှင်လေး... အတွင်းအားပြောင်းအားလွှဲပညာဆိုတာ ဘာလဲ”

ချူးအောက်စွမ်းက ဂူဟိုလ်နဲ့နားကပ်ကာ တီးတိုးပြောဆိုလိုက်သည်။

ရူဟိုလုံ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ရုတ်တရက် ရွက်သွေးရောင်ဖြစ်ခဲ့သွားကြောင်း တွေ့လိုက်ရ၏။

“အဲဒီလိုယုတ်ညံ့တဲ့ အတွင်းအားပြောင်းအားလွှဲ ပညာကို ငွေရောင်ပုံပုလွေအသွားကြီးဟာ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တတ်ကျွမ်းခဲ့တယ်။ နောက်ပြီး သိုင်းသမား တော်တော်များများနဲ့လည်း ရုပ်ခွဲစားဖယ်လို့ ကြားခဲ့ရတယ်။ နောက် နန်းတော်ပိုင်ရှင်ဟာ ဒီအသွားကြီးလက်ထဲကို စာထည့်ပြီး ငါ့ကိုပေးနိုင်လောက်တဲ့ကိစ္စလည်း ငါ့စဉ်းစားမရဘူး”

ဈေးအောက်ခွမ်း စကားမြတ်ကာ အတန်ကြာ တွေ့နေပေးမှ ဆက်လက်ပြောဆိုလာပြန်သည်။

“နန်းရှင်သောင်မေ့စကား မှန်ကန်တည်ကြည်တဲ့ သိုင်းလောက ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ပြီး ဒီလိုအသွားကြီးမျိုးနဲ့ အဆက်အသွယ်လုပ်တဲ့ အကြောင်း သတင်းပေါက်ကြားသွားရင် သိုင်းလောကသားတွေ ဘယ်လိုထင်မြင်ကြမလဲ။ ဒီအကြောင်းကို နန်းရှင်သောင်မေ့စကား တစ်လက်ကလေးမှ မနိုးမိမိဘူးလား မသိဘူး”

ရူဟိုလုံကမှ မျက်နှာအနက်ကျ၍ စကားတစ်ခွန်းမျှ ပြန်မပြောပေ။

“ဒါကြောင့် ငါနန်းရှင်လေး ဈေးအောက်ခွမ်းဟာ သောင်မေ့ရဲ့လုပ်ရပ်ကို မယုံကြည်ချင်တော့ဘူး”

ဈေးအောက်ခွမ်း၏ စကားများမှာ နန်းရှင်ဟုပင် မသုံးတော့ဘဲ သောင်မေ့ဆိုသည့်နာမည်ကို သိုက်ရိုက် ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲလာခဲ့သည်။ စကားစွန့်နုနု၏ ကြီးမားသော စည်းကမ်းထဲတွင် နန်းရှင်အား ပြစ်မှားမိသည့်အဖြစ်သည် အလွန်ကြီးလေးသောအဖြစ်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဓားကညာ ရူဟိုလုံက ဈေးအောက်ခွမ်းအား သတိပေးစကား ပြောကြားလာ၏။

“နန်းရှင်လေးဗျား... စကား အပြောအဆိုကို သတိထားပါ။ ဟိုလုံ အနေနဲ့ ဒီသတင်းကို အသက်သေတာတောင် မပေါက်ကြားနေရပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဟိုဓားကညာနုနုဦးက ကျွန်မလို နှုတ်လှံချင်မှ လုံမယ်”

ဈေးအောက်ခွမ်းက ခေါင်းခေါ်ယမ်းပြီး...

“သုတို့ အိမ်အပြင်မှာ နိုးနားထောင်ခဲ့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အပြင် ဓားကညာအားလုံး ကိစ္စတစ်ခုတစ်ရာဖြစ်ခဲ့ရင်လည်း ငါ့နဲ့အတူ သေသက်တော်ခံရမှာပဲ။ ဒီအကြောင်း သုတို့လည်း သိပါတယ်”

ဈေးအောက်ခွမ်း၏ စကားမှာ ရူဟိုလုံအား အနိပ်ပြ သတိပေးလိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

ဓားကညာ ရူဟိုလုံကလည်း သဘောပေါက်နားလည်မိ၏။ အကယ်၍ နန်းတော်ရှင်သောင်မေ့အနေနှင့် ကွယ်ရာ၌ သူ့အကြောင်း မကောင်းမေ့မိပြောဆိုခြင်းများ သိသွားပါက လက်ထောက် နန်းရှင်နှင့်အတူ မိမိတို့ကညာစင်စားသုံးဖော်လည်း ထပ်တူထပ်မျှ ဖြစ်သက်တော်ခံရမည်ဖြစ်ကြောင်း သိသည်။

ဈေးအောက်ခွမ်း၏ ဖွင့်လင်းသောစကားများ ကြားလာရသဖြင့် ရူဟိုလုံထဲမှ ထူးခြားသောစကားသံထွက်ပေါ်လာသည်။

“နန်းရှင်လေး... ကျွန်မ ဒီတစ်ခေါက် နန်းတော်ကိုပြန်သွားတာ ထူးဆန်းတဲ့ကိစ္စတစ်ခုကြားသိမိရတယ်။ ဓားစောတုန်းက ကျွန်မ ရူဟိုလုံဟာ မပြောရဲလို့ မပြောဘဲ နေခဲ့တာပါ”

“ဘာကိစ္စလဲ”

“ကညာစင်စားမိစွာ ကြယ်စိုဦးဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သက်သေမှတ်ဟန်ဆောင်ပြီး တကယ်တော့ နန်းပြင်ဘက်ကို လှိုဏ်ထူး ခြွေဖူးတာဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် နန်းရှင်သောင်မေ့စကား ဒီအကြောင်းကို မသိသလိုလို လုပ်နေတယ်။ ဒီဟာ ထူးဆန်းဆန်းဆန်းလား”

www.burmeseclassic.com

၉၆ ဘုန်းကြွယ်

“မင်းအနေနဲ့ ကြယ်ရှိခိုင်းရဲ့ ဇနီးမကကြောင်းရာဇဝင်ကို သိသလား”

“မသိဘူး”

“သူဟာ ဓမ္မရောင်ဝံပုလွေအတွားကြီးရဲ့ သမီးဖြစ်တယ်။ သူ့ဒီလိုလုပ်ရတာဟာ အကြောင်းရှိရမယ်”

ရှုဟုတ်ရဲ့မျက်နှာပြင်တွင် ထိတ်လန့်ဆဲဩဇာများ ရောယှက်သွားကာ...

“ဒီအကြောင်းတွေဟာ တကယ်ပဲလား”

“တကယ်ပေါ့၊ ဒါတင်မကသေးဘူး။ အဲဒီ မိန်းကလေး ကြယ်ရှိခိုင်းတာ အခု ကျောက်တုံးမြို့မှာ ရှိနေတယ်”

ထိုစကားကြောင့် ရှုဟုတ်က ဒေါသအမျက်ထွက်သွားပြီး ကြိမ်းမောင်းပြောဆိုလိုက်သည်။

“အဟုတ်လား... တကယ်လို့ ကျောက်တုံးမြို့မှာ ကြယ်ရှိခိုင်းကိုတွေ့ရင် ကျွန်မက သူ့ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆုံးမမယ်”

“အေး... ပြောသံကြားရတာကတော့ အဲဒီမိန်းကလေးဟာ ရုပ်ချက်ပညာမှာ အင်မတန်လက်ရာမြောက်တယ်။ တကယ်တုံးမိရဲ့လည်း မင်းမှတ်မိနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ မှတ်မိနိုင်တယ်ထားဦး။ အကောင်ဆုံးက သူ့ကို ရန်မရှာနဲ့။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် မင်းဟာ သူ့ကို မယှဉ်နိုင်ဘူး။ အေး... မင်းကို ငါက ခုလို အတွင်းစကားတွေ ပြောတဲ့ စည်ရွယ်ချက်ကိုကော မင်းသိရဲ့လား”

“မသိပါဘူး”

ဈေးဆောက်စွမ်းမှာ လေပြင်းတစ်ချက် ဟူးခနဲမှတ်ထုတ်လိုက်ရင်း...

“သူတစ်ပါးလက်အောက်မှာ အလုပ်လုပ်တဲ့သူဆိုတာ အေး

မာန်ဆိုင်စား(စာစဉ်-၅) ၉၇

အရာရာ သစ္စာရှိသင့်တယ်။ ဒါပေမယ့် သမင်ရဲ့လုပ်ရပ် တယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ သိထားသင့်တယ်။ ငါသေရမှာကို မကြောက်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ထုံထိုင်းအနေပြီး သူတစ်ပါးရဲ့ အသုံးပြုခြင်းကို ခံရရင် အင်မတန် နာကျည်းမဲပြင်းရဲ့ကောင်းတယ်။ ဒီတော့ နန်းတော်ရှင်ဘေးက ဓားညာတွေနဲ့ခေါင်းဆောင်ဖြစ်တဲ့ နဂါးကညာဟာ ကျောက်တုံးမြို့ကို လာတော့မယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ တို့စကားတွေနဲ့လုပ်ရပ်တွေကို အထူးသတိထားမှ ပြန်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ ရှုဟုတ်ရဲ့ သေသေချာချာမှတ်သားထားပါ့မယ်”

ဤသို့ဖြင့် ဈေးဆောက်စွမ်းတို့ လူသိုက်မှာ တစ်ညတာ အိပ်စက် အနားယူလိုက်ကြသည်။

ဈေးဆောက်စွမ်း မည်မျှကြာကြာ သိပ်ပျော်သွားသည်မသိ၊ ရုတ်တရက် မတိုးမကျယ်စကားသံများကြောင့် အိပ်နေရာမှ လန့်နိုးလာခဲ့၏။

ဤသည်မှာ ရန်သူတစ်ထောင်အား နှိမ်နင်းနိုင်သော လက်နက်ကောင်းတစ်ခုပင် မဟုတ်ပါလား။

သိုင်းသမားကောင်းတို့မည်သည့် အိပ်မျက်နေစဉ်တွင်ဖြစ်စေ၊ နီးနေစဉ်ပင်ဖြစ်စေ နားမျက်စိတို့ကို အမြဲမပြတ် ဖြင်တွေ့ကြားသိနိုင်သောင့် လေ့ကျင့်ထားခဲ့ရ၏။

မည်သမျှလက်သောသူများ၌ တိုက်ခိုက်နေစဉ် နားနုနုမျက်စိ၏ အမြင်အကြားအာရုံဖြင့် ရန်သူအား ဆောင်မြင်း၊ ဖွဲ့ခြင်းသည် အဓိကပါဝင်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ယခုကြားနေရသော စကားသံများမှာ အလွန်တိုးညှင်းသောလည်း ဈေးဆောက်စွမ်း၏ နားတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာကာ ချက်ချင်း အိပ်နေရာမှ လန့်နိုးလာခြင်းဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

၉၀ ○ ဘုန်းကြွယ်

ယခုကြားနေရသောစကားသံများမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက် နှင့် မိန်းမတစ်ယောက်၏ စကားသံများဖြစ်ပေသည်။

ယောက်ျားဖြစ်သူမှာ တံဆိပ်ပိုင်ရှင်တံငါသည်အဘိုးကြီးဖြစ်ပြီး မိန်းကလေး၏စကားသံက အလွန်စိမ်းနေသည်ကို သတိပြုမိသည်။ တံငါသည်အဘိုးကြီး ကျန်းဆန်ဈေး၏အသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

“ငါ နှင့်ကိုမပြောပြီးပါ့မဟုတ်လား၊ ဒီနောက်ပိုင်း ပြန်လာစရာ လိုဘူး၊ နင့် ဘာဖြစ်လို့ ထပ်ပြန်လာရတာလဲ”

မိန်းကလေး၏အသံ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

ဟင်... အခုစကားက သိပ်ထူးဆန်းနေပါလား၊ ကိုယ့်အိမ် ကိုယ် ပြန်မလာရဘူးဆိုတော့...”

“ဆေး... ဟုတ်တယ်၊ ငါ နှင့်ကိုအစောကြီးကတည်းက ပြော ထားပြီးပြီပဲ၊ ငါ့မှာ သမီးမရှိတော့ဘူးလို့ သဘောထားတယ်”

ချူးဆောက်ရွမ်းမှာ ထိုစကားကြောင့် ငေးကြောင်အံ့သြသွား မိသည်။

မိန်းကလေးမှာ အဘိုးကြီးကျန်းဆန်ဈေး၏ သမီးဖြစ်လေသည်။ သို့သော် သူတို့သားအဖ မည်သည့်အကြောင်းခြင်းရားများ ဖြစ်ခဲ့၍ ဖခင်ဖြစ်သူက ဤသို့နာကျည်းစကားပြောဆိုလာသည်ကို စဉ်းစားမရဖြစ်နေသည်။

ထိုစဉ် မိန်းကလေးဖြစ်သူ၏အသံက ဆေးစက်စက်တပ်မ ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။

“အဖေက သမီးကို ရက်စက်ပေမယ့် သမီးကတော့ ကိုယ့် ဖခင်ဖြစ်နေတဲ့အတွက် မပြောရဲပါဘူး...”

“နင့်ဘာပြောပြော နင့်နှစ်ကြိမ်လောက် လျှော့ပြီး ငါ့ကို လာ မကြည့်ရင် ငါ့အသက် အနည်းငယ်ပိုရှည်ဦးမယ်”

မာန်တိုင်စား(စာစဉ်-၄) ○ ၉၁

“အဖေ... တကယ်တော့ ကျွန်မပြန်လာတာကို စိတ်မဆိုး မချင်ဘူး၊ စကားတစ်စွန်းပြောစရာရှိလို့ မလွှဲမရွာင်သာ ပြန်လာ ရတာပါ”

“စကားရှိရင် မြန်မြန်ပြော၊ မြန်မြန်ဖြန်”

“ကျွန်မကို သမီးအဖြစ်မသတ်မှတ်ဘူးဆိုရင် ကျွန်မရဲ့ကိုစွ ကို ဝင်ခွက်ဖို့ ဘာလိုသေးလဲ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်ကတည်းက ကျွန်မ ကာ ကျန်းအမျိုးအနွယ်မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဒါ့အပြင် အပြင်ဘက် မှာလည်း ကျန်းအမျိုးအနွယ်ကို မသုံးစွဲတော့ဘူး”

ထိုစကားကြောင့် ချူးဆောက်ရွမ်းမှာ စိတ်လှုပ်ရှားသွားရသည်။ ဤသားအဖမှာ သာမန်လူများမဟုတ်ဘဲ သိုင်းလောက်မှ သိုင်း သမားများဖြစ်နေကြကြောင်း၊ ခိုပိစားမိလိုက်သောကြောင့်ပင်။

ချူးဆောက်ရွမ်း အတွေးမဆုံးမင် ကျန်းဆန်ဈေး၏ ဒေါသ တကြီး လေသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ကောင်းပြီ၊ နုအချိန်ကစပြီး ငါ နှင့်ကိုစွထဲ ဝင်မခွက်တော့ ဘူး၊ နင့်လည်း ငါနဲ့ခပ်ဝေးဝေးသာ ရွာင်နေပေတော့၊ တကယ်လို့ ငါ့ကိုလာတွေ့ရင် နင့်မြေထောက်အစုံကို ရိုက်မျိုးပစ်မယ်”

ထိုအခါ မိန်းကလေးထဲမှ ခပ်သဲ့သဲ့ ရယ်သံလေးထွက်ပေါ် လာပြီး...

“အဖေ အတတ်နိုင်ဆုံး အားအင်စေ့တာပါ၊ ဂိုက်ကွန် ဂိုပြီး ချပါ”

စကားသံဆုံးသည်နှင့် တိုးညှင်းသောမြေသံနှစ်ခုမှာ တဖြည်း ဖြည်း ထွက်ခွာသွားကြောင်း၊ ချူးဆောက်ရွမ်း ကြားလိုက်သေးသည်။

ချူးဆောက်ရွမ်းမှာ ဘာရယ်ညာရယ်မဟုတ် အိပ်ရာခေါ်တွင် အသင့်ချထားသော ဂုတ်ရောင်လေးမျိုးစားတိုက်ယူပြီး ငိုမအပြင်သို့ ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲ တိတ်တဆိတ်ထွက်လာခဲ့သည်။

တစ်ဆက်တည်း ယွင်ကြွင်ထောက်ရပ်နေသည့် လောကလေး
ပေါ်သို့ ဈေးဆောက်ခွမ်းက ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုးစားကိုင်လျက် ခုန်လွှား
ရောက်ရှိလာတော့သည်။

ယွင်ကြွင်ထောက်မှာ ဈေးဆောက်ခွမ်းက ဤကဲ့သို့ ကိုယ်စော
ပညာ ခိုလိမ့်မည်ဟု မထင်မိသဖြင့် ရုတ်တရက် ရွှေငင်တိမ်းရန်
အမျိုးမရလိုက်ပေ။

ထို့ကြောင့် ဈေးဆောက်ခွမ်း၏ ထိုးစိုက်လာသော ဓားတို
မျက်အား ရွှေငင်တိမ်းနိုင်ရန် သူ၏ ခြေအနံကို နောက်သို့ ပစ်လို
မျလိုက်ရတော့၏။

ယွင်ကြွင်ထောက်၏ လှုပ်ရှားပုံက လျင်မြန်လွန်းလှ၏။

သို့သော် ဈေးဆောက်ခွမ်း၏ ဓားမျက်ကလည်း ယွင်ကြွင်
ထောက်၏ မျက်အောက်ပိုင်းဆီသို့ ထိမိသွားတော့သည်။

ယွင်ကြွင်ထောက်မှာ ဆေးတောက်သောတံရာ မရသော်လည်း
ထိုတံရာကြောင့် ရေထဲသို့ ဘွမ်းခနဲ လိမ့်ကျသွားလေတော့သည်။
ရေထဲကူးရောက်သွားသော ယွင်ကြွင်ထောက်မှာ ဈေးဆောက်
ခွမ်းအား မကျေမနပ် လှမ်းအော်ပြောလိုက်၏။

“ဈေးဆောက်ခွမ်း နောင်တစ်မျိုး တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

ပန်းပေါင်းတစ်ရာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ယွင်ကြွင်ထောက်က ထိုသို့
ကြိမ်းမောင်းပြောဆိုပြီး ရေဆောက်သို့ ငုပ်လျှိုးဝင်ရောက် ပျောက်
ကွယ်သွားတော့သည်။

ယွင်ကြွင်ထောက် ရေငုပ်ပျောက်ကွယ်သွားသော နေရာတွင်
ရေခွိုင်းကယက်လေးများ တလှလှ၊ တလွန်လွန် ဆုတ်သွားပြီး ရေမှာ
ပလုမီတက်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ထိုအခြင်းအရာကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ပန်းပေါင်းတစ်ရာ

ဂိုဏ်းချုပ် ယွင်ကြွင်ထောက်မှာ ရေတွင် ကွမ်းကျင်ကြောင်း၊ ဈေး
ဆောက်ခွမ်း သိလိုက်ရ၏။

ထို့နောက် ဈေးဆောက်ခွမ်းက လေသမားကြီးအား လှမ်းကြည့်
လိုက်ရာ ဆွေးကြောအဝိတ်ခံထားရကြောင်း သိလိုက်ရသဖြင့် ဆွေး
ကြောကွက် ပြန်ဖြေပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် လေအား ကမ်းစပ်သို့ အပြန် လှော်မိုင်းကာ
ဈေးဆောက်ခွမ်းက ကမ်းစပ်ရောက်သည်နှင့် မြို့တွင်းသို့ ခပ်သုတ်
သုတ်လျှောက်လှမ်းလာခဲ့သည်။

ဈေးဆောက်ခွမ်းမှာ အေးစမ်းတည်းစုံခန်းရှိ သူ့အိပ်ခန်းတွင်း
သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည်တိုင် ဆိုင်အမှုထမ်းတစ်ဦး တစ်
ယောက်မျှ ဈေးဆောက်ခွမ်းအား သတိထားမိခြင်း မရှိချေ။

ဈေးဆောက်ခွမ်းက အိပ်ခန်းတွင်း ဝင်ရောက်လာသည်နှင့်
မှတင်ပေါ် လှဲလျောင်းအနားယူရင်း ခြုံးစားတွေ့တော့လိုက်သည်။

မိမိ၏ လျှို့ဝှက်မျက်သတင်းကို ယွင်ကြွင်ထောက်က မည်သို့
မည်ပုံ သတင်းရရှိသွားလေသနည်း။

ဈေးဆောက်ခွမ်းမှာ ယနေ့မြန်ပျက်ခဲ့သော အန္တရာယ်လမ်း
ကြောင်းကို အပြန်အလှန် ပြန်လည်ခြုံးစားနေစဉ် ရုတ်တရက်
ဈေးဆောက်ခွမ်း၏ နှာခေါင်းတွင်းသို့ ဗျူးကြိုင်သော ရန်များ တိုးဝင်
လာခဲ့သည်။

ဈေးဆောက်ခွမ်းက အလန့်တကြား အိပ်ခန်းဝသို့ လှမ်းကြည့်
လိုက်ရာ သူလုံးဝ ထင်မှတ်ထားခြင်းမရှိသော မိန်းမချောလေး ယသီ
ကျွေလင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ယသီကျွေလင်က ဈေးဆောက်ခွမ်းအား တွေ့တွေ့စရာ မကျေ
မနပ် လှမ်းမေးလိုက်သည်။

၁၃၀ ○ ဘုန်းကြွယ်

“ဗျူးအောက်စွမ်း...ရှင် တစ်လကျော်ကျော် ဘယ်နေရာ သွား ပုန်းနေတာလဲ”

“ယန်ကျွဲလင် ပြောရောဂျီရင် နောက်မှပြေး ငါ မင်းကို မေးရောဂျီတယ်”

“ဘာလဲ ရှင်မေးမှာက ရှင်တို့ နန်းတွင်းက ချန်လှဲအကြောင်း မဟုတ်လား”

ထိုစကားကြောင့် ဗျူးအောက်စွမ်းမှာ အလွန်အမင်း အံ့အား သင့်သွားရသည်။

“ဟင်...ဟိုအဆိုတော်မလေး ချန်လှဲဟာ ငါတို့ စကရစ်နန်း ရဲ့ တပည့်မလေးဖြစ်မှန်း မင်းဘယ်လိုသိတာလဲ”

“လောလောဆယ် ရှင်ကို ကျွန်မ ပြောမပြချင်သေးဘူး၊ ကျွန်မ ဟာ ရှင်ကို ရွာဖို့ အစောင့်အကြပ်တွေ ချထားတယ်၊ ရှင် ချန်လှဲမိ၊ မြစ်ကမ်းထဲကနေ ဒီကိုရောက်လာရာ ကျွန်မ လက်ဝါးထဲ ရောက်လာ တာနဲ့ အတူတူပဲ”

“ကဲ...ဒါတွေ ထားပါတော့၊ ဟို အဆိုတော်မလေးကို မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်သလဲ”

“ကျွန်မ သူ့ကို ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး၊ ဒါနဲ့ ရှင်လဲ ဒီတစ်လ အတွင်း အတော့်ကို တိုးတက်ပြောင်းလဲလာပါလား”

“ဘယ်နေရာမှာ ကျွန်ုပ်ပြောင်းလဲလာတယ်ဆိုတာ မင်း ပြော စမ်း”

“ရှင်ရဲ့ မူကလုံးဟာ အလျင်ကဆက် ပိုတောက်ပနေတဲ့ အတွက် အတွင်းအား အတော့်တိုးတက်နေတယ်ဆိုတာ ထင်စွား တယ်၊ ဘယ်လောက်တိုးတက်လာတယ်ဆိုတာကတော့ ခန့်မှန်းလို့ မလွယ်ဘူး”

မာန်လှိုင်စား(စာစဉ်-၅) ○ ၁၃၁

“မိန်းကလေးယန်း၊ မင်း ကျုပ်ကို တောင်တောင်အိအိတွေ လာပြောမနေနဲ့၊ မင်း ခုချက်ချင်း ထွက်သွားမလား၊ မထွက်သွား ဘူးလား၊ နို့မဟုတ်ရင်တော့ ကျုပ်ရဲ့ ဂုဏ်ရောင်လေးမီးစားနဲ့ မင်း ရွှေခေါင်းလောင်း ယဉ်ပြိုင်နေရဦးမယ်”

“ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို နှင်နေတာလဲ၊ ရှင်ကို ကျွန်မ တွေ့ချင်လို့ တစ်လကျော်ကျော်တောင် စောင့်လာခဲ့ရတာ၊ အခု ပြင်မြင်ချင်း ပြန်သွားရမယ်ဆိုတာ ဘယ်ဖြစ်နိုင်မှာလဲ၊ ရှင်ကို ကောင်းအနည်းအကျဉ်း ပြောရဦးမယ်”

“ဒါဆို တိုတိုတုတ်တုတ် လိုရင်းကိုပြော”
မိန်းမနွားလေး ယန်ကျွဲလင်ထံမှ ရုတ်တရက် မည်သည့် စကားမျှ ထွက်ပေါ်မလာဘဲ တစ်နံတစ်ခုအား စဉ်းစားနေသည့်အလား တွေ့စေနေသည်။

“ဗျူးအောက်စွမ်း၊ ရှင်ကို ကျွန်မရဲ့ ဝေဟာကို ရက်ပိုင်းလေး အနည်းငယ်လောက် ဧည့်သည်တော်အဖြစ် ဖိတ်ခေါ်သွားချင်လို့ပါ”

“ဟေ...ဧည့်သည်တော် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျုပ်အနေနဲ့ မိန်းကလေးဆိုလိုက်ဖို့ အချိန်လဲ မပေးနိုင်ဘူး၊ စိတ်လဲ မကူးဘူး”

“ရှင်...အလျင်လေ့ မပြောပါနဲ့၊ အဲဒီကိုသွားတာ ရှင်အတွက် ရော ကျွန်မအတွက်ပါ ကြီးမားတဲ့ကောင်းကဦးရှိလာမှာပါ”

“ကောင်းပြီး ဒါဆို မိန်းကလေးပြောကြည့်ခမ်းပါဦး”

“ရှင်ဟာ စိတ်ထားတင်းမာပြီး ခေါင်းမာတဲ့အတွက် ကျွန်မ ပြောလိုက်ရင် ရှင် ငြင်းဆန်မှာပဲ”

“ငါ မငြင်းဆန်ပါဘူး၊ ငါ့ရဲ့ စိတ်နေစိတ်ထားကို မှန်ကန် အောင် ပြောနိုင်ရင် ငါ မငြင်းဆန်ဘူး”

www.burmeseclassic.com

ထိုအခါ မိန်းမချောလေး ယန်ကျွေလင်က တီးတိုးလေသံဖြင့် ပြောဆိုလာသည်။

“ရှင်ဟာ ကျောက်တုံးမြို့ကို မရောက်ခင်က ရှင် ဧကရစ်နန့် ရှင် သောင်ဓမ္မအပေါ် သစ္စာရှိခဲ့တယ်။ ခု ကျောက်တုံးမြို့ကို ရောက်လာတာနဲ့ ရှင်ရဲ့ စိတ်တွေဟာ ယိမ်းယိုင်တွေပြားလာတယ်။ ရှင်းရဲ့ ပြောရရင် ရှင် ခုဆိုနဲ့ ရှင်ရဲ့ တိုက်ကချိုးအတွက်ပဲ ခင်းစားနေတယ် မဟုတ်လား။”

“မိန်းကလေး ခါထက်ပိုရှင်းအောင် ပြောစမ်းပါဦး။”

“ရှင် သိုင်းလောကကြီးကို ခိုးဖိုးချင်လာတယ်။ ဧကရစ်နန့်ရဲ့ လက်ထောက်နန်းရှင်အဖြစ် ရှင်မလုပ်ချင်တော့ဘူး။ ခါဟာ ယောက်ျားတွေရဲ့ ရိုသင့်ရှိအပ်တဲ့ အားမာန်တွေပါပဲ။ ရှင်နဲ့ကျွန်မ သိုင်းကွက်တွေ ပေါင်းစပ်လိုက်ရင် ရှင်ဟာ သိုင်းလောကရဲ့ ပထမတန်းစား သိုင်းအကျော်အမော် ဖြစ်သွားမှာ မလွဲဘူး။”

ထိုစကားကြောင့် ချူးအောက်စွမ်းက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်း သူ၏ ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုးစားအား ရွပ်ခနဲ ဆွဲထုတ်လိုက်တော့သည်။

ထိုနောက် ချူးအောက်စွမ်းမှာ ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုးစား လှိုင်းထဲမှ ဓားကွက်တစ်ကွက်ကို ထုတ်သုံးလိုက်၏။

ထိုဓားကွက်မှာ မည်သို့သော အဆင့်မြင့်သိုင်းသမားဖြစ်စေကာမူ ခုန်နိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

အထူးသဖြင့် ယခုရင်ဆိုင်နေရသော တစ်ဖက်လူမှာ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်နေသဖြင့် မိမိ၏ဓားကွက်အား မည်သို့မှ ခုန်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ချူးအောက်စွမ်း မထင်မိပေ။

ချူးအောက်စွမ်း၏ ဓားကွက်ဓားဟန်မှာ မြန်ဆန်သလို မြင်းပန်၍ အစွမ်းထက်သည့် အားလှိုင်းများလည်း ပါဝင်နေသည်။

သို့သော် မိန်းမချောလေး ယန်ကျွေလင်၏ ဝိညာဉ်နုတ်ရှုခေါင်းလောင်းကမူ ချူးအောက်စွမ်း၏ ဓားကွက်ကို အံ့သြဖွယ်ရာ ခုန်နိုင်ခဲ့သည်။

“ဇွင်...”

ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုးစားနှင့် ရွှေခေါင်းလောင်းထိသ် ဆူညံစွာ ပေါ်ထွက်လာခဲ့သည်။

ယန်ကျွေလင်၏ ဝိညာဉ်နုတ် ရွှေခေါင်းလောင်းတစ်နံ့မှာ သိုင်းလောကတွင် နာမည်ကြီးသော လက်နက်ပင် မဟုတ်ပါလား။

ထိုရွှေခေါင်းလောင်းတစ်နံ့ဖြင့် ချူးအောက်စွမ်း၏ ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုးစားတို့ကို ဖမ်းညှပ်ထားလိုက်သည်။

ချူးအောက်စွမ်းမှာ ယန်ကျွေလင်အား ငေါ့ကြောင်ကြည့်နေမိသည်။

“ချူးအောက်စွမ်း...ရှင် ဘာလို့ အခုလို လက်နက် ထုတ်သုံးရတာလဲ”

“ဒီဓားကွက်နဲ့ မင်းရင်ကို ဖွဲ့ပြီး မင်းရင်တွင်းက အသည်းနှလုံးတွေဟာ ဘာတွေ မကောင်းကြံနေသလဲဆိုတာ သိရအောင်လို့ပါ။”

မိန်းမချောလေး ယန်ကျွေလင်က မည်သည့်စကားမျှ တုံ့ပြန်ပြောဆိုခြင်းမရှိဘဲ ရွှေခေါင်းလောင်းတစ်နံ့ဖြင့် ညှပ်ယူဖမ်းထားသော ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုးစားတို့ကို မြန်တွန်းထုတ်လိုက်ပြီး...

“ရှင်ဓားပညာကလဲ မဆိုးပါဘူး။ နောက် ရှင်အတွင်းအားကလဲ အထွတ်အထိပ်ရောက်လုနီးနီး ဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် ရှင်ဓားတစ်မျက်တည်းနဲ့ ကျွန်မကို သုတ်သင်နိုင်မယ်လို့ အတော့မျှ မထား

၁၃၄ ○ ဘုန်းကြွယ်

ပါနဲ့၊ ရုတ်က ကျွန်မကို ရန်သူလိုသဘောထားရင် ကောင်းကောင်း နေလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

ချွေးအောက်စွမ်းမှာ သူ၏ ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုးစားအား တဖြည်းဖြည်း အောက်သို့ ထိုးနှိုက်ချကာ ကြမ်းပေါ်ထောက်ထားရင်း...

“မိန်းကလေးယန်ရဲ့ စကားတွေက အကြွေးမပတ် အမှန် စကားတွေပဲ၊ မင်းရဲ့ ဦးညာဉ်နုတ်ရွှေခေါင်းလောင်းဟာ ဒီလောက် အားအင်ရှိလိမ့်မယ်လို့ ငါမထင်မိနဲ့ဘူး၊ မင်းကို ကျွန်ုပ် ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ မလွယ်ပါဘူး”

“ဒါဆိုလဲ ရှင်မားကို စားအိမ်ထဲပြန်ထည့်ဖို့ ကောင်းနေပြီ၊ ကျွန်မတို့ ကောင်းပြောကြရအောင်”

“ငါနုနုက ပြောပြပြပါ၊ မင်းပြောတဲ့စကားတွေကို ငါ တစ်စမှ စိတ်မဝင်စားဘူး”

စကားဆိုသည်နှင့် ချွေးအောက်စွမ်း၏ ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုးစားမှာ ယန်ကျွလင်၏ လည်ပင်းရှိရာသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ဝင်ရောက်လာတော့သည်။

ယန်ကျွလင်သည် ချွေးအောက်စွမ်း ဤမျှရက်စက်ဖုန်း သိလာသောအခါ သူမ၏ လက်ကောက်ဝတ်တစ်ဘက်ကို လှုပ်ယမ်းလိုက်၏။

“ဇွင်...”

သူမ၏ ရွှေခေါင်းလောင်းတစ်ခုက ချွေးအောက်စွမ်း၏ ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုးစားကို တစ်ခက်သို့ ယိမ်းယိုင်သွားအောင် တွန်းထုတ်လိုက်သည်။

ကွန်ရွှေခေါင်းလောင်းတစ်ခုကမူ ချွေးအောက်စွမ်း၏ ခေါင်းပေါ်သို့ ဧဝဝရောက်လာသဖြင့် ချွေးအောက်စွမ်းမှာ သူ၏မားကို ချက်ချင်းပြန်ရုပ်သိမ်းပြီး ခေါင်းပေါ်သို့ ကာရံထားလိုက်ရသည်။

မာန်တိုင်းစား(စာစဉ်-၅) ○ ၁၃၅

ထို့နောက် မိန်းမချောလေးယန်ကျွလင်က ချွေးအောက်စွမ်းခေါင်းပေါ်ရှိ ရွှေခေါင်းလောင်းအား ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းရင်း လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။

“ချွေးအောက်စွမ်း...ရှင်ရဲ့မားကို ပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်ပါ၊ ဘာဖြစ်လို့ အနိုင်လိုချင်နေရတာလဲ”

“မိန်းမချောလေး၊ မင်း ငါ့ကို ညှာတာလိုက်တဲ့အတွက် မင်းကိုငါ ကျေးဇူးတင်ရမယ့် ပြစ်နေပြီ”

“မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်သာ ရှင်ရဲ့ခေါင်းကို စားနဲ့ မကကွယ်ဘူးဆိုရင် ရှင်ဦးနောက်တွေ လွှင့်စဉ်ထွက်သွားသလို ကျွန်မလဲ ရှင်ရဲ့မားချက်ကြောင့် နှစ်သိုင်းပြတ်သွားမှာ သေချာတယ်”

ချွေးအောက်စွမ်းက ဘာမျှပြန်မပြောတော့ဘဲ ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုးစားအား စားအိမ်တွင်းသို့ ပြန်လည်ဆုံးသွင်းလိုက်သည်။

ယန်ကျွလင်ကလည်း ရွှေခေါင်းလောင်းနှစ်ခုကို ပြန်ရုပ်ရင်း သိမ်းဆည်းလိုက်၏။

“က...ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ကောင်းပြန်ဆက်ပြောကြရအောင်”

“မိန်းကလေးက ဘာများ ထပ်ပြောချင်သေးလဲ”

“ရှင်ဟာ ကျွန်မ တောင်းဆိုချက်ကို ခုထက်ထိ လက်မခံသေးဘူး၊ ကျွန်မလိုချင်တာက ကျွန်မတို့ ယန်ဂေဟားကို စဉ်းသည့်အဖြစ် ရှင်ကို ဒိတ်ခေါ်ချင်ပါတယ်”

“ခုနုက ကျွန်ပြောပြီးပြီပါ၊ ကျွန်ုပ် မလိုက်နိုင်ဘူး”

“ရှင် ဒီလိုပြင်ငါးနေမယ်ဆိုရင် ရှင် နောင်တရလိမ့်မယ်”

“မိန်းကလေး...မင်း သုံးနှစ်သားကလေးကိုသာ ဒီလိုစကားမျိုးနဲ့ ငြိမ်းခြောက်လို့ရမယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းကို ငါကောင်းတစ်နှုန်းခေါ်ဦးမယ်၊ ငါ့ကို စဉ်းသည့်အဖြစ် ဒိတ်ခေါ်တာ မင်းမှာ ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်ရှိနေလို့လဲ”

၁၃၆ ○ ဘုန်းကြွယ်

“ယန်မိသားစုရဲ့ အကြီးအကဲဟာ ကျွန်မအဖေပဲ။ သူက ရှင်နဲ့
ကေားပြောချင်နေတယ်”

“မင်းအဖေက ဘာရည်ရွယ်ချက်တွေ ရှိနေလို့လဲ”

“ဒါကတော့ အဓမ္မကိုပေးမှ သိမှာပေါ့၊ ကျွန်မသိသလောက်
ပြောရမယ်ဆိုရင် ရှင်အတွက် အကျိုးရှိစေရမယ်”

“ဘာအကျိုးရှိရမှာလဲ၊ ကျုပ်မလိုချင်ဘူး၊ ကောင်းပြီ၊ တစ်ခု
တော့ ရှိတယ်၊ ကျုပ် အားလပ်တဲ့ရက် ရှိခဲ့ရင် လာမိမယ်၊ ကျုပ်
စိတ်ထဲမှာ မင်းရဲ့ ပီတိခေ်ချက်ကို မှတ်သားထားလိုက်ပါပြီ”

“ရှင်နဲ့ ကျွန်မ သုံးရက်လောက်ပဲ အမျိုးကုန်မှာပါ၊ ဒီလောက်
တောင် အမျိုးမပေးနိုင်ဘူးလား”

“မိန်းကလေး...မင်းငါ့ကို အများကြီး အလျှော့ပေး လိုက်
လျှော့ထားတယ်၊ မင်း သိပ်လောမကြီးပါနဲ့”

“ကောင်းပြီ...ကျွန်မက စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်ရတော့
မှာပေါ့၊ ရှင်ဟာ အတော့်ကို အနုလွန်းပါတယ်”

ကေားဆုံးသည့်နှင့် ယန်ကျွေလင်က အခန်းအပြင်ဘက်သို့
လျှောက်လှမ်း ထွက်ဖွဲ့သွားတော့သည်။

အခန်းအပြင်ဘက်ရောက်သည့်နှင့် ယန်ကျွေလင်က နောက်
လှည့်မကြည့်ဘဲ ဈေးဆောက်ခွမ်းအား လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။

“ရှင်တွေ့ချင်တဲ့လူကို ကျွန်မ သွေးကြောပိတ်ထားတယ်၊
ကျွန်မ ကမ်းစပ်ပြန်ရောက်တာနဲ့ သူ့ကို ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

အခန်း(၆)

ဈေးဆောက်ခွမ်း၏ အိပ်ခန်းတံခါးဝသို့ နဂါးစားကညာစင်
နဲ့လိုချန် ရောက်ရှိလာသည်။

ဈေးဆောက်ခွမ်းမှာ နဂါးစားကညာစင်အား တွေ့လိုက်ရသည်
နှင့် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားပြီး လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“မိန်းကလေး မင်းရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

နဂါးစားကညာစင်က...

“အခုပဲ ရောက်တယ်”

ထို့နောက် နဂါးစားကညာစင်မှာ အိပ်ခန်းအပြင်ဘက်သို့
လက်ညှိုးညွှန်ပြုရင်း ဈေးဆောက်ခွမ်းအား ပေးလာသည်။

“သူ...ဘယ်သူလဲ”

“မင်း သူ့ကို မမှတ်မိဘူးလား၊ ဝိညာဉ်နတ် ရွှေခေါင်းလောင်း
ရှင် ယန်ကျွေလင်ဆိုတာ သူပဲ၊ မင်းကိုငါ သတိပေးခဲ့သားပဲ၊ အခု
သူ ချန်လင်ကို သွေးကြောပိတ်ပြီး ချန်လင်အကြောင်းကိုရော ငါ
ဒီရောက်နေတာကိုပါ သူ့သိသွားပြီ၊ ဒါနဲ့ ငါဒီမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ
မင်းဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ”

“လက်ထောက်နန်းရှင်လေး သိမှာပါ၊ ကျွန်မတို့ဂိုဏ်းသား
တွေ ဒီမြို့မှာ လွှဲပြောင်းအစောင့်အကြပ် ချထားတယ်၊ အဲဒီ အခန်း
တွေက ရှင်ဒီမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မကို ညွှန်ပြလိုက်တာပဲ၊
ဒါနဲ့ ချန်လင်ကမ်းခြေရဲ့ အခြေအနေက ဘယ်လိုရှိသလဲ”

“ကျုပ်တောင် ယွင်ကြွင်ထောက်ရဲ့ ထောင်ချောက်ထဲ ရောက်သွားခဲ့ရတယ်”

ထို့နောက် ယွင်ကြွင်ထောက်နှင့် တွေ့ကြုံခဲ့ရသည့် အကြောင်း အရာများကို နဂါးစားကညာခင်အား တစ်ခေါက်ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။

“ဟင်...လက်ထောက်နန်းစင်လေးရဲ့ ကိုယ်စော့ပညာက အတော်ကို ဆုံသြောကောင်းလောက်အောင် တိုးတက်နေပါလား”

“ခါ...အံ့သြစရာ မဟုတ်ဘူး၊ ပိုဆုံသြဖို့ ကောင်းတာက ငါတို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်သတင်းတွေကို ယွင်ကြွင်ထောက် သိသွားတာပဲ ပိုဆုံသြဖို့ ကောင်းတယ်”

“ခါဆို ကိုယ့်တော်လေးက အဲဒီအတွက် ကောင်းကောင်း နံစမ်းရတော့မှာပေါ့”

ဝတ်နံနံဝတ် နဂါးကညာခင် ခိုလိုချင်က ချွေးဆောက်ခွမ်းအား ဂါရဝပြုရင်း ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားသည်။

ချွေးဆောက်ခွမ်းမှာ စုတင်ပေါ် မေ့လျော့လေ့ရှိနေပြီး တည်းခိုခန်း အပြင်ဘက်ဆီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ချွေးဆောက်ခွမ်း တစ်ယောက်တည်း ချွန်ဝှမ်းမြစ်ကမ်းသို့ ရောက်လာသောအခါ သူ့ရှေ့သို့ ဖုတ်တရက် လူရိုပ်တစ်ရိုပ် ရောက်လာပြီး တီးတိုးစကား ပြောဆိုလာသည်။

“ညီလေးချွေး...ငါနဲ့ ခွဲခွာသွားတဲ့နောက်ပိုင်း အခြေအနေ ကောင်းပါရဲ့လား”

“ဟုတ်ကို...အစ်ကိုကျွေးနဲ့ ကျွန်တော် ခွဲခွာသွားခဲ့တာ တစ်လတောင် ကျော်သွားပြီ”

“အင်း...အခု အစ်ကိုကျွေးမှာ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိနေလို့ နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြတာပေါ့”

ထိုသို့ ပြောဆိုပြီး ကျွေးစင်ဟန် ထွက်ခွာသွားမည်အပြု ချွေးဆောက်ခွမ်း၏ ဟန်တားသံ ပေါ်ထွက်လာသည်။

“အစ်ကိုကျွေး ခဏနေပါဦး၊ ဘာများ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စ ရှိနေလို့လဲ”

“ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ ကွင်းကွန်မြောက်နဲ့ ရေသူရဲ ပိုင်လုံထင်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ ယွင်ကြွင်ထောက်ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို အချိန်ပြည့်စောင့်ကြည့်နေတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်က ယွင်ကြွင်ထောက်နောက်ကို နောက်ယောင်ခံလိုက်ရင်း ညီလေးချွေးကို မချွန်လင့်ဘဲ မြင်တွေ့သွားကြတယ်။ သူတို့က ညီလေးချွေးရဲ့ အတွင်းအားနဲ့ သိုင်းပညာတိုးတက်နေတာကို တော်တော်ဆုံသြနေကြတယ်။ ခါနဲ့ နေပါဦး၊ ညီလေးချွေး ဒီလထဲမှာ ဘာများထူးခြားတာတွေ ရှိခဲ့လို့လဲ”

ချွေးဆောက်ခွမ်းမှာ ကျွေးစင်ဟန်အား မနှစ်မြို့သော လေသံဖြင့် ပြန်လည်ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ယောက်ျားဆိုတာ သူတစ်ပါးရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ လျှို့ဝှက်ချက်ကို မမေးမြန်းသင့်ဘူး၊ ကျုပ် ဘယ်လောက်ပဲ ထူးခြားမှုရှိနေနေ အစ်ကိုကျွေးအနေနဲ့ မမေးသင့်ဘူး”

ချွေးဆောက်ခွမ်း၏ စကားမှာ သူစိမ်းဆန်လွန်းပြီး အေးစက်သော အမေ့အသက်များ ပါဝင်နေလေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွေးစင်ဟန်မှာ အတော် ထိတ်လန့်သွားမိပြီး နောက်ထပ် စကားပင် ဆက်မပြောနိုင်တော့ပေ။

အတန်ကြာမှ ကျွေးစင်ဟန် ဟန်လှုပ်ရယ်မောပြီး...

“အင်း...ညီလေးချွေးကို တစ်လလောက် မတွေ့လိုက်တာနဲ့ အခြေအနေကို တစ်နိမ့်ပြောင်းလဲသွားပါလား”

ထိုအခါ ချွေးဆောက်ခွမ်းမှာ ခပ်ယုယု၊ ပြုံးလိပ်ခိုရင်း...

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အစ်ကိုကျွေး မှာကြားထားတဲ့ ကိစ္စကိုတော့ ကျွန်ုပ်အနေနဲ့ ပြောင်းလဲမှုမရှိပါဘူး၊ ပြောင်းလဲနေတာက ခုလို မဆီမဆိုင် မေးနေတဲ့ မေးခွန်းတွေပဲ”

ချူးဆောက်စွမ်း၏ စကားကြောင့် ကျွေးဝင်ဟန်မှာ ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိအောင်ပင် ကြောင်အမ်းသွားရသည်။

သို့သော် ကျွေးဝင်ဟန်ကလည်း အေးစက်စက် ပြန်ပြောလာသည်။

“ညီလေးချွေး...မင်း ခုလို ပြောနေတာ့ငါဘာဆက်ပြောရမှန်း တောင် မသိဘူး၊ ဒီနေရာဟာ စကားပြောလိုကောင်းတဲ့နေရာ မဟုတ်ဘူး၊ နောက် တာရုညီနေလိုလဲ မကောင်းဘူး၊ ဒါနဲ့ မင်းငါ့ကို မင်း မခင် ချွန်ရစ်ထားခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းလေးမျိုး ပေးမယ်ဆိုတာ ဘယ်အချိန်တော့မှာလဲ”

“ကျုပ် ပြောပြီးပြီပဲ၊ အတတ်နိုင်ဆုံး ကျုပ်ရဲ့ ကတိအတိုင်း ခင်စုားကို ပေးမှာပါ”

ချူးဆောက်စွမ်း၏ စကားတွင် ထိုပစ္စည်းအား ဘယ်နေ့ ဘယ်ရက် ဘယ်အချိန် ပေးမည်ဟု အတိအကျ မပြောပေ။

ထို့ကြောင့် ကျွေးဝင်ဟန်က ချူးဆောက်စွမ်းအား ရက်အတိအကျ ပြောဆိုရန် ထပ်လောင်း ပြောဆိုလာပြန်သည်။

“ညီလေးချွေး...အချိန်ဆိုတာ ရုပ်မနေဘူး၊ တစ်ရက်ပြီး တစ်ရက် တစ်လပြီးတစ်လ ကုန်ဆုံးသွားနေတယ်၊ ဘယ်နေ့ ဘယ်ရက်ဆိုတာ သတိမှတ်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“ဘယ်နေ့ ဘယ်ရက် သတိမှတ်ချင်သလဲ”

“ဆောင်းမဝင်ခင် ရမ္မတ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ”

“ဆောင်းဝင်ဖို့ ဘယ်လောက်လိုသေးလဲ”

ချူးဆောက်စွမ်း စိတ်ထဲတွင် အခြားကိစ္စများ ဂွပ်ထွေးနေချိန်မှို ဆောင်းဝင်သည့် ရက်ကိုပင် ဦးနှောက်ခြောက်ခံ မတွေးတောဘဲ ကျွေးဝင်ဟန်အား ပြန်မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွေးဝင်ဟန်က မျက်မှောင်ကုပ်ပြီး ခဉ်းစားကာ...

“ရက်ခုနစ်ဆယ်လောက် လိုသေးတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ အဲဒီရက်ကိုပဲ သတိမှတ်လိုက်မယ်”

ကျွေးဝင်ဟန်က ချူးဆောက်စွမ်းအား ကြည့်ကာ...

“ညီလေးချွေး၊ မင်း ဟိုဘက်ကမ်းသွားမလို့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်နဲ့အတူတူ လိုက်မလို့လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ မင်းအတွက် ငါ လေ့တစ်ခင်း ရှာပေးမလို့”

စကားဆုံးသည့်နှင့် ရှိနေခဲ့ လေချွန်သံတစ်ချက် ပေးလိုက်သည်။

ကျွေးဝင်ဟန်၏ လေချွန်အချက်ပေးသံကြောင့် မြစ်ကမ်းဘေး ချုံ့ပုတ်တွင်းရှိ လှေငယ်တစ်စင်း လှော်ထွက်လာခဲ့သည်။

လှေလှော်ခတ်လာနေစဉ် ချူးဆောက်စွမ်းက ကျွေးဝင်ဟန်အား တီးတိုးလှမ်းမေးလိုက်သည်။

“အစ်ကိုတော်ကျွေး...ခင်ဗျား ဒီရက်ပိုင်းမှာ ရှောင်ရက်မေကို တွေ့သေးသလား”

“မတွေ့ဘူး”

ထိုအခါ ချူးဆောက်စွမ်းက ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ ကမ်းပေါ်ရှိရာသို့ တက်၍ လှော်ခတ်လာနေသော လှေကလေးကိုသာ ကြည့်နေလိုက်တော့သည်။

ကမ်းပေါ်မှားသို့ လှေကလေးရောက်လာသည်နှင့် ကျွေးဝင်ဟန်က လှေပေါ်သို့ လွှားခနဲ ခုန်လွှားရောက်ရှိသွားကာ ခင်သမီးအား တီးတိုးပြောဆိုနေသည်။

သူ ဘာမှာကြားပြောဆိုနေသည်ကို မသိ။ ယင်းသို့ ကျူးစင်ဟန် လေ့သမားအား မှာကြားပြောဆိုပြီးနောက် ကမ်းစပ်ပေါ်ရှိ ချွေးအောက်ခွမ်းရှိရာသို့ ပြန်လည်ခုန်လွှားရောက်ရှိလာသည်။

“ညီတော်ချွေး...နောက်မှူးမှ ပြန်လည်တွေ့ဆိုကြတာပေါ့၊ ကဲ...ညီလေးချွေး၊ လှေပေါ်တက်ပေတော့၊ ကျွန်ုပ် ကောင်းတဲ့ သတင်းကိုပဲ ဓောင့်မျှော်နေပါ့မယ်”

ချွေးအောက်ခွမ်းကလည်း ဆောင်းဝင်ရက် ရောက်သည်နှင့် ကျူးစင်ဟန်အား ဤနေရာတွင် ဓောင့်နေရန် ပြောဆိုမှာကြားပြီး ကမ်းစပ်တွင် ဆိုက်ကပ်ထားသော လှေကလေးပေါ်သို့ ခုန်လွှားတက်ရောက်သွားတော့သည်။

ချွေးအောက်ခွမ်း၊ လှေပေါ်ရောက်သွားသောအခါ လှေသမားမှာ တကွီကွီဖြင့် မြစ်လယ်ဆီသို့ စတင်လှော်ခတ်လေတော့သည်။ မြစ်ရေပြင်ပေါ်တွင် ညဉ့်လေအေးက တသွင်သွင်တိုက်ခတ်လျက် ရှိနေသည်။

ခုန်ဝမ်းမြစ်ထဲတွင် ညဉ့်လေအေးတိုက်ခတ်မှုနှင့် လှေတကွီကွီလှော်ခတ်သံမှလွဲ၍ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိနေလေသည်။

လှေကလေးမှာ အရှေ့ဘက်ကမ်းဆီသို့ ဂတိကြေရာသဏ္ဌာန် ကန့်လန့်ဖြတ် ကူးလျက်ရှိနေသည်။

ချွေးအောက်ခွမ်း၏ ဝတ်နံ့မှာ ညဉ့်လေတိုက်ခတ်မှုကြောင့် တဖုတ်ဖုတ် လွင့်ပျံ့နေလျက်ရှိနေသည်။

လှေသမားကမူ ချွေးအောက်ခွမ်းအား မတုန်မလှုပ် ကောက်စုပ်သဖွယ် အရှေ့ဘက်ကမ်းဆီသို့ ခူးဆိုက်ကြည့်နေသဖြင့် တအံ့တဩ ဖြစ်နေမိသည်။

ချွေးအောက်ခွမ်း၏ ဓမ္မာကိုယ်မှာ မတုန်မလှုပ်ရှိနေသော်လည်း

သူ့စိတ်အစဉ်ကမူ ချားရဟတ်ကဲ့သို့ လှုပ်ရှားစဉ်းစား တွေ့ဝေနေလျက် ရှိနေ၏။

သူ့စဉ်းစားနေသည့် အကြောင်းအရာများမှာ တခြားမဟုတ်။ ကျူးစင်ဟန်၏ အကြောင်းအရာများပင် ဖြစ်သည်။

ချွေးအောက်ခွမ်းမှာ ကျူးစင်ဟန်အား ပေါင်းသင်းထိုက်သော မိတ်ဆွေကောင်းအဖြစ် အမြင်ရှိသည်။

သို့သော် မိန်းမပျိုလေး ကျွန်းမြို့လှကမူ ကျူးစင်ဟန်အား ချွေးအောက်ခွမ်း မြင်သကဲ့သို့ ကောင်းသောအမြင်မရှိပေ။

ကျူးစင်ဟန်သည် လူကောင်းတစ်ယောက်မဟုတ်ဟု ကျွန်းမြို့လှက မျှူးအောက်ခွမ်းအား ပြောဆိုခဲ့၏။

ထို့ပြင် ကျူးစင်ဟန်အား ယုံကြည်စိတ်ချမှု မရှိစေရန် အတန်တန် သတိပေးမှာကြားခဲ့သည်။

ချွေးအောက်ခွမ်းကမူ ကျွန်းမြို့လှ၏ စကားများကို အရေးစိုက် ဖြင်းမရှိပေ။

အမှန်စင်စစ် မိန်းမပျိုလေးကျွန်းမြို့လှသည် ချွေးအောက်ခွမ်းအား အတွင်းအားပညာများ တိုးတက်ကောင်းမွန်စေချင်သည့် ဆန္ဒရှိသူဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ချွေးအောက်ခွမ်းသည် ကျူးစင်ဟန်အား ပေးခဲ့သည့်ကတိကို သန့်ရှင်းစွာလိုက်သည်။

ယင်းသို့ ချွေးအောက်ခွမ်း တွေ့တော့စဉ်းစားနေစဉ်မှာပင် လှေကလေး၏ ရွေ့လျားနှုန်းက ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားတော့သည်။

ထိုအခါမှ ချွေးအောက်ခွမ်း၏အတွေးများ ပြတ်တောက်သွားကာ တစ်ခက်ကမ်းဆီသို့ ဆိုက်ရောက်လာကြောင်း ထိတိရုလသိသည်။

ထို့နောက် ချူးအောက်စွမ်းက အိတ်ထောင်တွင်းသို့ လက်နှိုက်ပြီး ငွေခများ ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ထိုငွေခများအား လှေသမားထံ လှမ်းပစ်ပေးရင်း ကမ်းစပ်ပေါ်သို့ လွှားခနဲ ခုန်တက်လာခဲ့သည်။

ကမ်းစပ်ပေါ်သို့ ချူးအောက်စွမ်း၊ ရောက်ရှိလာသောအခါ သူ့နောက်သို့ တစ်စုံတစ်ယောက်က နောက်ယောင်မံ လိုက်လာမှုရှိမရှိ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ရာ လူရိပ်လူယောင် ဟူ၍ လုံးဝ မတွေ့ရချေ။

ထိုအခါမှ ချူးအောက်စွမ်းက စိတ်ချလက်ချ ရှေ့ဆက် ခရီးနှင့်လာခဲ့သည်။

ချူးအောက်စွမ်းမှာ ကိုယ်ဖော့ပညာကို အစွမ်းကုန်အသုံးပြု၍ ခရီးနှင့်လာသည်ဖြစ်ရာ တော်ရုံတန်ဖုံ အဆင့်မြင့်သိုင်းသမား ချူးအောက်စွမ်းအား လိုက်မီလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

ချူးအောက်စွမ်း အတန်ငယ် ခရီးပြင်နှင့်လာခဲ့ရာ သူ့ရှေ့တစ်ခေါ်စာလောက်တွင် ဝါးစိမ်းတောကြီးတစ်ခုကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရ၏။

ဝါးစိမ်းတောကြီးမှာ ချွန်ဝှမ်းမြစ်၏ ညဉ့်လေအေးတိုက်ခတ်မှုကြောင့် ဝါးပုံပင်များ လှုပ်ရှားယိမ်းထိုးလျက် ရှိနေကြသည်။

မကြာမီ ဝါးရုံများဆီသို့ ချူးအောက်စွမ်း ရောက်ရှိလာတော့၏။

ထိုစဉ် ဝါးရုံထွင်းမှ လူရိပ်တစ်ခု ချူးအောက်စွမ်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် လျှောက်လှမ်းလာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဝါးတောတွင်းမှ လျှောက်လှမ်းထွက်လာသူ၏ ပုံသဏ္ဌာန်မှာ တံငါသည်တစ်ယောက်၏ ပုံသဏ္ဌာန်ပေါ်လွင်နေသည်။

ချူးအောက်စွမ်းနှင့် ထိုတံငါသည်အဘိုးကြီးတို့ မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ဆုံလိုက်သည်နှင့် ချူးအောက်စွမ်းက ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“ဦးရီးတော်ကျွန်း၊ အစောကြီး ငါးသွားရွာတော့မလို့လား” တံငါသည်အဘိုးကြီးမှာ လက်တစ်ဖက်တွင် ငါးဖမ်းပိုက်ကွန်ကြီးကို ကိုင်လျက် ချူးအောက်စွမ်းကို တစ်မျက်စုးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

သို့သော် တံငါသည်အဘိုးကြီးကမူ ချူးအောက်စွမ်း၏ အမေးကောားကို လုံးဝ ပြန်လည်ဖြေကြားခြင်း မပြုသဖြင့် ချူးအောက်စွမ်း ဆုံသြနေမိသည်။

အတန်ကြာမှ တံငါသည်အဘိုးကြီး၏ ရင်တွင်း၌ရှိသော ကောားများ ပျို့အန်ထွက်လာသည်။

“အေးကွာ...မင်းတို့ ငါးမီးမှာ နေထိုင်ခဲ့တဲ့ ရက်ပိုင်းအတွင်း ငါ့သိပ်ပျော်ခဲ့တယ်၊ နု ငါ့ပြေးလို့ မထွက်နိုင်တဲ့ စကားတွေ ငါ့လည်ချောင်းထဲမှာ တစ်ဆို့နေတယ် လူကလေး၊ ဒါကြောင့် ငါ့သိပ်အဆရက်နေတယ်”

ထိုစကားများကြောင့် တံငါသည်အဘိုးကြီး၏ ရင်တွင်း၌ မိစားမျက်အကြောင်းအရာများ တဖင် ချွပ်တည်းထားရမကြောင်း ချူးအောက်စွမ်း နားလည်သဘောပေါက်လာရသည်။

ထို့ကြောင့် စိတ်မကောင်းသော လေသံဖြင့် ပြောဆိုလိုက်၏။

“ကျွန်တော်အတွက်နဲ့များ ဦးရီးတော် ဒုက္ခကြုံနေရပါသလား” ခင်ရာ”

ထိုအခါ တံငါသည်အဘိုးကြီးက ကပျက်ယာ ငါးဖမ်းပိုက်ဆီလာသည်။

၁၄၆ ○ ဘုန်းကြွယ်

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ငါလို တဲပုတ် တဲချာထဲမှာ ဒုက္ခမပြု၊ နေလာနဲ့ပေမယ့် မင်းတို့ ငါ့ကို ငွေအများကြီးပေးခဲ့တဲ့အတွက် ငါ့အနေနဲ့ ကျေးဇူးတောင်တင်ရဦးမှာပါ”

သို့သော် အဘိုးကြီး၏စိတ်ထဲတွင် အကြောင်းအရာတစ်ခုခု မှချပြောချင်နေကြောင်း ချူးအောက်စွမ်း ရိပ်စားမိသည်။

“ဦးရီးတော်ကွာ။ ခင်ဗျားရင်ထဲက ပြောချင်နေတဲ့ စကားတွေကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသာ ပွင့်ပြောပါ”

ထိုအခါ တံငါသည်အဘိုးကြီး ကျန်းဆန့်ချူး၏ ရင်တွင်၊ မတား မရသော အကြောင်းအရာကို ပွင့်ဟမေးလာသည်။

“လူကလေး...မင်းဟာ ဒီမိန်းကလေးကို အလွင်ကတည်းက သိကျွမ်းခဲ့ကြတာလား”

“သိပ်မကြာသေးပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒီ မိန်းကလေးဟာ ရုပ်လှပေမယ့် သူ့ရဲ့မျက်နှာကို အသေအရာ အကဲခတ်ကြည့်မယ်ဆိုရင် သူ့မျက်နှာနှစ်ဖက်မှာ မကောင်းတဲ့ အရိပ်လက္ခဏာတွေ ပေါ်လွင်နေတယ်ကွယ်”

ထိုစကားကြောင့် ချူးအောက်စွမ်း၏ စိတ်များမှာ ချားရုတ်တပမာ လည်ပတ်သွားရတော့သည်။

ချူးအောက်စွမ်း မည်သို့ပြန်လည်ပြောဆိုရမည်ကိုပင်မသိနိုင်အောင် ဖြစ်သွားမိ၏။

အမှန်တွင်မူ တံငါသည်အဘိုးကြီးသည် ရုပ်မျက်ထားသော သူ့သမီး ကျန်းခြံလှလှကို သူမသိဘဲ ယင်းသို့ ပြောဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ချူးအောက်စွမ်း ထင်မိသည်။

သို့သော် တံငါသည်ကြီး၏ အမူအရာကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ရာ သူ့သမီးအား မှတ်မိသိရှိနေသည့်ပုံ ပေါ်လွင်နေလျက်ရှိသည်ကို တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။

ချူးအောက်စွမ်း၏ အမူအရာကို တံငါသည် အဘိုးကြီးက ရိပ်စားမိကာ မေးလာသည်။

“လူကလေး မင်း ငါ့စကားကို မယုံဘူးလား”

ခက်ချေပြီ။

မိမိအား ထပ်ဆင့်၍ တံငါသည်အဘိုးကြီးက မယုံကြည်ဘူးလားဟု မေးလာပြန်ချေပြီ။

ထို့ကြောင့် အကောင်းဆုံးဖြစ်နိုင်သည့်စကားကို ချူးအယ်ပြန်ပြောလိုက်ရသည်။

“ဦးရီးတော်ရဲ့ စကားဟာ မဆိုပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က အကြားအမြင်ရတဲ့ သူတော်စင် မဟုတ်လေတော့...”

ချူးအောက်စွမ်းက စကားကို အဆုံးမသတ်ဘဲ တစ်ဝက်တစ်ပျက် ရုပ်ပစ်လိုက်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ချူးအောက်စွမ်း ပြောဆိုလိုသည့် စကားအဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်သဘောပေါက်သွားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ဟဲ့...ဟဲ့...ဟဲ့...လူကလေးက ရယ်စရာ စကားတွေ ပြောတတ်ပါလား”

“ကျွန်တော်က ရယ်စရာစကားတွေ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်စိတ်တွင်းမှာရှိတဲ့အတိုင်း ပြောလိုက်တာပါ။ ဦးရီးတော်ဟာ တစ်ချိန်တုန်းကဆိုရင် လှိုင်းကြီးလေကြီးထဲ ဖြတ်သန်းလာခဲ့တဲ့ သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ ပြီးတော့ ဒီနေရာလေးမှာ မထင်မရှား အချိန်ကြာမြင့်အောင် ပုန်းနေခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ နောက် ဦးရီးတော်ရဲ့ ဘဝကို တံငါသည်ဘဝနဲ့ ဇာတ်မြှုပ်နေခဲ့တယ်၊ တစ်ချိန်ကဆိုရင် ဦးရီးတော်လဲ ဝမ်းနည်းနာကြည်းစရာ အဖြစ်အပျက်တွေ

၁၄၈ ○ ဘုန်းကြွယ်

တွေကြွယ်စားလာရမှာပဲ။ အဲဒီအကြောင်းတွေ ကျွန်တော့်ကို ပြောမပြောနဲ့ဘူးလား။”

ချူးဆောက်စွမ်း၏ ကောင်းများက တံငါသည်အဘိုးကြီး၏ ဓာတ်မြှုပ်နံ့ခံသော ဆန်းကြယ်သည့် နောက်ကြောင်းဘဝဖြစ်စဉ်များကို ပြောပြလို ပြောပြခြင်း ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

တံငါသည် အဘိုးကြီးကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့ဘဝ ဓာတ်ကြောင်းများကို ချူးဆောက်စွမ်း၏ ကောင်းများကြောင့် ပြန်လည်အရိပ် ဝင်လာသည်အလား မျက်လုံးအနံ့တွင် မျက်ရည်ဥများ ခိုတဲ့ လာနဲ့သည်။

အဘိုးကြီး၏မျက်မှာမှာ ရုတ်ခြူး၊ နေထိပ်နံ့ကဲ့သို့ ညှိုးနွမ်းရင့်ရောသွားပြီး အတိတ်ဝေဒနာမိစီးကာ သူ့အသည်းနုလုံးအား လောင်ကျွမ်းနေခဲ့ဟန်တူသည်။

အဆိုနီအတန်ကြာမှ တံငါသည်အဘိုးကြီး ငေးငိုတွေဝေသွားရသည်။

ထိုအချိန် ဝါးတောကြီးတစ်ခုလုံးမှာ လေတိုး၍ ဝါးချင်းယှက်လှုပ်ရှားလိုက်တော်သံ သဲ့သဲ့မှတစ်ပါး အခြားအသံ လုံးဝ မရှိပေ။ သို့သော် ခပ်လှမ်းလှမ်း ချန်ဝှမ်းမြစ်၏ ဖြစ်ရေစီးသံ တသွင်သွင်ကိုမူ ကြားနေရပြန်သည်။

ထိုအချိန် ဝါးတောကြီးသို့ ရုတ်တရက် လေပြင်းတစ်ခုက တိုက်ခတ်လာသဖြင့် အတွေးနယ်ချဲ့နေမိသော တံငါသည်အဘိုးကြီး ကျန်းဆန်းချူးမှာ သတိပြန်ဝင်လာတော့သည်။

“လူကလေး အပြင်မှာ လေသိပ်တိုက်နေတယ်။ တံဆိပ် ဝင်တိုင်ပါလား။”

ချူးဆောက်စွမ်း တနားကပ်လာသောအခါ မိန်းမပျိုလေး ကျန်းမြို့လှက တံဘေးမှ ထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

မာန်တိုင်စား (စာစဉ်-၅) ○ ၁၄၉

ကျန်းမြို့လှနှင့် ချူးဆောက်စွမ်းတို့၏ တစ်ဦးအပေါ် တစ်ဦးထားရှိသည့် စိတ်ဓာတ်မှာ ပြား၊ နှင့် သံအလား တကွတပြားစီ နှိပ်ကြ၏။

မိန်းမပျိုလေး ကျန်းမြို့လှကမူ ချူးဆောက်စွမ်းအပေါ် မေတ္တာထားပြီး အပြည့်အဝ နားလည်မှုရှိသည်။

ချူးဆောက်စွမ်းကမူ ကျန်းမြို့လှအပေါ် မေတ္တာ အတိမ်အနက် ထားသည်မှာ ပြည့်ဝမှုမရှိခဲ့ပေ။

ထို့ပြင် မိန်းမပျိုလေး ကျန်းမြို့လှက ချူးဆောက်စွမ်းအား အတွင်းအားကျန် ဂျီတောင်ပြည့်ဆည်းပေးနဲ့သည့်အတွက် ချူးဆောက်စွမ်း၏ သိုင်းပညာများ တိုးတက်လာခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ချူးဆောက်စွမ်းနှင့် ကျန်းမြို့လှတို့ နှစ်ယောက်မှာ ကျောက်ရုပ်အလား နေရာမှ မလှုပ်မရှား ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေကြသည်။

နှစ်ယောက်လုံး၏ ရင်တွင်၌မူ အတွေးကိုယ်စီဖြင့် နှစ်ပြောနေခဲ့ကြ၏။

ရုတ်တရက် ချူးဆောက်စွမ်းက မိန်းမပျိုလေး ကျန်းမြို့လှအား မေးမြန်းလိုက်သည်။

“မိန်းကလေး... မအိပ်သေးဘူးလား။”

ချူးဆောက်စွမ်း၏ အမေးကားကို ကျန်းမြို့လှက ပြန်လည်ဖြေကြားလိုက်သည်။

ပြန်လည်ဖြေကြားလာသောကားမှာ အခြေကားနှင့် မတူဘဲ ဝေဒနာတစ်ခုအား တယ်တရေရုတ်လိုက်သည့်အလား ချူးဆောက်စွမ်းထင်မိသည်။

“ဒီညဟာ ပထမညရဲ့ နောက်ဆုံးညပဲ။ ဒီည တစ်လကြည့် မြောက်တဲ့ ညတစ်ညပါပဲ။”

၁၅၀ ○ အုန်းကြွယ်

“အင်း...”

ဈေးဆောက်ခွမ်းကလည်း စိတ်မပျံ့တပါ အင်း...ဟု ရေရှက်လိုက်၏။

“ရှင်နဲ့အတူ ကျွန်မ ကမ်းစပ်ကို သွားချင်တယ်”

ဤသို့ဖြင့် နှစ်ယောက်သား ဝါးတောအပြင်ထွက်လာပြီး ချွန်ကမ်းကမ်းစပ်ရှိရာသို့ မေးကွေးသော မြေလှမ်းများဖြင့် လျှောက်လှမ်းလာခဲ့ကြသည်။

ချွန်ကမ်းမြစ်၏ မြစ်ကမ်းဘေးရှိ ကြီးမားသော ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးပေါ်သို့ နှစ်ဦးသားထိုင်ချလိုက်သည်။

မိန်းမပျိုလေး ကျွန်းမြို့လူမှာ မြစ်ရေခင်းအား လေးစား ကြည့်ရှုရင်း ဝမ်းနည်းစိတ်မကောင်းစွာ မေးလာသည်။

“အစ်ကိုဈေး...ရှင်စိတ်ထဲမှာ ဘာများမကောင်းတဲ့ ခံစားမှုတွေ ရှိနေသလဲ”

ဈေးဆောက်ခွမ်းကမူ မည်သို့မျှ ပြန်လည်မပြောကြားခြင်း မရှိပေ။ “တကယ်လို့များ ဟိုညက အစ်ကိုက ကျွန်မကို သတ်သွားရင် ဒီကနေ့ည အခြေအနေဟာ တစ်မျိုး ပြောင်းလဲသွားမှာပဲနော်”

ဈေးဆောက်ခွမ်းက ဘာမျှ ပြန်မပြောခြင်းမရှိပေ။ “ကျွန်မ အမေက အစ်ကိုကို ဘာတွေ ပြောပြလိုက်တာလဲ”

“အေး...မင်းအမေ ပြောစကားကတော့ မင်းရဲ့ မျက်နှာနှစ်ဖက်ကြားက မကောင်းတဲ့ အင်္ဂါလက္ခဏာတွေ ယှက်သန်းနေတယ်တဲ့။ မင်းဟာ ကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်ကြောင်း ငါ့ကို ပြောလိုက်တယ်။ ခါ့အပြင် မင်းကို ခပ်ဝေးဝေးရွှေ့ငံဖို့တောင် ငါ့ကို သတိပေးလိုက်သေးတယ်”

“ကျွန်အမေက ကျွန်မကို မှတ်မိသွားပြီလား၊ မသိဘူး”

မာန်တိုင်ဓား(စာစဉ်၅) ○ ၁၅၁

“မင်းရဲ့ ရုပ်ချက်ပညာဟာ အင်မတန်ကောင်းမွန်တဲ့ အတွက် သူမှတ်မိမယ် မထင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်း သူ့ဆီကို လာတာတော့ မှတ်မိဟန်တူတယ်”

မိန်းမပျိုလေး ကျွန်းမြို့လူက ဈေးဆောက်ခွမ်းအား ကြည့်ကာ...

“ရှင်...ဒီကနေ့ ဒီမှာရှိနေရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ဒီလိုနေရမယ့် ရက်တွေ သိပ်မကြာတော့ဘူး”

“ဒါနဲ့ မင်းရဲ့အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲ”

“သိပ်အခြေအနေ မဆိုးတော့ပါဘူး၊ အတွင်းအား တစ်ဝက် ကျော်ကျော်လောက် ပြန်ပြည့်လာပါပြီ”

“ဒါနဲ့ မင်းဟာ ယန်မျိုးဆက်ရဲ့ ယန်ရဲတိုက်အကြောင်း ကြား ဖူးသလား”

“ကြားဖူးပါတယ်၊ ခုတစ်လော သိုင်းလောကမှာ ဝိညာဉ်နတ် ရွှေခေါင်းလောင်း ယန်ကျွေလင်ရဲ့ အစွမ်းအစသတင်းတွေ ထွက်ပေါ်နေတယ်၊ အစ်ကိုဈေးက သူနဲ့ တွေ့ပြီးပြီလား၊ ယန်ကျွေလင်ဟာ သိုင်းပညာ သိပ်တော်တယ်”

“အေး...ငါ ဒီည သူ့ကို နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် တိုက်ခိုက်ခဲ့တယ်၊ ခါ့အပြင် ပန်းပေါင်းတစ်ရာ ဂိုက်ချွယ် ယွှင်ကြွင်းတောက်ကိုတောင် တွေ့ခဲ့ရသေးတယ်”

“အင်း...ဆက်ပြောစမ်းပါဦး”

“ငါဟာ ယန်ကျွေလင်ကို တိုက်ကွက် တစ်ကွက်တည်းနဲ့ အရေခွံနီမိသွားတယ်၊ ဒီကောင်မလေးရဲ့ သိုင်းပညာဟာ အင်မတန် အစွမ်းထက်တယ်”

၁၅၀ ဘုန်းကြွယ်

“ဟင်...အစ်ကိုမျိုး နှုံးနဲတယ်ပေါ့”

“အေး...ငါ့နှုံးတယ်၊ ဒီလိုဆိုတော့ ငါဟာ သိုင်းလောကမှာ သိုင်းအကျော်အမော်တစ်ယောက် ဘယ်ဖြစ်နိုင်မှာလဲ”

“ပြည့်ပြည့်ပေါ့၊ ပထမတန်း သိုင်းသမားဖြစ်ခွင့်ရင် အစ်ကိုမျိုးက စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီး စောင့်ရမှာပေါ့၊ အများဆုံး တစ်နှစ်အတွင်း ဖြစ်စေရမယ်”

“တကယ်လို့ အဲဒီ တစ်နှစ်အတွင်းမှာ ငါ့ထက် ပိုတော်တဲ့လူ ထွက်ပေါ်မလာနိုင်ဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး”

မျိုးအောက်စွမ်းက ရုတ်တရက် တစ်ခုံတစ်ခုကို သင်္ဘောရလာသည့်အလား မိန်းမပျိုလေး ကျွန်းခြူးလှအား ပြောပြလိုက်သည်။

“မိန်းကလေး၊ ငါ့ကို ယန်ကျွေလင်နဲ့ အမေက သူတို့ယန်ရဲတိုက်ကို လာခဲ့ဖို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်တယ်၊ နောက်ပြောသေးတယ်၊ ငါနဲ့ ယန်မိသားစုတို့ သိုင်းပညာ ပူးပေါင်းဖလှယ်လိုက်ရင် သိုင်းလောကနဲ့ ပထမတန်းသိုင်းသမား ဖြစ်လာမယ်လို့လဲ ပြောသေးတယ်”

ထိုကားကြောင့် မိန်းမပျိုလေး ကျွန်းခြူးလှ စိတ်လှုပ်ရှားလာကာ...

“ငါ ယန်မိသားစုဆီ သွားကြည့်ချင်တယ်”

“အစ်ကိုမျိုး...ရင် သိပ်အထင်မကြီးနဲ့၊ ယန်မိသားစုဟာ သူတို့ရဲ့သမီးကို အပြင်လူ မပေးစားဘူး၊ ပေးစားရင်လဲ သမက်ဖြစ်သူ ဟာ သူတို့ရဲ့ဓမ္မာမှာ နေရမယ်”

ကျွန်းခြူးလှက မျိုးအောက်စွမ်းအား တစ်မျက်အက်ခတ်ကြည့်ပြီးမှ ဆက်လက်ပြောဆိုလာပြန်သည်။

“ယန်ကျွေလင်ဟာ အပျိုပဲ၊ သူ့နဲ့ မိခင်က အစ်ကိုမျိုးကို သခက်အဖြစ်ရွေးပြီး သူ့ဓမ္မာမှာ နေနိုင်ဖို့နဲ့တူတယ်”

စာနီလိုင်စား(စာစဉ်-၇) ၁၅၁

ထိုကားကြောင့် မျိုးအောက်စွမ်းက လှောင်ပြောင်ထော့သည့် သဘောဖြင့် ပန်းတန်ဆုကံတွန့်ပြီရင်း...

“ဟေ...မင်းပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် အင်မတန် ကောင်းတာပေါ့”

မိန်းမပျိုလေးကျွန်းခြူးလှက အောက်နှုတ်မင်းတစ်ဖက် အနည်းငယ် တွန့်ရင်း မဲပြီးတစ်မျက် ပြီးလိုက်သည်။

“ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်နှစ်အတွင်းတော့ စွင့်ဟာ ကျွန်မလုပ်”

ဤကားကြောင့် မျိုးအောက်စွမ်းမှာ ကျွန်းခြူးလှအား ဖုန်းတီးစိတ်များ ပေါ်ပေါက်လာပြန်သည်။

“မင်း ငါ့ကို ငြိမ်းခြောက်ကား ပြောပြန်ပြီလား”

“ငြိမ်းခြောက်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ စွင့်ကို ကောင်းစားစေမယ်လို့ပါ၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်နှစ်ဆိုတဲ့ တိုတောင်းတဲ့ အချိန်လေးကို စွင့်စောင့်ပါ၊ ဒါမှမဟုတ် စွင့်က ကျွန်မကို သတ်ရင်လဲ သတ်သွား၊ ကျွန်မ ကျေနပ်တယ်”

ထိုကားမှာ စေတနာကား အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

“ကဲ...ဒါတွေ ထားပါတော့ တို့ ဟို တဲအိမ်လေးကို ပြန်သွားကြရအောင်”

“စွင့် ပြန်သွားနဲ့ပါ၊ ကျွန်မ ဒီဖြစ်ဟိုဘက်ကမ်းကို ကူးပြီး တောရိုင်းလေးဖော်ကို သွားရှာလိုက်ဦးမယ်၊ တောရိုင်းလေးဖော်ဟာ အတွင်းအား အတော်နက်နိုင်းတယ်လို့ ကျွန်မ ကြားဖူးတယ်”

ကားဆုံးသည်နှင့် မိန်းမပျိုလေးကျွန်းခြူးလှက မြင်ကွင်း ခုန်ဆင်းချသွားသည်။

ကျွန်းခြူးလှတို့ သားအမမှာ ရေကြောင်းကျွန်းကျင်သူများ

ဖြစ်ပြီး ဖြစ်တစ်ဖက်ကမ်းနှင့် တစ်ဖက်ကမ်း လက်လွတ်ကူးရာတွင် အဆန်းတကြယ် မဟုတ်တော့ပေ။

ချူးအောက်စွမ်းက မိန်းမရှိလေးကျန်းမြူးလု၏ အကွင့်ခရိုက်ကို ရှိရာမှနီးတီးစက်ဆုတ်ခဲ့၏။

ချူးအောက်စွမ်းက မုန်းတီးစက်ဆုတ်မှုများ ရင်တွင်း၌ ပြင်းထန်လာကာ နောက်ဆုံး မအောင်အညံ့နိုင်တော့ဘဲ စိတ်သက်သာရာ ရစေရန် သူ၏ ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုးစားတိုအား ရုတ်တရက် ဆွဲထုတ်လိုက်မိသည်။

တစ်ဆက်တည်း ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုးသိုင်းကွက်နှင့် လေပွေစားကွက်များကို အပြင်းအထန် လေ့ကျင့်ရင်း နာကြည်းစွဲရာမှ စိတ်ဓာတ်များကို မြေပျောက်လိုက်ရသည်။

ချူးအောက်စွမ်းက ဓားကွက်များကို တစ်ကွက်ပြီးတစ်ကွက် လွှင့်မြန်သွက်စွာ လေ့ကျင့်လာခဲ့ရာ ဓားရိုတ်စားရောင်များ တဖုတ်ဖုတ် တလက်လက် ထွက်ပေါ်နေတော့သည်။

သူ၏ ကိုယ်ပေါ်တွင်လည်း ခွေးများဖြင့် ခြံ့ခိုနေကာ အတန်ကြာ လေ့ကျင့်လိုက်သောအခါမှ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားတော့သည်။

ချူးအောက်စွမ်းက ယင်းသို့ အစမှအဆုံး အပြင်းအထန် သိုင်းလေ့ကျင့်ခဲ့သောကြောင့် ပေတစ်ရာအတွင်းရှိ မြက်ပင်များနှင့် မျှတဝင်ယ်များမှာ လွန်စွာ ဖြတ်တောက်ကျန်တော့သည်။

ထိုစဉ် ချူးအောက်စွမ်း နားတွင်းသို့ အသံတစ်သံ တိုညှင်းစွာ ဝင်ရောက်လာတော့သည်။

“တယ်ကောင်းတဲ့ လေပွေ ဓားကွက်ပါလား။”

ယင်းအသံနှင့်အတူ လူရိုပ်ငါးရိုပ်က ချူးအောက်စွမ်းရှေ့သို့ ရုတ်ဖြည်း ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ထိုလူရိုပ်ငါးရိုပ်မှာ တောရိုင်းညီနောင်လေးဆော်နှင့် ပန်းပေါင်းတစ်ရာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ယွင်ကြွင်ထောက်တို့ပင် ဖြစ်သည်။

ချူးအောက်စွမ်းက ထိုသိုင်းသမားကြီး ငါးယောက်အား ဆေးစက်မာကျောစွာ စူးစိုက်ကြည့်နေပြီး ပါးစပ်ကမှ စကားတစ်လုံးမျှ ပြောဆိုခြင်းမရှိပေ။

ထိုအစိုက် ပန်းပေါင်း တစ်ရာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ယွင်ကြွင်ထောက်က ချူးအောက်စွမ်းအား စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ခန့်တဲ့တဲ့ ပြောဆိုလာသည်။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... လက်ထောက်နန်းရှင်ရဲ့ လေပွေစားကွက်က ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ ဒါပေမယ့် မင်းသိုင်းကွက်က သာမန်သိုင်းကွက်လေးပါ၊ မင်း မယုံရင် မင်းရဲ့ဓား ငါ့ကို စောပေးစမ်း၊ ငါ အစအဆုံးပြမယ်”

မှန်ပေသည်။

ချူးအောက်စွမ်း၏ လေပွေစားကွက်အား ယွင်ကြွင်ထောက်တွေ့မြင်သွားပြီဖြစ်သည်။

ယွင်ကြွင်ထောက်မှာ ပန်းပေါင်းတစ်ရာဂိုဏ်းချုပ်ပီပီ ဒုစိုက်ဂိုဏ်းနှင့် အခြေရောင်ဂိုဏ်းများမှ လျှို့ဝှက်သိုင်းကွက်များကို တတ်ကျွမ်းထားသူ ဖြစ်သည်။

ထိုပြင် ဇောဇောက ချူးအောက်စွမ်း လေ့ကျင့်ခဲ့သော ဓားကွက်များကို တွေ့မြင် မှတ်သားထားပြီးဖြစ်ရာ နောင် ချူးအောက်စွမ်းအနေနှင့် ယွင်ကြွင်ထောက်အား ဤသိုင်းကွက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်လာပါက ထိရောက်မှု ရှိတော့မည် မဟုတ်ပေ။

ချူးအောက်စွမ်းက ထိတ်လန့်နိုးရိမ်မှုကို အသားစူးကွယ်ရင်း ဖပ်တည်တည် လှမ်းမေးလိုက်သည်။

၁၅၆ ○ ဆန်းကြယ်

“ယွင်ကြင်ထောက် ခင်ဗျား ဘာကိစ္စနဲ့ လာတာလဲ”

ယွင်ကြင်ထောက်မှာ စပ်ပြီးပြီး အမူအရာဖြင့်...

“ငါ မှီ ဘေးချက်နဲ့ ရေထဲကျသွားတုန်းက ပြောခဲ့တဲ့ ကောင်းအတိုင်း မင်းကို အခု လာတွေ့တာ”

တောရိုင်းညီနောင် လေးယောက်တို့ကလည်း ချူးအောက်ခွမ်းကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် လက်နက်အသီးသီး တစ်ပြိုင်နက် ဆွဲထုတ်လိုက်ကြပြီး ပြစ်၏။

သို့သော် သူတို့ လက်နက်ပုံစံချင်းမှာ မတူညီဘဲ တစ်ယောက်တစ်မျိုး ဖြစ်နေကြသည်။

တောရိုင်းညီနောင် လေးဦးအနက် မျက်နှာမည်းမည်းနှင့် လူက ချူးအောက်ခွမ်းအား တစ်ချက်ခိုက်ကြည့်ရင်း ပြောလာသည်။

“ချူးအောက်ခွမ်း... သိုင်းလောကကြီးဟာ သီးတစ်လက်လို ပါပဲ၊ လူတိုင်း သိုင်းသမားတိုင်း သိုင်းလောကနဲ့ ပတ်သက်နေတယ်။ မင်းတို့ ဧကရန်နန်းနဲ့ ငါတို့ဟာ ဘာရန်နီးရန်စုမနွဲ့ဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ငါတို့ကို ရန်ရှာရတာလဲ”

ချူးအောက်ခွမ်းက...

“တောရိုင်းညီနောင် အပိုဧကားတွေ ပြောမနေနဲ့၊ ကျုပ်ဟာ မှန်ကန်တည်ကြည်တဲ့ သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ ခင်ဗျားတို့လို သိုင်းလောကရဲ့ ဒုစရိုက်သမားတွေကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်ရမှာပဲ”

ထိုအခါ တောရိုင်းညီနောင်လေးယောက်မှာ အနာပေါ် တုတ်ကျသည့်အလား ဆတ်ဆတ်ခါ နာကျင်သွားသည်။

တောရိုင်းညီနောင် လေးဦးအနက် တစ်ယောက်က...

“အစ်ကိုကြီး ဒီကောင်ကို အဖက်လုပ်ပြီး ကောင်းပြောမနေနဲ့တော့၊ တိုက်ကြမယ်”

ဆန်းကြယ်(စာစဉ်-၃) ○ ၁၅၇

ထိုအခါ ပန်းပေါင်းဘန်ရာဂိုက်ချွပ်ကြီး ယွင်ကြင်ထောက်က တောရိုင်းညီနောင် လေးဦးအား ခက်ထန်စွာ လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“တောရိုင်းညီနောင်လေးဦး... ဒီချူးအောက်ခွမ်းသား မင်းတို့ လက်ချက်နဲ့ သေသွားရင် ငါ ဘယ်သူ့ကို ခေါ်သထွက်ရမှာလဲ”

ယွင်ကြင်ထောက်က အမိန့်သပ်ပါ စကားဖြင့် တောရိုင်းညီနောင်လေးဦးအား တားဆီးလိုက်သည်။

ထိုအခါ တောရိုင်းညီနောင်လေးဦးမှာ ဆရာဖြစ်သူ ယွင်ကြင်ထောက်၏ ကောင်းကို မလွန်ဆန်ခဲ့ဘဲ အသား နောက်ဆုတ်လိုက်ကြ၏။

ယွင်ကြင်ထောက်က...

“ငါ တစ်ယောက်တည်း လက်ထောက် နန်းရှင်လေးနဲ့ အလျင် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်မိကိစ္စမယ်”

ထိုအခါ တောရိုင်းညီနောင်လေးဦးမှာ စိုးရိမ်ဟန်ဖြင့် ပြန်လည်ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ဆရာကြီးယွင်၊ အဲဒီလို ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ၊ တကယ်လို့ ဆရာကြီးယွင် လက်ချက်နဲ့ ချူးအောက်ခွမ်း သေသွားရင် ကျုပ်တို့လဲ စိတ်ကျေနပ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ထိုသို့ တောရိုင်းညီနောင်လေးဦးနှင့် ယွင်ကြင်ထောက်တို့ သူတို့၏ စိတ်ထဲတွင် ချူးအောက်ခွမ်းအား တိုက်ခိုက်ရန်အတွက် သူတို့ကိုယ်သူတို့ အထင်တကြီး ရှိနေကြသည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့ငါးဦး ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ မျက်စိချင်း ဆုံနေကြ၏။

ထိုအခြေအနေကိုကြည့်ကာ ချူးအောက်ခွမ်းက သေသားတစ်ချက်ဖြင့်လိုက်ပြီး တောရိုင်းညီနောင်တို့အား လှမ်းပေါ်ပြောလိုက်သည်။

“တစ်ယောက်ငယ်တယ်၊ တစ်ယောက်ကြီးတယ် လုပ်မနေကြနဲ့၊ ခင်ဗျားတို့ ငါးဦးလုံး တက်လာခဲ့ကြ”

ကေားဆိုသည်နှင့် ဈေးဆောက်ခွမ်းမှာ သူ၏ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုး ဓားတိုဖြင့် ယွင်ကြွင်းထောက်၏ သေကွင်းသေကွက်ဆီသို့ ထိုးခုတ်တိုက်ခိုက်လာတော့သည်။

ယွင်ကြွင်းထောက်မှာ ဈေးဆောက်ခွမ်း၏ လျှင်မြန်သွက်လက်ပြီး အားမာန်ပါလှသော တိုက်ကွက်အား ကြည့်ကာ ရေရွတ် ပြောဆိုလိုက်သည်။

“သိပ်ကောင်းတဲ့ တိုက်ကွက်ပါလား”

ကေားဆိုသည်နှင့် ယွင်ကြွင်းထောက်၏ ဓမ္မာကိုယ်က လေပြင်ထဲ ခုန်တက်ကာ ဈေးဆောက်ခွမ်း၏တိုက်ကွက်အား တိမ်းရွှောင်လိုက်၏။

ဈေးဆောက်ခွမ်း၏ တိုက်ကွက်များမှာ ထူးခြားဆန်းပြားလှသည်။

အရွှေမှ အသံပေးပြီး အနောက်မှ ဝင်တိုက်သည်။

အနောက်မှ အသံပေးပြီး အရွှေဘယ်ညာသို့ လွှပ်တစ်ပြက် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်၏။

ထို့ကြောင့် ဈေးဆောက်ခွမ်း၏ တိုက်ကွက်အား ဘယ်ညာခြောက် တိုက်ကွက်ဟုပင် ခေါ်ဆိုနိုင်သည်။

သိုင်းပညာကလည်း တစ်ခုထူးခြားနေသည်။ ဈေးဆောက်ခွမ်းက ယွင်ကြွင်းထောက်အား တိုက်ခိုက်နေသော်လည်း တောရိုင်းညီနောင် လေးယောက်တို့ကိုမူ အလွတ်ပေးခြင်းမရှိဘဲ သတိထားအကဲ ခတ်နေသည်။

တစ်ဆက်တည်း ဈေးဆောက်ခွမ်းက တောရိုင်းညီနောင်

လေးယောက်အနက် မျက်နှာမည်းသိုင်းသမားအား လျှင်မြန်သွက်လက်သော ဓားကွက်သုံးကာ ရုတ်တရက် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သည်တွင် ဈေးဆောက်ခွမ်း၏ ဓားချက်မီသွားသည့်အပြင် ဈေးဆောက်ခွမ်းက မျက်နှာမည်းသိုင်းသမားအား အဝေးသို့ ရောက်အောင် ကန်ကျောက်ပစ်လိုက်နိုင်ခဲ့သည်။

ထိုသို့ တောရိုင်းညီနောင်များအနက် သူတို့လူတစ်ယောက် အရေးနိမ့်သွားသဖြင့် ကျန်ညီနောင်သုံးယောက်မှာ ဒေါသစိတ်များ ဖွန်ထူလာပြီး ချက်ချင်း တိုက်ကြတော့သည်။

ဈေးဆောက်ခွမ်းကလည်း ရုတ်တရက် တောရိုင်းညီနောင်သုံးယောက်အလယ်တွင် သူ၏ဓမ္မာကိုယ်အား ချားရုတ်လည်သကဲ့သို့ တရုတ်လည်ပတ်ရင်း တောရိုင်းညီနောင် သုံးယောက်တို့၏ သေကွင်း သေကွက်ဆီသို့ ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုးဓားဖြင့် ရစ်ပတ်ခုတ်ဆွဲလိုက်တော့သည်။

“အား...”

“အီး...”

“အင့်...”

တောရိုင်းညီနောင်လေးယောက် ဈေးဆောက်ခွမ်း၏ ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုးဓားချက်ကြောင့် အပြင်းအထန် သေလုမျှောပါး ဒဏ်ရာရရှိသွားတော့သည်။

တောရိုင်းညီနောင်လေးယောက်မှာ နှစ်ခေါင်းကြာရှည်စွာ သိုင်းလောကအတွင်း ဆိုးတေပေပြီး ဒုခေါ်ကံမျှများ ဆက်တိုက် ကျူးလွန်လာခဲ့ကြသော်လည်း ဈေးဆောက်ခွမ်း၏ လက်ချက်ဖြင့် ဒဏ်ဒဏ်အကြီးအကျယ်ရကာ သိုင်းပညာ ပျက်စီးသွားသည့်အပြင် သေရုံတမည်သာ ကျန်ရှိကြတော့သည်။

၁၆၀ ○ ဘုန်းကြွယ်

ချူးဆောက်စွမ်းက တောရိုင်းညိုနောင် လေးမော်အား ဆုံးမပြီး သည်နှင့် ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုးစားတို့ကို နှင်ပယ်ကန့်လန့်ဖြတ် အနေအထားဖြင့် ပန်းပေါင်းတစ်ရာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ယွင်ကြွင်ထောက်အား ဆေးစက်စက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ယွင်ကြွင်ထောက်၊ ကျွပ်ခြေတောက်ကို လှုတ်တိုက်စေမယ့် ဒုစရိုက်လေးမော်တို့တော့ ကျွပ်ရှင်းလိုက်ပြီ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွပ်ဝဲကျန်တော့တယ်”

ချူးဆောက်စွမ်း၏ ဆေးစက်တင်းမာသော စကားကို ပန်းပေါင်းတစ်ရာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ယွင်ကြွင်ထောက်က မဲပြီးတစ်ချက် ပြီးရင်း ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား...ချာတ်တိုက်...မင်းစားကို ပြန်သိမ်းထားလိုက်စမ်းပါ၊ မင်းနဲ့ငါ အရောင်းအဝယ်တစ်ခု ပြောပြရအောင်”

“ခင်ဗျားစကားက ဘာစကားလဲ”

ချူးဆောက်စွမ်းက ယွင်ကြွင်ထောက်၏စကားကို နားမလည်ဟန်ဖြင့် ပြန်မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဇောင်ဆရာကြီး ဝမ်းကွဲနဲ့ ငါ တွေ့ခဲ့တယ်၊ အဲဒီ အချိန်က ပြီး မင်းကို စိတ်ဆွေလို ပေါင်းသင်းချင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းက ကနေ့အထိ မင်းစိတ်ကို မပြောင်းလဲခဲ့ဘူး”

“ယွင်ကြွင်ထောက်...ခင်ဗျားဟာ တကယ်တော့ မကောင်းတဲ့ အကြံဉာဏ်တွေ ကြံစည်နေပြီး ကျွပ်ကို လှည့်စားနေတာပဲ”

ယွင်ကြွင်ထောက်က ချူးဆောက်စွမ်း၏ စကားကို နားထောင်ပြီး ချက်ချင်းပြန်မေးလိုက်သည်။

“ယကူကြီး မိုးပျံ့ကိုယ်တော်ဆိုတာ မင်းကြားဖူးသလား”

ယွင်ကြွင်ထောက်၏ အမေးစကားအား ကြားလိုက်ရသော်

လည်း ချူးဆောက်စွမ်းမှာ မျက်နှာပျက်ခြင်းမရှိဘဲ တည်ငြိမ်နေသည်။

သို့သော် ချူးဆောက်စွမ်း၏ စိတ်ထဲတွင်မူ ပြင်ပ တည်ငြိမ်နေသလောက် လှုပ်ရှားနေမိသည်ကားအမှန်။

“ကျွပ် ကြားဖူးတယ်”

ချူးဆောက်စွမ်း၏ အခြေစကားအား ယွင်ကြွင်ထောက်က စူးစိုက်နားထောင်ပြီး အသေအချာ ပြန်လည်မေးလိုက်ပြန်သည်။

“အေး...မင်းရဲ့အဖေဟာ သူ့ပဲ၊ တကယ်တော့ သံမဏိစုတ်ရှင်ဟာ သိုင်းလောကကို လိမ်ညှာထားတာပါ”

ယွင်ကြွင်ထောက်၏ စကားကြောင့် ချူးဆောက်စွမ်းမှာ စိတ်ဆိုးပြီး ဒေါသထွက်သွားကာ ဘာမျှ ပြန်ပြောမနေတော့ဘဲ ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုးစားတို့ဖြင့် ယွင်ကြွင်ထောက်၏ လည်ပင်းဆီသို့ ဖြတ်စနဲ ခုတ်ပိုင်းချလိုက်တော့သည်။

ယွင်ကြွင်ထောက်က ချူးဆောက်စွမ်း၏ လှုပ်တန်ပြက် ဓားချက်အား ကမ်းကတန်း ရောင်တိမ်းပေးလိုက်ရသည်။

ဤသို့ ချူးဆောက်စွမ်း ဓားချက်မှ ယွင်ကြွင်ထောက် လွတ်သွားခြင်းသည် ချူးဆောက်စွမ်းက တမင်မထိအောင် ခုတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ချူးဆောက်စွမ်းက ဓားချက်ပြန်ရပ်သိမ်းရင်း ယွင်ကြွင်ထောက်အား စူးစူးရဲ့ရဲ့ ကြည့်ကာ မေးစွန်းထုတ်လိုက်၏။

“ဟဲ့...ခင်ဗျား ဘာပြောချင်သေးလဲ၊ မှာကြားစရာများ ရှိနေလို့လား”

“တယ်လားတဲ့ ချာတ်တိတ်ပါလား၊ ငါ မင်းကို ခေတနာတောင်မဲ့ ပြောလိုက်မယ်၊ မင်းအဖေ မသေသေးဘူး၊ လူ့လောကကြီးထဲမှာ ရှိနေသေးတယ်”

ထိုစကားကြောင့် ချူးဆောက်စွမ်းမှာ ယွင်ကြွင်ဆောက်၏ စကားအား မယုံသော်လည်း အနည်းငယ် စိတ်ဝင်စားလာပြီး...

“ပြောစမ်းပါဦး”

“တစ်ချိန်က ယက္ခကြီးနဲ့ ငါဟာ အင်မတန် ခင်မင်ကြတဲ့ ခိတ်ဆွေတွေပါ။ ငါလဲ သူ့ကို နေ့တိုင်းနံစမ်းနေဆဲပဲ ရှိသေးတယ်”

“ယွင်ကြွင်ဆောက်...ခင်ဗျားစကားက တစ်မျိုးကြီးပါလား။ ကျုပ်အဖေလဲ မသေဘူးလို့ပြောတယ်၊ ပြီးတော့ သူဘယ်မှာ ရှိနေတယ်ဆိုကို နံစမ်းနေတယ်လို့လဲ ပြောတယ်၊ ခင်ဗျားစကားဟာ ဓလေ့နောက်မှ မည်ဘဲ”

ယွင်ကြွင်ဆောက်၏ မျက်နှာက တည်ကြည်လေးနက်သော အမူအရာသို့ ပြောင်းသွားပြီး ချူးဆောက်စွမ်းအား ဖြတ်ခနဲ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်း မယုံဘူးလား”

“ကျုပ် သိချင်တာက ကျုပ်အဖေ ဘယ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာကိုပဲ သိချင်တယ်”

ထိုအခါ ယွင်ကြွင်ဆောက်မှာ ချူးဆောက်စွမ်းအား စေတနာထားသော အကြည့်ဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း...

“ဒီကိစ္စဟာ စကားတစ်ခွန်းနဲ့တစ်ခွန်းနဲ့ ပြောလို့ မရဘူး၊ နောက်မှ ပြောကြတာပေါ့၊ ခု မင်းနဲ့ငါ တိုင်ပင်စရာစကား ရှိနေသေးတယ်”

ယွင်ကြွင်ဆောက်၏ အပြောအဆို အမူအရာမှာ တည်ငြိမ်သော ဆေးနေသည့်အတွက် ချူးဆောက်စွမ်းအဖို့ သူ့စကားအား ယုံရမလို မယုံရမလို ဝေခွဲမရဖြစ်နေသည်။

ယွင်ကြွင်ဆောက်က ချူးဆောက်စွမ်း၏ စေတနာ စိတ်အား သိရှိလိုစားမိသည့်အလား သူသိသမျှကို မကွယ်မတောက်ဘဲ ပြောပြလိုက်တော့သည်။

“ချူးဆောက်စွမ်း မင်းအဖေ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ရေစားတုကဲ့စွန်း သိတယ်”

“ဗျာ...ခင်ဗျားပြောတာ တကယ်ပဲလား”

“မမှားဘူး”

“ဒါဆို ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်တို့ တွဲကုံးစွန်းကို သွားမေးမယ်”

“မဖြစ်သေးဘူး။ ရေစားတုကုံးစွန်းနဲ့ငါဟာ ပြဿနာ အခက်အခဲလေးတွေ ရှိနေသေးတယ်၊ ဒီအတိုင်းသွားမေးလို့ မဖြစ်ဘူး”

ထိုစကားကြောင့် ချူးဆောက်စွမ်းမှာ စိတ်မရည်ဖြစ်လာကာ...

“သွားမေးရင် သူမဖြေလို့ ရမလား”

“သူမဖြေရင် ဘယ်နယ်လုပ်မလဲ၊ သူလဲ ဆယ်ပုံငါးပုံလောက် ပြောနိုင်မယ်ထင်ပေမယ့် သူ့ကို ငြိမ်းခြောက်လို့ မရဘူး၊ တကယ်လို့ မင်းမခင်ကို ချုပ်ကိုင်ပြီး ငြိမ်းခြောက်လာရင် မခက်ဘူးလား”

ယွင်ကြွင်ဆောက်၏ စကားများက ချူးဆောက်စွမ်း၏ အသည်းနှလုံးကို ဓားပါးပါးဖြင့် လှီးသကဲ့သို့ ခံစားရခက်လှသည်။

ထို့အတူ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစိတ်ဖြင့် စိုးရိမ် ပူပန်စိတ်များ ချူးဆောက်စွမ်းရင်တွင်းမှာ ဗလောင်ဆူလာလာသည်။

ထို့ပြင် မိမိ၏ဖခင်မှာ ကြားမှ ဩဇာပင်အလား ရှိနေခြင်းအတွက် ချူးဆောက်စွမ်းမှာ ယုကျုံးမရ ဖြစ်နေမိတော့သည်။

“အင်း...ခင်ဗျားပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ တစ်ချိန်က ချူးဆောက်တုကုံးစွန်းက နီးပျံ့ကိုယ်တော်ကို သိတဲ့လူဟာ သူတစ်ယောက်တည်း ရှိတယ်လို့ ကျုပ်ကို ပြောဖူးတယ်”

၁၆၄ ○ ဘုန်းကြွယ်

ထိုအခါ ဘုန်းလွှပ်ချောက်ချားသွားရသူမှာ ယွင်ကြွင်ထောက်ပင် ဖြစ်သည်။

“ဟေ...ဟုတ်လား”

ယွင်ကြွင်ထောက်က ခေတ္တကြာမှ ခဉ်းစားပြီးမှ ဆက်လက်ပြောဆိုလာပြန်သည်။

“အေး...လူ့စားတုဂုံးစွန်းဟာ မင်းအဖေကို သိနေတဲ့ သဘောရှိနေတယ်ဆိုတော့ ငါ့အထင်ပြောရရင် မင်းအဖေဟာ လူ့လောကကြီးထဲမှာ ရှိနေတဲ့တိုင်အောင် လတ်လပ်မှုတော့ ရှိမယ် မထင်ဘူး”

“ယွင်ကြွင်ထောက် ခင်ဗျား ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

“တစ်စုံတစ်ယောက်က မင်းဖခင်ကို ချုပ်ကိုင်နေတယ်လို့ ငါထင်တယ်”

“အဲဒီလူဟာ ဘယ်သူလဲ”

ချူးဆောက်စွမ်း၏လေသံမှာ ခေါသသ ရောစွက်နေလေသည်။

“ဒါတော့ ငါမသိဘူး”

ယွင်ကြွင်ထောက်နှင့် ချူးဆောက်စွမ်းတို့ နှစ်ယောက် အပြန်အလှန် ပြောဆိုနေကြရင်း ခေတ္တ ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။

အတန်ကြာမှ ယွင်ကြွင်ထောက်က...

“အေးလေ...မင်းနဲ့ငါ နှစ်ယောက်အတူတူ ဖြိုထဲသွားပြီး နံခမ်းကြတာပေါ့”

“ခင်ဗျားပြောတဲ့ စကားကို ကျုပ် သံသယ မကင်းဘူး”

ချူးဆောက်စွမ်းက စကားဖြတ်ကာ မြေပေါ်လဲကျပြီး ဖုတ်ရာရနေကြသော တောရိုင်းလေးခေတ်အား လက်ညှိုးညွှန်ပြရင်း ယွင်ကြွင်ထောက်ကို မေးလာသည်။

“ဒီလေးယောက်ကိစ္စ ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ”

ဟန်တိုင်မား(စာစဉ်-၅) ○ ၁၆၅

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဒီအတိုင်းထားနဲ့၊ သူတို့ကို ငါဆက်သုံးလို့ မရတော့ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့ရဲ့ သိုင်းပညာတွေကို မင်းပဲ ဖျက်ဆီးလိုက်ပြီလေ”

“ဒါဆို ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် ဖြိုထဲသွားမယ်၊ ကျုပ်ကိုတော့ အကောက်ကြံမယ် စိတ်မကူးနဲ့”

ချူးဆောက်စွမ်း၏ စကားဆုံးသည်နှင့် ယွင်ကြွင်ထောက်က ရှေ့မှ ဦးဆောင်ကာ ကိုယ်ဖော့ပညာဖြင့် ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ချူးဆောက်စွမ်းကလည်း ယွင်ကြွင်ထောက်များကမှထက်ကြပ်မကွာ ပြေးလွှားလိုက်ပါသွားသည်။

အခန်း(၇)

ချန်ဝမ်းမြစ်ကမ်း။

ချန်ဝမ်းမြစ်ကမ်းရှိ ကြီးမားသော တည်းခိုဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင် အတွင်း၌ မိန်းမချောလေး ယန်ကျွေလင်မှာ ညှဉ်းနက်နေသည့်တိုင် မသိပ်နိုင်သေးပေ။

သူမသည် ချွေခေါင်းလောင်းနှစ်ခုအား လက်ထဲတွင် ကိုင်ကာ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ လှုပ်ယမ်းနေ၏။

တိုစဉ် အိပ်ခန်းတံခါးခေါက်သံကြားလိုက်ရသဖြင့် ယန်ကျွေလင်က သွားရောက်ဖွင့်ပေးလိုက်ရာ မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်အား မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရ၏။

“ကျွန်မနာမည် ကျန်းမြူးလှပါ။ ကျွန်မ ယန်ကျွေလင်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ။”

မိန်းမလေးယန်ကျွေလင်က ကျန်းမြူးလှအား အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ဖိတ်ခေါ်ပြီး နေရာချထားပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် ကျန်းမြူးလှက ယန်ကျွေလင်အား ဂါရုပြုရင်း တောင်းပန်စကား ပြောဆိုလာပြန်သည်။

“မိန်းမလေးယန်၊ ခုလို အချိန်မတော်ကြီး ရောက်လာတဲ့ အတွက် ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ။”

ယန်ကျွေလင်ကလည်း မိန်းမလေးကျန်းမြူးလှအား ကြည့်ကာ...

“မိန်းမလေးကျန်း... ရှင့်နာမည်ကို ကြားဖူးနေတာကတော့ ကြာပါပြီ။ ဒီကနေ လူကိုယ်တိုင် တွေ့လိုက်ရတော့ ရှင်ဟာ ယောက်ျားတကာတွေ ငေးမောနေနိုင်လောက်အောင် လှပနေတဲ့ အတွက် ကျွန်မတောင် အံ့သြသွားရတယ်။”

ယန်ကျွေလင်၏ စကားကြောင့် ကျန်းမြူးလှမှာ ပြုံးယောင် တစ်မျက်သန်းသွားပြီး...

“ယန်မိန်းမလေး၊ ရှင်က ကျွန်မကို နောက်နေပြန်ပြီ၊ ကျွန်မ လာတာ ရှင်နဲ့ လျှို့ဝှက်စကား အနည်းငယ် ပြောချင်တယ်။ ယန် မိန်းမလေးနဲ့ တပည့်မ လေးယောက်ကို အနည်းငယ် ရှောင်ခိုင်း ပေးပါ။”

ထိုစကားကြောင့် မိန်းမချောလေး ယန်ကျွေလင်က သူ၏ တပည့်မ လေးယောက်အား အခန်းအပြင်ဘက်သို့ တွက်သွားရန် လက်တွေ့ယမ်း၍ အချက်ပြလိုက်သည်။

မိန်းမလေးယောက် ထွက်သွားသည်နှင့် ကျန်းမြူးလှက အပို စကား မပြောတော့ဘဲ တဲတီးပြောချလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ဒီကိုလာခဲ့တာ ချွေအောက်ခွမ်းကီစွနဲ့ ပတ်သက် နေပါတယ်။”

ယန်ကျွေလင်က မအံ့သြဟန်ဖြင့်...

“ဪ... သူ့အတွက်လား။”

“ဟုတ်တယ်၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် မိန်းမလေးနဲ့ မိခင်က ချွေအောက်ခွမ်းကို သဘောကျနေတဲ့အတွက် သူ့ကို သမက်လား၊ အနေနဲ့ ချွေချယ်လိုက်တယ် မဟုတ်လား။”

ယန်ကျွေလင်၏ ရင်ထဲ၌ ထိတ်နေခြင်းသွားတတ်သမျှ သူမ၏ နှော့ကိုယ်လေးမှာ ဆတ်ခနဲ တုန်ယင်သွားမိသည့်အခါ...

၁၆၈ ○ အုန်းကြွယ်

ကျွန်းခြူးလု၏ စကားတစ်ခွန်းက မိမိ၏ အမြစ်အဖျက် မှန်သမျှကို ထုတ်ဖော်ပြလိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် ယန်ကျွေလင်မှာ အံ့သြစိတ်ဖြင့် မျက်လုံးပြူးသွားကာ ကျွန်းခြူးလုကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“မိန်းကလေးကျန်း၊ ရှင်စကားတစ်ခွန်းဟာ မှန်ကန်နေတဲ့ အတွက် ကျွန်မ မစိုးကွယ်တော့ဘူး၊ ဒါနဲ့ ရှင်မှာ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“အဲဒီကိစ္စကို အဆိုအနည်းငယ် ရွှေ့ဆိုင်းဆိုင်းခွင့်လို့ပါ” ကျွန်းခြူးလု၏ စကားကြောင့် မိန်းမချောလေးယန်ကျွေလင်၏ စိတ်တွင်း၌ အောင့်သက်သက် ခံစားလိုက်ရသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်းခြူးလုအား တင်းမာအေးစက်သော မျက်လုံးအနံ့ဖြင့် စိုက်ကြည့်ပြီး...

“ဒီကိစ္စဟာ ကျွန်မတို့ရဲ့တိုက်ရဲ့ ထုံးတမ်းစဉ်လာအလုပ်ပါ၊ ဘယ်သူ့ရဲ့ ဟန့်တားမှုကိုမှန်မှန် ကျွန်မတို့ ဂရုမစိုက်ဘူး”

ယန်ကျွေလင်၏ လေးသံက ပြတ်သွား၍ တင်းမာအေးစက်စက်နိုင်လှ၏။

ထို့ပြင် သူမစကားများမှာ ကျွန်းခြူးလုအား အထင်လွှဲ အမြင်လွဲနေသည်မှာ ထင်ရှားသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်းခြူးလုက အောက်ကွန်သော အပြုံးမျိုး ပြုံးပြရင်း...

“မိန်းကလေးယန်း၊ ရှင်က ကျွန်မကို အထင်လွှဲနေပြီး ကျွန်မ ရှင်ကို ဖွင့်ဖွင့်လင်းလင်း ပြောရမယ်ဆိုရင် ကျွန်မနဲ့ ချူးအောက်စွမ်းတို့ဟာ ပြီးခဲ့တဲ့လကပဲ အတူ ပေါင်းသင်းခဲ့ကြတယ်”

ကျွန်းခြူးလု၏ စကားမှာ ယန်ကျွေလင်၏ အသည်းနှလုံးအား စီးကြီးဖြင့် အထိုးခံလိုက်ရသည့်အလား ပူလောင်နာကျင်စွာ ခံစားလိုက်ရသည်။

မာန်လှိုင်မား(စာစဉ်-၅) ○ ၁၆၉

သူမစိတ်ထဲ၌လည်း ကျွန်းခြူးလုအား မနာလိုသကဲ့သို့ ရင်ထဲတွင် ခံရမက်နေသည်။

တစ်ဆက်တည်း ချူးအောက်စွမ်းကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရတော့မည်ကိုလည်း အလိုလို ခံစားသိရှိလာရသည်။

ချောမော လှပလွန်းသော ယန်ကျွေလင်၏ မျက်နှာလေးမှာ တစ်မဟုတ်ချင်း ရုပ်ဆိုးအကျဉ်းတန်သွားတော့၏။

“ဟွန့်...ရှင်က ခြေတန်လှမ်း စောသွားတာကိုး၊ ဒါနဲ့ ရှင်တို့ မင်္ဂလာဦးည အခမ်းအနား လုပ်သေးတာ”

ကျွန်းခြူးလုက ခေါင်းခေါ်ယမ်းပြလိုက်ရင်း...

“ဘယ်ကလာ မင်္ဂလာဦးည အခမ်းအနား လုပ်နိုင်မှာလဲ” ယန်ကျွေလင်၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပြူဖပ်ပြူရော် ဖြစ်သွားပြီး လေးသံထိန်း၍ ပြောဆိုလာသည်။

“အမှန်တကယ် ပြောရမယ်ဆိုရင် ကျွန်မလဲ ချူးအောက်စွမ်းကို သဘောမကျပါဘူး၊ ကျွန်မအဖေမဲ့အမိနဲ့ကို မလွန်ဆန်ရဲလွန်းလို့သာ လက်ခံလိုက်ရတာပါ၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ရှင်တို့က မင်္ဂလာဦးည အခမ်းအနား မလုပ်ဘူးဆိုတော့ ချူးအောက်စွမ်းဟာ ကျွန်မနဲ့ လုပ် ဖြစ်ရမယ်၊ အဲဒီအတွက် ရှင်သဘော ဘယ်လိုရှိသလဲ”

ယန်ကျွေလင်က အက်ခမ်းသော လေးသံဖြင့် ကျွန်းခြူးလုကို မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ယန်ကျွေလင် ရှင်က စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီး တစ်နှစ်ကျော်အောင် စောင့်ဆိုင်းပေးပါ၊ ဒီတစ်နှစ်ကျော်သွားခဲ့ရင်တော့ ရှင်တို့ရဲ့ ယန်မိသားစုဟာ လိမ္မာပြီး အစွမ်းထက်တဲ့ သမက်ကောင်းပေး တစ်ယောက် ရလာမှာပါ”

ဤတွင် ယန်ကျွေလင်က အတွေးတစ်မျိုးပေါက်ကာ ကျွန်းခြူးလုအား အေးတိအေးစက် မေးလိုက်၏။

၁၇၀ ○ ဘုန်းကြွယ်

“ဘာလဲ ဒီတစ်နှစ်လုံးလုံး ဈေးဆောက်ခွမ်းကို ရှင်က အကျယ် ချုပ် သဘောမျိုး ချုပ်ထားချင်လို့လား”

ကျွန်းခြူးလှက နှုတ်ကမမြေဘဲ ခေါင်းခါယံးပြလိုက်သည်။

“ယန်ကျွေးလင် ကျွန်မက ဈေးဆောက်ခွမ်းကို မေတ္တာရှိနေလို့ ပေါင်းသင်းနေတယ် မထင်နဲ့၊ နောက်ပြီး သူ့ကို အပျော်သဘော ပေါင်းသင်းနေတာလဲ မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်းခြူးလှ၏ စကားများမှာ သောင်မတင်ရေမကျ စကား များ ဖြစ်ပြီး ယန်ကျွေးလင်၏ နားကို ရုပ်ထွေးသွားစေခဲ့သည်။

“ဟင်...ခါဖြင့် ရှင်တို့ နေထိုင် ပေါင်းသင်းတာက ဘာ သဘောလဲ”

“ဘာသဘောလဲဆိုတော့ ကျွန်မစကားကို ရှင်ဆိုးအောင် နား ထောင်ရင် သဘောပေါက် နားလည်သွားမှာပါ။ တကယ်တော့ ကျွန်မ သူ့ကို ပေါင်းသင်းနေတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ဈေးဆောက်ခွမ်းရဲ့ အတွင်း အားတွေ ပိုမိုနက်ရှိုင်းသွားစေချင်တဲ့ ဓေတနာ ဆန္ဒဗျန်ကြောင့်ပါ ဖြစ်တယ်”

ယန်ကျွေးလင် ကျွန်းခြူးလှထံမှ မပျော်လင့်သော စကားများကို ကြားလိုက်ရသောအခါ အံ့သြခြင်းမက အံ့သြသွားမိသည်။

မိန်းမချောလေး ကျွန်းခြူးလှက ဈေးဆောက်ခွမ်းအား အတွင်း အား အထွတ်အထိပ်ရောက်စေရန် ဘာကြောင့် ဓေတနာထားနေရ သည်ကို စဉ်းစားမရဖြစ်နေသည်။

“မိန်းကလေးကျွန်း၊ ရှင်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို ဖွင့်ဖွင့်လင်းလင်း ပြောပါ”

“ဪ...ခါလား၊ ကျွန်မရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ဈေး ဆောက်ခွမ်းရဲ့ အတွင်းအားတွေ အထွတ်အထိပ်ရောက်ပြီး ပထမ

မားဂျိုင်ဇား(စာနဲ့၁) ○ ၁၇၁

တန်း သိုင်းသမားဖြစ်လာတဲ့အခါ သူ့လက်ကို စကော့ပြီး ကျွန်မရဲ့ လိုအပ်နေတဲ့ ကိစ္စတွေကို အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်မိဦးချင်လို့ ပါပဲ”

“ရှင်သဘောက သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးကို စိုလ်ကွစိုးမိုးချင် တဲ့ သဘောလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မကိစ္စက သိုင်းလောကနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး”

“ရှင်စကားကို ယုံရမှာလား၊ ယုံကြည်လောက်အောင်လဲ ပြော ပါဦးရှင်”

“နောင်အခါ သိလာပါလိမ့်မယ်”

“နောင်ဆိုတဲ့ ရည်လျားလှတဲ့ အချိန်ကို ကျွန်မ မစောင့် မှီနိုင်ဘူး”

ဤတွင် မိန်းမချောလေး ကျွန်းခြူးလှမှာ စိုးရိမ်မကင်းဖြစ် သွားပြီး...

“အဲဒီလိုလုပ်ရင်တော့ ကျွန်မအတွက် ကောင်ကျိုးရှိမှာ မဟုတ် တော့ဘူး”

“ခါတွေကို ကျွန်မ နားမလည်ဘူး၊ ကျွန်မသိတာက ယန် မိသားစုရဲ့ သမက်လောင်းဟာ လူသတ်သမားတစ်ယောက်အဖြစ် ဘယ်နည်းနဲ့မှ အရောက်မမီနိုင်ဘူး”

ယန်ကျွေးလင်၏ စကားများက ကျွန်းခြူးလှ၏ အသည်း နှလုံးအား အဆိပ်မြှားအစင်းတစ်ထောင် နှိုက်ဝင်သွားသည့်နှယ် မိခား လိုက်ရသည်။

သို့သော် ကျွန်းခြူးလှမှာ သူ့စိတ်ကို သူချုပ်တည်ပြီး...

“မိန်းကလေးယန်၊ ရှင်စကားက တယ်ရိုင်းပွပါလား၊ ခါပေ မယ့် ကျွန်မ စိတ်ထဲမထားပါဘူး၊ ခါပေမယ့် ရှင်လဲမခွဲသိထားဖို့က

၁၇၂ ၀ အုန်းကြွယ်

ခု ကျွန်မနဲ့ ချူးအောက်စွမ်းဟာ ဒီအချိန်မှာ ရေကို ဓားနဲ့ ဖြတ်မရ သလိုပဲ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ခွဲခွာလို့ရမယ် မဟုတ်ဘူး”

ထိုစကားကြောင့် ယန်ကျွေလင်မှာ ဒေါသထထင်းခနဲထသွား သည်။

ထို့ကြောင့် မိန်းမပျိုလေး ကျန်းမြူးလှအား၊ မိန့်မေလိုက် တော့သည်။

“မိန်းကလေးကျန်း၊ ရှင်ဟာ ကျွန်မရဲ့ ရွှေခေါင်းလောင်းတစ်ခု ကို လွှတ်ပြောကံအောင် ရွှေခေါင်းလောင်း မရောင်နိုင်ဘူးလားဆိုတာ ကြည့်ရသေးတာပေါ့”

ဤတွင် မိန်းမပျိုလေးကျန်းမြူးလှမှာ ယန်ကျွေလင်နှင့် ရန်မီး မဖွားလိုသဖြင့် သူတို့၏အဖြစ်အပျက်မှန်များကို ထုတ်ဖော်ပြောပြ လိုက်တော့သည်။

“မိန်းကလေးယန်း၊ ရှင်က-ကျွန်မကို သတ်မစီလိုက်မယ်ဆိုရင် ချူးအောက်စွမ်းကို သတ်လိုက်တာနဲ့ အတူတူပဲ”

ကျန်းမြူးလှ၏ စကားက ယန်ကျွေလင်အား အကွပ်ကိုင် လိုက်သကဲ့သို့ ရှိသွားရအေးပြီး

ယန်ကျွေလင်မှာ ကျန်းမြူးလှအား နားမလည်သော အကြည့် ဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ရှင်စကားက ဘာစကားလဲ”

“ကျွန်မက ချူးအောက်စွမ်းကို အတွင်းအား အပူလှိုင်း ဖြည့် ဆည်းပေးထားတယ်။ သူ့ရဲ့ ကိုယ်ခံ အတွင်းအားလှိုင်းက အဆေး လှိုင်းဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီအတွက် အပူအဆေး အတွင်းအား လှိုင်းနှစ်ခု ပေါင်းစည်းမီမှ ချူးအောက်စွမ်းရဲ့ အတွင်းအားတွေဟာ အထွတ် အထိပ် ရောက်လာနိုင်မယ်”

ကျန်းမြူးလှ၏ စကားများကို ကြားရသောအခါ မိန်းမမေ့ရလေး ယန်ကျွေလင်က ရုတ်တရက် သေဒုက္ခရပ် ခံစားလိုက်ရပြီး အောင် အညှင်းမနေနိုင်ဘဲ ဒေါသသဖြင့် အော်ဟစ်ပြောဆို ကြိမ်းမောင်းလိုက် တော့သည်။

“ခါတွေ ကျွန်မ နားမလည်ဘူး၊ ရှင်ဟာ မကောင်းတဲ့ အောက်တန်းကျတဲ့ မိန်းမပဲ၊ ရှင့်ကို သတ်မယ်၊ ရှင် သေမင်းကိုပဲ သွားကြိုက်ပေတော့”

ယန်ကျွေလင်မှာ ဤသို့ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ပြောဆိုပြီး သည်နှင့် လက်တွင်းရှိ ရွှေခေါင်းလောင်းတစ်ခုကို တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်လိုက်တော့သည်။

ထိုအခါ ကျန်းမြူးလှမေ့ရ မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားပြီး လက် တစ်ချက် အမြန်ဆွဲကာ ဓားဆီးလိုက်ရ၏။

“မိန်းကလေးယန်း၊ ဂေတနေပါဦး”

“ရှင် ဘာထပ်ပြောချင်လို့လဲ”

“ကျွန်မ အသတ်ခံရရင် ကိုးလ ငါးရက်မှာ ချူးအောက်စွမ်း ကိုယ်တွင်းမှာရှိနေတဲ့ အပူလှိုင်း အဆေးလှိုင်းတွေဟာ မမှမတဖြစ်ပြီး ဆွေးကြောတွေ ပေါက်ကွဲသေဆုံးသွားနိုင်တယ်။ မိန်းကလေးယန်းက အဲဒီကိစ္စအတွက် တွေးတွေးဆဆ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး”

ကျန်းမြူးလှက အေးအေးစွာ တောင်ပန်ပြောဆို ရှင်းပြသော လည်း ယန်ကျွေလင်က လက်မခံဘဲ စီမံစူးစူးသော မျက်လုံး အနု ဖြင့်...

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ ရှင်ပဲသေသေ သူပဲသေသေ ကျွန်မ ဂရုမပြုဘူး”

“မိန်းကလေးယန်း၊ ကျွန်မပြောတာကို ဆုံးအောင် နားထောင်

၁၇၄ ○ အုန်းကြွယ်

ပါဦး၊ ကျွန်မ သူ့အတွက် တောင်းပန်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်တော့ သူဟာ ကျွန်မရဲ့ ထောင်ချောက်ထဲ ဝင်တိုးမိခဲ့တယ်”

ကျွန်းခြူးလှက စကားဖြတ်ကာ ယန်ကျွေ့လင်အား စူးစိုက်အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

“တကယ်လို့များ ဈေးအောက်ခွမ်း၊ သေသွားခဲ့ရင် ရင်တို့ယန်မျိုးဆက်ရဲ့ ကြီးမားတဲ့ အစီအစဉ်ကြီးတစ်ခု ဖျက်စီးဆုံးရှုံးသွားလိမ့်မယ်”

မိန်းမပျိုလေး ကျွန်းခြူးလှမှာ ဤသို့ ကြိုတင် ရှင်းလင်းမပြောပြပါက နောင် မိန်းကလေး ယန်ကျွေ့လင်က ဈေးအောက်ခွမ်းအပေါ် မိမိနှင့် ပတ်သက်၍ အထင်အမြင် လွဲမှားမှုများ ဖြစ်ပွားမည် နှိုးဆော်ကြောင့် ကျွန်းခြူးလှကိုယ်တိုင် ဤသို့ ကြိုတင် ပြောထားခြင်း ဖြစ်သည်။

“မိန်းကလေးယန် ကျွန်မကို အထင်မလွဲပါနဲ့၊ ကျွန်မ ပြောတဲ့ အချိန်ရောက်ရင် ဈေးအောက်ခွမ်းဟာ မိန်းကလေးယန်ရဲ့လူပဲ ဖြစ်မှာပါ”

ထို့နောက် ကျွန်းခြူးလှက သူမအနေဖြင့် ဈေးအောက်ခွမ်းအပေါ် ထားသည့် သဘောထား။

ဈေးအောက်ခွမ်းက သူမအပေါ်ထားသည့် သဘောထားများ အားလုံးကို ဖွင့်ပြောပြပြီး ပြောဆိုနတ်ဆက်လိုက်သည်။

“မိန်းကလေးယန်၊ ကျွန်မ ရှင်ကို ပြည့်ပြည့်နဲ့ ရှင်းပြပြီးပြီ၊ ကျွန်မ ပြန်တော့မယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ကျွန်မ ရှင်ပြောတဲ့အတိုင်း တစ်နှစ်တိတိ စောင့်ဆိုင်းမယ်၊ ဒီကြားထဲ ဈေးအောက်ခွမ်း တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ရှင်ကို လာစာရင်းရှင်းမယ်”

မာန်ဂျိုင်ဇား (စာစဉ်-၃) ○ ၁၇၅

မိန်းမချောလေး ကျွန်းခြူးလှမှာ ယန်ကျွေ့လင်၏ ငြိမ်းခြောက်သတိပေးစကားကို နားထောင်ရင်း မချီတင်က ပြုံးရယ်ကာ အိပ်ခန်းအပြင်ဘက်သို့ လျှောက်လှမ်းထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ကျွန်းခြူးလှ ထွက်ခွာသွားသည်နှင့် ယန်ကျွေ့လင်က ဓာပည့်မလေးဦးအား ခေါက်မိမ်းအမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“ငါ့ရဲ့ အဝတ်အစားတွေအားလုံး သိမ်းလိုက်၊ နုပဲ ပြန်မယ်”

ယန်ကျွေ့လင်က တစ်ဝက်တစ်ပြက်ပြောဆိုရင်း စကားဖြတ်ထားလိုက်သည်။ သို့သော် ယန်ကျွေ့လင်၏ ရင်တွင်း၌ အမျိုးအမည်မသိသော ဝေဒနာလော၊ ခေါသလော ဆိုသည်ကိုပင် မသိနိုင်အောင် နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်နေသည်။

ထို့ကြောင့် တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်ပြောဆိုပြန်သည်။

“ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ငါမပြောချင်တော့ဘူး၊ ပြန်ပြန်ပြန်လေ ကောင်းလေပဲ”

ယန်ကျွေ့လင်၏ တစ်မူထူးခြား ဆန်းပြားသော စကားများအပြင် မျက်နှာအမူအရာမှာလည်း အကဲမခတ်နိုင်လောက်အောင် ကြမ်းတမ်းစက်ထန်နေသဖြင့် ဓာပည့်မလေးယောက်မှာ မည်သည့်ကောယျ ပြန်မပြောဘဲ အထုပ်အပိုးကိုယ်စီ ပြင်လိုက်ကြရသည်။

ဈေးအောက်ခွမ်းနှင့် ယန်ကျွေ့လင်မှာ သူ့စွန့်ကိုယ်ချစ် မဟုတ်သော်ငြားလည်း မိခင်ဖြစ်သူက ရည်စူးထား၍ သူမအနေဖြင့် မလွဲမရှောင်သာ လက်ခံလိုက်ရ၏။

ယခုတော့ ကျွန်းခြူးလှကြောင့် သူမအသည်းမှာ ကွဲခတ်မိရသကဲ့သို့ ခံရခက်နေရသည်။

ဤသည်မှာ မိန်းမသဘာဝ သဘောပင် မဟုတ်ပါလား။

အခန်း(၈)

(၈)လ(၁၆)ရက်

(၈)လ(၁၆)ရက်နေ့သို့ပင် ရောက်လာခဲ့မေ့ပြီ။

ထိုနေ့သည် နေမင်း၏အပူရှိန် ပြင်းထန်လွန်းသော နေ့တစ်နေ့ ဟုဆိုလျှင် မှားမည် မဟုတ်ပေ။

သူရိန်နေမင်း၏ အပူရှိန်များက ဩဇာသလောကကြီးအား နှိပ်စက်ကလွဲပြုနေသည့်နှယ် မြို့တွင်းရှိ လမ်းကြီး လမ်းငယ် လမ်းသွယ်များတွင် နေမင်းအပူရှိန်ခက်ကြောင့် နေ့လယ်နေ့ခင်းတွင် လူသူမရှိသလောက် ခြောက်ကပ်ကပ် ဖြစ်နေသည်။

သို့သော်

မေဟုန် တည်းခိုခန်းတွင်မူ တည်းခိုစားသောက်သူများ အုတ်အော် သောင်းတင်း ညစ်ဝေလျက် ရှိနေသည်။

ဆိုင်ပေါက်ဝတွင် စည်သည်တစ်ဦး၊ ရောက်လာသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည့်နှင့် စားပွဲထိုးလေးတစ်ဦးက ကဗျာကယာ ရောက်ရှိသွားကာ ခန့်ဦးကြို ပြုလိုက်သည်။

“လူကြီးမင်း ဆိုင်ထဲကို ကြွပါခင်ဗျာ”

စားပွဲထိုးလေးက ဤကဲ့သို့ တရိတသေ ပိတ်ခေါ်နေသော်လည်း ဝတ်နံ့အပြာဝတ် လူကမူ ဂရုမစိုက်ဘဲ ဆိုင်တွင်းရှိ စားသောက်နေသူများကိုသာ အကဲခတ်ကြည့်ရှုလျက် ရှိနေသည်။

ဝတ်နံ့ပြာဝတ်လူ၏ အခြေအနေကိုကြည့်ရသည်မှာ ဆိုင်တွင်းရှိ လူတစ်ယောက်ယောက်အား လိုက်လံရှာဖွေနေဟန် တူသည်။ စားပွဲထိုးလေးကမူ ဝတ်နံ့ပြာဝတ်လူ၏ရှေ့တွင် အတန်ကြာသည်အထိ ရပ်တန့် စောင့်ဆိုင်းနေသော်လည်း ဝတ်နံ့ပြာဝတ်လူဆိုမှ တုံ့ပြန်ကော၊ ပြောဆိုလာခြင်း မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် စားပွဲထိုးလေးက ရိုသေသောအမူအရာဖြင့် တပ်မံပိတ်ခေါ်ပြန်သည်။

“လူကြီးမင်း ဆိုင်ထဲကို ကြွပါခင်ဗျာ”

ထိုအခါမှ ဝတ်နံ့ပြာဝတ်လူမှာ သတိရလာဟန်ဖြင့် “အေး... အေး”ဟု နှစ်ခွန်းတည်းသာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

အဝင်ဝတ်ခါးနှင့် ကပ်လျက်ရှိသော စားပွဲတိုင်တစ်ခုမှ အဝါရောင် ဝတ်နံ့ဝတ် မိန်းမပျိုတစ်ဦးက အခန်းပေါက်ဝတွင် ရပ်လျက်ရှိနေသော ဝတ်နံ့ပြာဝတ်လူငယ်ကို လှမ်းအော် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဆို... အစ်ကိုတော် ကျူးပါလား”

အစ်ကိုတော်ကျူးဟု အခေါ်ရသည့် ဝတ်နံ့ပြာဝတ်လူငယ်က အဝါရောင်ဝတ်နံ့ဝတ် မိန်းမပျိုထံ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

အဝါရောင် ဝတ်နံ့ဝတ် မိန်းမပျိုလေးမှာ ဝမ်းကြွယ်ယိပ်ငြိမ်သည်။

“မိန်းကလေးဝမ်း ဒီမှာ တည်းခိုနေတာလား”

“ကျွန်မလဲ ပြန်လာတာ နှစ်ရက်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ အစ်ကိုကျူး မိတ်ဆွေကို စောင့်နေတာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခုခု စားသောက်ဖူးလို့ ဒီကို လာခဲ့တာပဲ”

မိန်းကလေးဝမ်းကော တစ်ယောက်တည်းပဲလား။ ကျူးစင်ဟန်၏အမေးကို မိန်းမချောလေး ဝမ်းကြွယ်ယိပ်က အလိုမကျသည့်နှယ် မျက်စောင့်ခြေဖြင့် မူရာပိုလိုက်သော

၁၇၈ ○ ဘုန်းကြွယ်

“ရှင် မသိတာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်သူက ကျွန်မကို အစော လုပ်ချင်မှာလဲ”

ဤသို့ မိန်းမချောလေး ဝမ်းကြယ်ယိက ကျွေးစင်ဟန်အား ကန့်ကလျ ပြောဆိုလာသည်။

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား စားပြိုင်င်းတွင် အတူထိုင်ကာ စားသောက်ပွယ်ရာများ မှာကြားစားသောက်နေကြသည်။

စားသောက်နေစဉ်အတွင်း မိန်းမချောလေး ဝမ်းကြယ်ယိက ကျွေးစင်ဟန်အား အကဲခတ်ကြည့်ရင်း တီးတိုးမေးလာသည်။

“ကိုယ်တော်လေးကျွေး၊ ရှင် တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ချိန်းဆို ထားတာများ ရှိနေလို့လား”

ထိုစကားကြောင့် ကျွေးစင်ဟန်မှာ မျက်နှာတစ်မျက် မသိမသာ ပျက်သွားသည်။ သို့သော် ချက်ချင်း ဣန္ဒြေပြန်ဆည်လိုက်ရင်း...

“ဘယ်သူနဲ့မှ ချိန်းဆိုထားတာ မရှိပါဘူး”

“ဒါနဲ့ ချွေးအောက်စွမ်းရဲ့ သူတင်းလေး ဘာလေးများ မကြာ ရဘူးလား”

မိန်းမချောလေး ဝမ်းကြယ်ယိမှာ ချွေးအောက်စွမ်း မည်သည့် နေရာတွင် ရှိနေသည်ကို သိလိုက်၍ သတင်းအစအနရစေရန် မသိ မသာ မေးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ကျွေးစင်ဟန်ကမူ ထိုညမှာပင် သူမ သိပ်တွေ့ဖူးနေသည့် ချွေးအောက်စွမ်းနှင့် တွေ့ခဲ့သည်။

သို့သော် ချွေးအောက်စွမ်းအား မတွေ့ခဲ့ရသည့် အလား ခေါင် ခါယမ်းလိုက်ရင်း...

“မတွေ့သေးပါဘူး၊ သူ့ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာလဲ ကျုပ် မသိ ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဆောင်းဝင်ရက်ကိုတော့ တွေ့ဖို့ ချိန်းဆိုထားတယ်”

ဓားပိုင်စား(ဓားစဉ်) ○ ၁၇၉

ကျွေးစင်ဟန်၏စကားကို နားထောင်နေသည့် ဝမ်းကြယ်ယိမှာ ရုတ်တရက် မှဲပြုံးတစ်မျက် ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ကျွန်မတော့ ချွေးအောက်စွမ်းရဲ့ သတင်းရခဲ့တယ်”
ထိုအခါ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေသော ကျွေးစင်ဟန်က အံ့သြသွားသောအသွင်ဖြင့်...

“ဟင်...မင်းတကယ် ပြောတာလား”

ကျွေးစင်ဟန်မှာ အံ့သြသည့်အမှုအရာဟန်ဆောင်ကာ ပြန်မေး လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သူ ဒီမြို့ထဲမှာပဲ ရှိနေပြီး တစ်နေရာရာမှာ ပုန်းအောင်းနေတယ်”

ကျွေးစင်ဟန်ကလည်း ဝမ်းကြယ်ယိ၏စကားကို ကရုဏာစိုက် နားထောင်ပြီး မင်သေသေဖြင့် ပြန်မေးလိုက်၏။

“ဒီသတင်းအမှန်ပဲလား”

“မနေ့ညကတောင် ချွေးအောက်စွမ်းကို ချန်ဝှမ်းကမ်းခြေမှာ တွေ့ခဲ့သေးတယ်၊ ဒါ့အပြင် ဝန်းပေါင်တစ်ရာရိုက်ချပ်ကြီး ယွင်ကြွင့် ထောက်ကိုလဲ ရေထဲကျသွားအောင် တိုက်ထုတ်လိုက်သေးတယ်၊ ပြီးတော့ တောရိုင်းညီနောင် လေးဦးကိုပါ ရှင်းပစ်ခဲ့သေးတယ်”

ဝမ်းကြယ်ယိက ကျွေးစင်ဟန်အား ချွေးအောက်စွမ်း၏ အကြောင်းများကို ပြောပြနေသော်လည်း မကျေနပ်သော မျက်လုံး များဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်ကာ ထပ်ဆင့် ပြောဆိုလာပြန်သည်။

“ကိုယ်တော်လေးကျွေး၊ ဒီကိစ္စတွေဟာ နေပြည်တော်တစ်ခု လုံး သတင်းပျံ့နှံ့နေတာပဲ၊ ရှင်က ဘာလို့ မသိရတာလဲ၊ မကျွန် တမင်သက်သက် မသိဟန်ဆောင်တာပဲ ဖြစ်မယ်”

ဝမ်းကြယ်ယိ၏ မကျေနပ်စကားများကြောင့် ကျွေးစင်ဟန် မှာ တုဟကယာ ပြန်ပြောလိုက်ရသည်။

www.burmeseclassic.com

၁၈၀ ○ အုန်းကြွယ်

“မိန်းကလေးဝမ်း၊ မင်း ငါ့ကို အထင်မလွဲပါနဲ့၊ ငါ နေပြည်
တော်ကို ရောက်လာတာ သိပ်မကြာသေးတဲ့အတွက် ဒီသတင်း
မကြားရတာ ခြိမ်းမှားပါ”

“သေ... ဒီလိုလား၊ ရှင့် တစ်စကလဲ တစ်လကျော်သွားပြီ၊
ပြီးတော့ စုတောင် ဆောင်းဝင်ဖို့ ဘာလိုတော့လို့လဲ”

မိန်းမချောလေး ဝမ်းကြယ်ယိုကာ ကျွေးစင်ဟန်အား ဤသို့
ယိသုံးသုံး ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

တစ်ဆက်တည်း ပေဟန့်ဆန်ဆန် ဆက်လက် ပြောဆိုလာ
ပြန်သ ့်း

“ဒါနဲ့ ရှင့်ရဲ့ကိစ္စဟာ ဘာအကောင်အထည် ပေါ်သေးသလဲ”
ကျွေးစင်ဟန်က သက်ပြင်းတစ်ချက် မှတ်ထုတ်လိုက်ကာ

သည်းညှိုးလိုက်၏။

“မင်းမေးတဲ့ကိစ္စက နီးစပ်မှု မရှိသေးပါဘူး”
“ဒီတော့ ရှင် ဘယ်လိုလုပ်ချင်သလဲ”

“စောင့်ကြည့်ရမှာပဲ”
“အဲဒီကေးက ရှင့်စိတ်ထဲ ပြောချင်တဲ့စကား မဟုတ်ပါဘူး”

“အေးလေ... ယုံတာ မယုံတာတော့ မင်းသဘောပါပဲ”
ကျွေးစင်ဟန်က စိတ်ထွက်သော အမူအရာဖြင့် ဝမ်းကြယ်ယို

အား ပြောဆိုလိုက်သည်။

ဝမ်းကြယ်ယိုကာ ကျွေးစင်ဟန်၏ မျက်နှာအိပ် မျက်နှာကဲ့
တစ်ချက် အက်ခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကျွန်မ ရှင့်ကို ကူညီနိုင်ရင်လဲ အကူအညီ ပေးနိုင်လိမ့်မယ်
လို့ မျှော်လင့်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ရှင့်က ကျွန်မကို အထင်သေးနေတယ်၊
ဘယ်လောက်ကောင်းတဲ့ အကြံဉာဏ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မပြောတဲ့စကားကို
ရှင်ယုံမှာ မဟုတ်ဘူး”

မာန်တိုင်မား(စာစဉ်-၅) ○ ၁၈၁

“ပြောပါ၊ ငါနားထောင်နေပါတယ်”
“သံမဏိစုတ်တံရှင် ချူးလုချန်းရဲ့ အမွေပစ္စည်းတွေဟာ သူ့

မွေးစာတိ နေအိမ်မှာပဲ ရှိမှာပေါ့”
ကျွေးစင်ဟန်က သိလိုစိတ်ပြင်းပြလာသဖြင့်ပြန်မေးလိုက်သည်။

“မိန်းကလေး၊ တကယ်သိလို့လား”
“သိတယ်”

ချူးအောက်ဇွမ်းသည် သူ့ဖခင် ချူးလုချန်း အသုံးပြုခဲ့သော
ဓာရေးကိရိယာလေးမျိုးကို မိမိအား ပေးဆောင်ခြင်း မရှိသေးချေ။

ယခု မိန်းမချောလေးဝမ်းကြယ်ယိုကာ ချူးအောက်ဇွမ်းနှင့် ပတ်
သက်သော အကြောင်းများကို တစ်စဉ်းတစ်စ ပြောဆိုလာသဖြင့်

ယုံရကောင်းနိုးနိုး ဖြစ်ကာ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေသည်။

ထို့ကြောင့် ဝမ်းကြယ်ယိုအား တစ်ချက်စူးနက်ကြည့်လိုက်ပြီး
သေချာစေရန် ထပ်ဆင့် မေးမြန်းလိုက်သည်။

“မိန်းကလေးဝမ်း၊ မင်း နောက်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”
“ရှင် သိလာမှာပါ”

“ဒီလိုဆို ငါ့ကို ခေါ်သွားပေးပါလား”
“အင်း... ခေါ်သွားပေးမယ်၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အပေး

အယူဆိုတာတော့ ရှိရမယ်”
ဝမ်းကြယ်ယိုကာ ကျွေးစင်ဟန်အား အပေးအယူလုပ်ရန် စကား

ကမ်းလှမ်းလာချေပြီ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မိမိ၏ ဖခင်အရေးရှိ ဝမ်းကြယ်ယို၏ ဆန္ဒ
အား အတတ်နိုင်ဆုံး လိုက်လျော့ရတော့မည်။

“ကောင်းပြီ၊ ငါ့ဖခင်ရဲ့အသက်အန္တရာယ်ကြောင့် မိန်းကလေး
လိုချင်တဲ့ အမျက်အလက်ကို လဲလှယ်ရတော့မှာပဲ”
“ဒါကလဲ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အကျိုးရှိစေတဲ့ သဘောမျိုးပါလေ၊

၁၈၂ ○ ဘုန်းကြွယ်

ရှင်က ရှင်မခင်အတွက် မင်ဆောင်းကို အသုံးပြုပြီး ဆေးဖော်ရသလို ကျွန်မကလဲ ချွေးအောက်စွမ်းကိုလိုချင်တယ်။ ဒီကိစ္စအတွက် ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ပူးပေါင်းလိုက်ရင် ကိုယ့်လိုလားချက်ဆန္ဒတွေ အသီးသီး ပြည့်ဝသွားမှာပဲ။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။”

ကျွေးစင်ဟန်က ဝမ်းကြွယ်ယိစံကော့ကို နားမစိုင်းသည့် အမူ အရာဖြင့် မေးလာသည်။

“မိန်းကလေး၊ မင်းပြောတဲ့စကားအဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲ”

“ဪ...ရှင် နားမစိုင်းသေးဘူးနဲ့တုတယ်။ ကျွန်မက ရှင် လိုချင်တဲ့ မင်ဆောင်း ရအောင် ကူညီပေးမယ်။ ရှင်ကလဲ ကျွန်မကို ကူညီရမှာပေါ့။”

“ငါ ဘာကူညီရမှာလဲ”

“ခုလောလောဆယ် ချွေးအောက်စွမ်းကို ခိတ်ဝင်စားနေတဲ့သူ နှစ်ယောက် ပြစ်နေတယ်။ တစ်ယောက်က ယန်ကျွေလင်း နောက် တစ်ယောက်က ကျန်းခြွေလူ”

ဝမ်းကြွယ်ယိက စကားဖြတ်ရင်း ကျွေးစင်ဟန်အား အကဲခတ် ကြည့်ရှုလိုက်သည်။

ကျွေးစင်ဟန်မှာ ကျန်းခြွေလူပုသော နာမည်ကို ကြားလိုက် ရသောအခါ စုတ်တရက် မျက်မှောင်ကြွတ်သွားပြီး ကျန်းခြွေလူ ဆိုသည့် နာမည်ကို နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ရေရွတ်နေမိသည်။

“အင်း...ကျန်းခြွေလူဟာ လူတကာ ငေးရလောက်အောင် လှပတဲ့ မိန်းမချောလေးပဲ”

ဝမ်းကြွယ်ယိက ကျန်းခြွေလူ၏ နောက်ထပ်တစ်စားခေါ်ဝေါ် သော နာမည်တစ်ခုကို ထုတ်ဖော်ပြောကြားလာပြန်သည်။

“ကျန်းခြွေလူဟာ နောက်ထပ် နာမည်တစ်မျိုးရှိသေးတယ်။

မာရ်ဂျိုင်ဇား(ဇာစဉ်-၃) ○ ၁၈၃

ခဲဒီနာမည်ကတော့ ငပ်လော့မျက်လုံးမွေးလို့လဲ တင်စားခေါ်ဝေါ် ကြတယ်။ ရှင် မကြားဖူးဘူးလား”

ထိုအခါ ကျွေးစင်ဟန်မှာ ဆုံသြသွားရသည်။

“နေ့စမ်းပါဦး။ ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးကို ချွေးအောက်စွမ်းက ခိတ်ဝင်စားမှာမို့လား”

“ကိုယ်တော်လေးကျွေး၊ ရှင် သူ့ကို အထင်မသေးနဲ့၊ ကျန်းခြွေ လူလို့ နာမည်ပြောင်းပြီး ချွေးအောက်စွမ်းအနားမှာ ကိုယ်ရဲတတ် အနေနဲ့ ရှိနေတယ်ရှင်”

ထိုအခါ ကျွေးစင်ဟန်က ဝမ်းကြွယ်ယိအား ချီးကျူး ပြောဆို လိုက်သည်။

“မိန်းကလေးရဲ့နားက အင်မတန် ပါးပါပေတယ်”

“ရှင် ကျွန်မကို ချီးကျူးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒီအတွက် ချူးလူချန်ရဲ့အိမ်ကို ကျွန်မပြမယ်။ သူ့ဦးသား မင်ဆောင်း ကို ရအောင်ယူပြီးရင် ရှင်အဖေရဲ့ဈာန်၊ ဈာန်ကင်းသွားတော့မယ်။ ခဲဒီတော့ ရှင်က ကျွန်မရဲ့ ဖြိုင်ဘက် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို ရှင်းလင်းပေးရမယ်”

ဝမ်းကြွယ်ယိက သူမ၏ အကြံအစည်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ထုတ်ဖော်ပြောဆိုလာသည်။

ကျွေးစင်ဟန်မှာ ချက်ချင်း စကားမပြန်နိုင်ဘဲ ငြိမ်သက်စွာ ခဏ်းစားနေသည်။ အတန်ကြာမှ ဝမ်းကြွယ်ယိက ရူးရူးနီကဲနီကဲ တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း ရေရွတ်ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ဪ...အသက်တစ်ချောင်းကယ်ဖို့ အသက်နှစ်ချောင်း သင် သင်ရမယ်ဆိုတော့ မလွန်လွန်းဘူးလား”

ထိုကော့ကြောင့် ဝမ်းကြွယ်ယိ၏ မျက်နှာမှာ အပြင်းအကျယ် ပျက်သွားသည်။

၁၈၄ ○ ဘုန်းကြွယ်

“ကယ်ရမယ့်လူက ရှင်မခေါ်ပဲ၊ သုတ်သင်ရမယ့်လူဟာ ရှင်နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး၊ တွေးကြည့်ရင် အရှင်းကြီးပဲ”

“ထားပါတော့၊ မင်းပြောတဲ့ နှစ်ယောက်ကို ငါ့ရှင်းလင်းပေး လိုက်ပြီပဲ ထားပါတော့၊ ကျန်းမြူးလူဟာ သိုင်းမညာ ဘယ်လောက် နို့နေတယ်ဆိုတာ ငါ မသိဘူး၊ နောက်ပြီး ယန်ကျွေလင်ရဲ့ ဝိညာဉ် နုတ် ရွှေခေါင်းလောင်းတင်ခုံကိုကော ငါက ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ပါ့မလား”

ဤသို့ ကျွေးစင်ဟန်ထံမှ ညည်းညူ ရေရွတ်သံ ထွက်ပေါ်လာ သည်။

“ရှင်ဟာ ကျန်းမြူးလူကိုတော့ ယှဉ်ပြိုင်နိုင်မှာပါ၊ အဲ... ယန်ကျွေလင်ကိုတော့ ရှင်နိုင်အောင် တိုက်နိုင်ဖို့ ကျွန်မက အတင်း အကုပ် မတိုက်တွန်းလိုဘူး၊ ဒါပေမယ့် ရှင် ကတိပေးပြီးရင် ကတိ အတိုင်း ဇွမ်းဆောင်လုပ်ပေးပါ”

ဝမ်းကြွယ်ယီက ခေတ္တစကားစပြတ်ကာ ကျွေးစင်ဟန်အား အကဲခတ်ကြည့်ပြန်သည်။

“ရှင်ကို သတင်းပေးလိုက်ဦးမယ်၊ ယန်ကျွေလင်တော့ အခု ရဲတိုက်ပြန်သွားပြီ၊ ဒီတော့ ဒီမှာရှိနေတဲ့ ကျန်းမြူးလူကို ရှင်က အရင် ရှင်းပေတော့”

“အဲဒီ ကျန်းမြူးလူဟာ ရုပ်ဖျက်ထားတယ်၊ နောက် သူ့ နာမည်ကို လူကျန်းမြူးလို့ ပြောင်းလဲထားခဲ့တယ်၊ နောက် ဈေးဆောက် ခွမ်းကို ယန်ရဲတိုက်လုပြစ်အောင် လုပ်ဆောင်မယ်ဆိုတဲ့ သတင်း ကကော မှန်ခဲ့လား”

“မှန်တယ်”

“မိန်းကလေးဝမ်း၊ ကျန်းမြူးလူ ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာ သိ သလား”

“သိတယ်၊ ချန်ဝမ်း တစ်ဖက်ကမ်း ဆယ်မိုင်လောက်မှာ

ဟန်တိုင်းဓား(ဓားစဉ်း) ○ ၁၈၅

ဝါးတောတစ်ခုရှိတယ်၊ အဲဒီ ဝါးတောအတွင်းက ဝါးအိမ်လေးမှာ ရှိနေတယ်”

ကျွေးစင်ဟန်မှာ ဝမ်းကြွယ်ယီ၏စကားကို နားထောင်ပြီး မတ်တတ်ရပ်မည်အပြု ဝမ်းကြွယ်ယီက ဟန်တားပြောဆိုပြန်သည်။

“ဒါပဲနော်... ကျွန်မ တည်ခိုနေမှာ ရှင်ကို ဆက်ဆက် နောင် နေမယ်”

“မိန်းကလေးဝမ်း၊ မင်းရဲ့ တောင်းဆိုချက်ကို ငါလက်ခံမယ် လို့ ပြောသောတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

ကျွေးစင်ဟန်က လေးသံတင်းတင်းဖြင့် ပြန်လည်ပြောဆိုလိုက် သည်။

မိန်းမပျိုလေး ဝမ်းကြွယ်ယီမှာ ကျွေးစင်ဟန်၏ စကားအား သဘောကုသည့်အလား ရယ်မောပြီး...

“အခြေအနေက ယေးလာပြီဖြစ်တဲ့အတွက် ရှင်လက်မခံလို့ မရပါဘူး၊ ရှင်ရဲ့ သမင်္ဂယပ်တောင် သိုင်းကွက်ကို ကျန်းမြူးလူ မိန်းမယ် မထင်ဘူး၊ ရှင် အောင်မြင်ပါစေလို့ ကျွန်မ ဆုတောင်း လိုက်ပါတယ်”

မိန်းမပျိုလေးဝမ်းကြွယ်ယီ နူးညံ့ပျော့ပျောင်း ချိုသာသော လေသံဖြင့် ကျွေးစင်ဟန်အား ကန့်ကလျ ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် ကျွေးစင်ဟန်ကို ကော့ခိုင်းကာ သူ့အိပ်ခန်းရှိရာသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လှမ်းဝင်ရောက်သွားတော့သည်။

ကျွေးစင်ဟန်ကလည်း ဝမ်းကြွယ်ယီကဲ့သို့ပင် သူ့အိပ်ခန်းဘက် သို့ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားသည်။

သူ၏အိပ်ခန်းအတွင်း ကျွေးစင်ဟန် ဝင်ရောက်မိသည့်အခိုက်

ယူစရာရှိသည်များကို အသင့်ယူဆောင်ပြီး သူ့ဗိတ်ထဲတွင် ဤကိစ္စ အား မလုပ်ဆောင်ချင်သော်လည်း ကျေးဇူးရှင်မခင်ကြိုက်စွာ ရောက်

၁၈၆ ○ အုန်းကြွယ်

ရောက်ကင်းရေးအတွက် ကျွေးဝင်းဟန်မှာ အမှန်တကယ်ပင် အခက်အခဲ တွေ့နေရတော့သည်။

နောက်ဆုံး ဝမ်းကြွယ်ယိ၏ စကားကိုနားထောင်ရတော့မလိုလို စိတ်တွင်း၌ ဆုံးဖြတ်မရ ဖြစ်နေ၏။

သို့သော် မခင်ကြီး ရောဂါပျောက်ကင်းရေးအတွက်မျှူးဆောက်ခွမ်း၏ ပခပ်မျှူးလှမျှန် အသုံးပြုခဲ့သော မင်ဓမ္မာင်းကိုလည်း အရယူချင်နေသည်။

ထိုမင်ဓမ္မာင်းရမှ မခင်ကြီး၏ရောဂါ ကုသနိုင်မည် မဟုတ်ပါလား။

ကျွေးဝင်းဟန်တစ်ယောက် အိပ်ခန်းတွင်း၌ အတန်ကြာမျှ ချီတုံချီတုံ တွေးတော စဉ်းစားနေပြီး နောက်ဆုံး၌ မျန်၇မီးကမ်းခြေသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ကျွေးဝင်းဟန်က စိမ်းနီနေသော ဝါးတောကြီးကို လှမ်းမြင်နေရ၏။

တပြည်ပြည်၊ လျှောက်လှမ်းလာခဲ့ရာ ဝါးတောနှင့် နီးကပ်လာပြီး ဝါးတောတွင်းမှ လူရိပ်တစ်ရိပ် ထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုလူရိပ်ရှင်က ကျွေးဝင်းဟန်ရှေ့တွင် လမ်းပိတ်ရပ်ကာ ဟန်တားလိုက်သည်။

ထိုနေရာသို့ ဝင်ရောက်လာသူမှာ သူ၏မိတ်ဆွေဖြစ်ဖို့ထက် ရန်သူဖြစ်ဖို့မျှးသည်ဟု လူရိပ်ရှင်က သတ်မှတ်ထားဟန်တူလေသည်။

ကျွေးဝင်းဟန်အား ဟန်တားသောလူရိပ်မှာ နွဲ့နောင်းလှပပြီး မှုန်ခင်တွယ်တာရောကောင်းသည့် မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်။

ထိုမိန်းမပျိုလေး၏ နာမည်မှာ ကညာစင်စားရုဟိုလှိုင်ပင် ဖြစ်သည်။

မာန်လှိုင်စား(စာစဉ်-၅) ○ ၁၈၇

ရုဟိုလှိုင်မှာ မျှူးဆောက်ခွမ်း၏ ကိုယ်ရံတော် စားကညာလေးတော်အနက် ဒုတိယခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည်။

ကျွေးဝင်းဟန်က ခရုထွင် တားဆီးပိတ်ပင်ထားသော မိန်းကလေးကို တစ်မျက်ကြည့်ရင်း တအံ့တဩ ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

“ဟာ...ရုဟိုလှိုင်ပါလား၊ ဘယ်နှယ် မတွေ့တာ ကြာလှပါပကော”

မိန်းမချောလေးရုဟိုလှိုင်က မဲပြုံးတစ်မျက်ပြုံးလိုက်ပြီး စုစုံကံကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် လေသံပြတ်ပြတ်ဖြင့် ပြောဆိုလာသည်။

“ကျွေးဝင်းဟန်...ရှင် ဘာဖြစ်လို့ ကွန်မတီနောက်ကို နောက်ယောင်ခံ လိုက်နေရတာလဲ”

ရုဟိုလှိုင်၏စကားအား ကျွေးဝင်းဟန်က သဘောကွသကဲ့သို့ အာပေါးတရ ပြုံးရယ်လိုက်သည်။

“မိန်းကလေးရုဟိုလှိုင်က ဖုတ်ဉာဏ် တယ်ကောင်းပါလား၊ မင်းတို့နောက်မှ လိုက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ လမ်းကြိုလို့ ဝင်လာတာပါ။ ဒါနဲ့ ညီတော် မျှူးတစ်ယောက် မတွေ့ပါလား၊

တံဆိတ်လောက် ငါ့ကို ပြောပေးပါ”

စားကညာရုဟိုလှိုင်ကမူ လမ်းဖယ်မပေးသည့်အပြင် ခက်ထန်စွာ ပြောဆိုလာပြန်သည်။

“ဒီနေရာဟာ ဘယ်သူမှ မသိတဲ့နေရာဖြစ်တယ်၊ ရှင် ဘယ်လိုလုပ် သိလာရတာလဲ”

“ရုဟိုလှိုင် ငါ ညီတော်မျှူးနဲ့ အရေးကြီးတဲ့ကောင်း ပြောရာဖို့တယ်၊ မင်းက ကားဇူးပြုပြီး ငါ့ကို ခေါ်ပေးပါ”

ကျွေးဝင်းဟန်၏စကားကို ရုဟိုလှိုင်က ဂရုမစိုက်ဘဲ ခိုသဲ့သဲ့ ပြောဆိုပြန်သည်။

၁၈၈ ဝ နန်းကြည်

“ဟင်း...ဟင်း...ရှင်ဟာ လူကောင်းတစ်ယောက်လိုပဲ ဟန်
ဆောင်တတ်ပါလား”

ကျူးစင်ဟန်က ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“မင်း ငါ့အကြောင်းကို သိပ်နားမလည်သေးလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်
မယ်”

“ရှင် လူကောင်းမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်နဲ့တော်လေးမျှ နောက်ကို
လိုက်နေတဲ့ လူတွေမှန်သမျှ အားလုံး မကောင်းတဲ့လူတွေဗျည်းပဲ”

ကျူးစင်ဟန်က စူဟိုလှုံ၏ကေားကို စိတ်ဆိုးဟန်မပြဘဲ
တောင်းပန်ပြောဆိုပြန်သည်။

“စူဟိုလှုံ ငါ့မှာ သိပ်အရေးကြီးနေတဲ့ ကိစ္စရှိနေတယ်၊ ချူး
ဆောက်စွမ်းနဲ့ ပြောဆိုတိုင်ပင်မှ ဖြစ်မယ့်ကိစ္စပါ”

“မယ့်ဘူး”

စူဟိုလှုံ စကားပြတ်ကာ ကျူးစင်ဟန်အား ဖြေဆိုခေါင်းဆုံး
စူးစူးရှဲရှဲ နှိုက်ကြည့် လှေလှေရှင်း ခတ်ပြတ်ပြတ်ပင် ပြောလိုက်သည်။

“ကျူးစင်ဟန် ရှင် ဒီကိုလာပြီးတဲ့နေ့ ပြန်ထွက်သွားလို့
မရတော့ဘူး”

ကျူးစင်ဟန်မှာ ထိုစကားကြောင့် ဒေါသထွက်သွားကာ
ညာလက်ကို ရှေ့သို့ ဆန့်တန်းထုတ်လိုက်သည်။

သို့သော် ချူးဆောက်စွမ်း၏မျက်နှာကိုထောက်ပြီး သည်းခံစိတ်
မျှကာ ဒေါသကို မျိုးသိပ်ထားလိုက်ရပြန်၏။

သို့သော်လည်း စူဟိုလှုံထံမှ အေးတိအေးစက် စကားသံ
ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လက်ထောက်နန်းရှင်လေးရှိနေတဲ့နေ့ရာကို
သိတဲ့လူတွေဟာ ဒီနေရာကနေပြီး ထွက်ခွာခွင့် မပေးနိုင်တော့ဘူး”

မန်းပိုင်ဓား(ဓားစဉ်း) ဝ ၁၈၉

ကျူးစင်ဟန်က စူဟိုလှုံအား စွတည်တည် ပြန်ကြည့်လိုက်
သည်။

“မိန်းကလေး မင်းစကားက သိပ်ကြီးကျယ်လွန်းမနေဘူး၊
လား”

“ဒါဆို ခမ်းကြည့်နိုင်တယ်”

ထို့စဉ် ငါးတောတွင်းမှ ရုတ်တရက်ဆိုသလို လူခိုသုံးစုံပဲ
ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဓားကညာ ဟိုယုံမေ၊ မိန့်ဆိုင်ယီနှင့် ကျန်းမြူးလုတို့ သုံး
ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။ တစ်ဆက်တည်း မိန်းမပျိုလေးယောက်

က ကျူးစင်ဟန်အား ဝိုင်းရံလိုက်ကြသည်။

မိန်းမပျိုလေးယောက်တို့တွင် ဓားကိုယ်စီရှိနေပြီး သူတို့၏
မျက်လုံးရှစ်လုံးက ကျူးစင်ဟန်အား အလွတ် မပေးတမ်း စူးစိုက်

ကြည့်နေကြသည်။

ကျူးစင်ဟန်မှာ ဓားသမားလေးဦး ဝိုင်းထားခြင်းခံရ၍ အလို
အလျောက် သံမဏိယပ်တောင်ကို ဖြတ်ခနဲ ဆွဲထုတ်လိုက်မိသည်။

ထိုအခါ ဓားကညာ စူဟိုလှုံကလည်း သူမဓားအိမ်တွင်မှ
ဓားရှည်ကို ရွမ်းခနဲမြည်းအောင် ဆွဲထုတ်လိုက်တော့သည်။

စူဟိုလှုံ ဓားဆွဲထုတ်လာသည်ကို မြင်သောအခါ ကျန်မိန်းမပျို
သုံးယောက်တို့လည်း အသီးသီး ဓားဆွဲထုတ်လိုက်ကြ၏။

ကျူးစင်ဟန်ကမူ သူမတို့ လက်တွင်းရှိ ဓားရှည်များကို
ကြောက်ရွံ့ခြင်းမရှိပေ။ သူကြောက်လန့် ခိုးချိပ်မိသည်က မိန်းမပျို

များအား မိမိ၏ သံမဏိယပ်တောင်စွက် ထိခိုက်မိမည်ကိုသာ ချစ်နိုး
နေမိသည်။

ထို့ကြောင့် ကျူးစင်ဟန်က မိန်းမပျိုလေးယောက်အား လေသံ
အေးအေးဖြင့် ပြောဆိုလိုက်၏။

၁၉၀ ○ ဘုန်းကြွယ်

“မိန်းကလေးတို့၊ အကောင်းဆုံးက ဈေးအောက်ခွမ်းကို ခေါ်ပေးလိုက်ရင် အကောင်းဆုံးပါပဲ”

မိန်းမပျိုလေးဦးထဲမှ ဂျဟိလှိုင်က ဒေါသသဖြင့် ငြင်းပယ်လိုက်သည်။

“မလိုဘူး”

“ငမခမ်းပါဦး၊ မင်းတို့ရဲ့အဖြူအမုတွေက ဈေးအောက်ခွမ်းရဲ့ ခေခိုင်းချက်နဲ့ အခုလို လုပ်ဆောင်ကြတာလား”

ကျွေးစင်ဟန်နဲ့ အမေးကောက်ကို မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ ဖြန်လည်ပြောကြားခြင်းမရှိဘဲ ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေကြစဉ် မိန်းမပျိုလေး ကျွန်းမြို့လူက ဝင်ရောက် ပြောဆိုလာသည်။

“ကျွန်းမဟာ လက်ထောက် နန်းရှင်လေးတို့ရဲ့ ကိုယ်ရံတော် ဓားကညာတွေ ဖြစ်တဲ့အတွက် သခင်အတွက် တာဝန်ရှိနေတယ်၊ ဒီအတွက် သခင်ရဲ့အမိန့်ကို စောင့်နေရစေလိုဘူး”

ကျွေးစင်ဟန်မှာ ယခု ပြောလာသော မိန်းကလေးအား တစ်မျက်အက်ခတ်ကြည့်လိုက်သည်နှင့် သူမ မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်းသိလိုက်သည်။

သို့သော် တမည် မသိဟန်ဆောင်ကာ...

“မိန်းကလေး၊ မင်းဘယ်သူလဲ”

မိန်းမပျိုလေး ကျွန်းမြို့လူက

“ကျွန်းမ လက်ထောက်နန်းရှင်လေးရဲ့ ဓားကညာအသစ် တစ်ယောက်ပါ”

“ခါနီး မင်းနာမည်က ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

မိန်းမပျိုလေး ကျွန်းမြို့လူမှာ ကျွေးစင်ဟန် အမေးကောက်ကို တုံ့ဆိုင်းနေခြင်းမရှိဘဲ အလျင်အမြန် ဖြန်ပြေလိုက်သည်။

“ကျွန်းမနာမည် လူကြီးကျွန်း”

ဘုန်းရှိခင်း(စာစဉ်-၁) ○ ၁၉၁

ထိုအခါ ကျွန်းစင်ဟန်က လူကြီးကျွန်း၏ နာမည်ကို ရေလွှတ်ပြောဆို ချီးမွမ်းလိုက်သည်။

“အင်း...တယ်လွတ် နာမည်လေးပါလား၊ ငါလဲ နာမည်တစ်ခုကို မှတ်မိခဲ့တယ်၊ ကျွန်းမြို့လူဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကိုကော မင်းသိရဲ့လား”

ထိုအခါ ကျွန်းမြို့လူခေါ် လူကြီးကျွန်းမှာ ကျွေးစင်ဟန်၏ ကောင်းအား ပြန်ပြောပြခြင်းမပြုဘဲ လက်တွင် အသင့်ကိုင်ဆောင်ထားသည့် ဓားရှည်ဖြင့် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လာတော့သည်။

ကျွေးစင်ဟန်က မိန်းမပျို၏ဓားရှည်ကို သူ၏ သံမဏိ ယပ်တောင်ဖြင့် ထိုးကာပြီး မယ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် ဓားကညာရှုပ်လှံက ကျွန်းမြို့လူအား အမြန် တားဆီးလိုက်သည်။

“မေ့လောနေဦး”

ကျွန်းမြို့လူက ဓားချက်ကို ရုပ်သိမ်းကာ ကျွေးစင်ဟန်ကို ကြည့်ရှုင်း ရှုရှုစက်ဆုပ်ဟန်ဖြင့် ပြောဆိုလိုက်၏။

“စုဟိလှိုင်၊ ဒီကျွေးစင်ဟန်ဆိုတဲ့လူဟာ အင်မတန် မုန်းတီးဖို့ ကောင်းတယ်၊ ငါ့နာမည် လူကြီးကျွန်းကို ပြောင်ပြန်ခေါ်နေတယ်”

ဂျဟိလှိုင်က ကျွေးစင်ဟန်အား ကြည့်ကာ ဘုဆတ်ဆတ် ပြောလာပြန်သည်။

“ကျွေးစင်ဟန်၊ ရှင်ဘာကောင်းများ မှာကြားရော ရှိသေးလဲ”

“လက်ထောက်နန်းရှင်လေးကို ပြောပေးပါ၊ ကျွန်ုပ် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စရှိလို့ သူနဲ့ တွေ့ဆုံရတယ်”

“ဘာလဲ ရှင်မသေခင် ကျွန်ုပ်တို့ နန်းရှင်လေးကို ဘာများ ပြောချင်လို့လဲ”

ဤကောင်းမှာ ဂျဟိလှိုင်ထံမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

၁၉၂ ဝ ချမ်းမြတ်

သို့သော် ကျွေးဝင်ဟန်ကမူ အရေးမစိုက်ဟန်ဖြင့်...

"မင်းတို့ မိန်းကလေးလေးယောက်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိပ် ယုံကြည် စိတ်ချနေကြသလား"

"ရှင် အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့၊ လေးယောက်တစ်ယောက်ဆိုတော့ ရှင်ဖွဲ့မှာ သေချာတယ်"

"ငါ့အနေနဲ့ကတော့ မင်းတို့နဲ့ အနိုင်အရှုံး မလှချင်ဘူး၊ ငါ ကတော့ ချွေးဆောက်ခွမ်းနဲ့ တွေ့ရရင် တော်ပြီး ငါလာတာ သူသိရင် ချက်ချင်းထွက်လာမှာပဲ"

ထိုအခါ ရှုဟိုလှုံ၏ မျက်နှာက မကြည်မသာ ဖြစ်သွားပြီး...

"ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ကျွန်မတို့နန်းရှင်လေး ဒီမှာ မရှိပါဘူး။ မနေ့ကပဲ နေပြည်တော်ကို သွားတယ်"

"မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် ချွေးဆောက်ခွမ်းကို လှေပေါ် ပို့ခဲ့သေးတာပဲ"

"မှန်တယ်၊ ညဉ့်သန်းခေါင်တော့တုန်းက တောရိုင်းလေးတော် ကို ဆုံးမခဲ့ပြီး သူ ဒီပြန်မလာတာ အမှန်ပဲ"

"ဒါဖြင့် သူဘယ်ကိုသွားနေလို့လဲ"

ဓားကညာ ဟိုယုံမေက ကြားဝင်ပြောဆိုလာသည်။

"ကျွန်မတို့နန်းရှင်လေး နှုတ်ကထာ ပြန်မလာသေးဘူး၊ ကျွန်မ တို့လဲ သူ့အတွက် စိတ်ပူနေပြီး ဓောင့်မျှော်နေကြတယ်"

နောက်ဆုံး ကျွေးဝင်ဟန်တွင် ချွေးဆောက်ခွမ်းနှင့်တွေ့ရန် အရေးတကြီး ကိစ္စရှိသည်ဆိုသည့် စကားကို ရှုဟိုလှုံမှတစ်ပါး ကျန် ကညာသုံးယောက်တို့ ယုံကြည်လိုက်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် ဓားကညာ ဟိုယုံမေက ကျွေးဝင်ဟန်အား အသေ အချာ အကဲခတ်ကြည့်ရင်း ပြောလာသည်။

"ကောင်းပြီ၊ ရှင်ကို တည်းခိုခန်းမှာ ဓောင့်ဆိုင်းခွင့်ပေးမယ်၊

ဟန်တိုင်စား(စာစဉ် ၃) ဝ ၁၉၃

ဒါပေမယ့် ရှင်ရဲ့ သံမဏိသင်တောင့်ကို သိမ်းပြီး ရှင်ကို သွေးကြော ပိတ်ထားရမယ်"

ထိုစကားကြောင့် ကျွေးဝင်ဟန်မှာ အလေးအနက်စဉ်းစားရ၏။ သူ့ပခင်ရောဂါပျောက်ရေးအတွက် ချွေးဆောက်ခွမ်း၏ အမွေ အနှစ် ပစ္စည်းဖြစ်သော မင်ချောင်းကိုရယူဖြစ်မည်။

ကျွေးဝင်ဟန်ကား အတန်ကြာ တွေ့ဝေစဉ်းစားနေပြီးမှ ဆုံးဖြတ် ချက်ချင်းလိုက်ပြီး ဟိုယုံမေအား ပြန်လည်ပေးလိုက်သည်။

"ကောင်းပြီ၊ သွေးကြောပိတ်မယ်ဆိုတော့ ဘယ်နေရာ ပိတ်မှာ လဲ"

ဟိုယုံမေမှာ ရုတ်တရက် မဆုံးဖြတ်ရဲဘဲ ရှုဟိုလှုံဆီသို့ လှည့် ကြည့်လိုက်သည်။

ရှုဟိုလှုံက...

"ကျွေးဝင်ဟန် ရှင် သဘောတူသလား"

"အင်း...တူတယ်ဆိုပါတော့"

"ဒါဖြင့် ရှင်ရဲ့ တခေါက်ခွက်နားက ဖြေဖက်စီသွေးကြောကို ပိတ်မယ်၊ ဒါမှရှင် ထွက်ပြေးလို့ မရနိုင်တော့မှာပေါ့"

"ကောင်းပြီ၊ ကျွန်သဘောတူတယ်၊ မိန်းကလေးကသွေးကြော ပိတ်ပေးတော့"

မိန်းမပျိုလေး ကျွန်းခြူးလှအား ကျွေးဝင်ဟန်အား ဖြေ တစ်ခေါက်ခွက် သွေးကြောပိတ်ရန် သဘောတူလိုက်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် မိန်းမပျိုလေး ကျွန်းခြူးလှက ကျွေးဝင်ဟန် ရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်လာပြီး ညာလက်ညှိုးနှင့် လက်မအား ဓလေ့သို့ ဆန့်တတ် လိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျွေးဝင်ဟန်ကလည်း မျက်လုံးအောက်တံဆိပ် ကာ လုံးဝ လှုပ်ရှားခြင်းမပြုပေ။

၁၉၄ ဝ ဘုန်းခြံ

ကျွန်းခြံလူက လက်ညှိုးနှင့် လက်မအား ခြေသို့ဆန့်တန်း ထုတ်ပြီးသည်နှင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို အနည်းငယ်ကိုင်လိုက်ပြီး ကျွန်းစင်ဟန်၏ ဘယ်ဘက်ခြေဖျက်စီကို သွေးကြောပိတ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

သို့သော် မိန်းမပျိုလေး ကျွန်းခြံလူ၏ ကိုယ်ဟန်က ကျွန်းစင်ဟန်၏ တခေါက်ကွေးသို့ မရောက်ဘဲ သူမ၏ ညာလက်ညှိုးနှင့် လက်မမှာ ချေမတိုး နောက်မဆုတ်ဖြင့် အလယ်တွင် တန်သွားသည်။

ထိုစဉ် မမျှော်လင့်ဘဲ ကျွန်းခြံလူ၏ ညာလက်ညှိုးနှင့် လက်မနှင့်ချောင်းအစား ကျွန်လက်သုံးချောင်းကိုပါ ဖြန့်လိုက်ပြီး ချက်ချင်း သံမဏိနီတံငါးချောင်းအသွင်သို့ ပြောင်းလဲသွားတော့သည်။

တစ်ဆက်တည်း ညာလက်ချောင်း၊ ငါးချောင်းမှာ သံချိတ်ပမာ ပြောရုံတန်းသွားရင်း ကျွန်းစင်ဟန်၏ နောက်ကျောဆီသို့ ထိုးစိုက်လိုက်တော့သည်။

ဘယ်လက်တွင် ကိုင်ဆောင်ထားသည့် ဓားစွည်ကလည်း ကျွန်းစင်ဟန်၏ လည်မျိုဆီသို့ ဆတ်ခနဲ လှမ်းထိုးလိုက်တော့သည်။

ဤသို့ မိန်းမပျိုလေး ကျွန်းခြံလူ၏ အတွင်းစိတ် လွှပ်တစ်ပြက် ပြောင်းလဲသွားမှုကြောင့် ကျွန်ဓားစွည်ကညာသုံးဖော်တို့မှာ အံ့အားတသင့်ဖြစ်ပြီး မှင်တက်မိနေကြသည်။

အမှန်တွင်မူ မိန်းမပျိုလေး ကျွန်းခြံလူ၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ကျွန်းစင်ဟန် ရောက်ရှိလာသည့်အတွက် သူမအဖို့ အမှောင်အယွက် အဟန့်အတား ဖြစ်လာမည်စိုး၍ ယခုကဲ့သို့ တစ်ကွက်တည်းဖြင့် လုပ်ကြံလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

အခန်း(၉)

မိန်းမပျိုလေး ကျွန်းခြံလူ။
ကျွန်းခြံလူမော် လူခြံကျွန်းသည် အခြေအနေအရ ချေးအောက်စွမ်း၏ ဓားကညာအဖြစ် ဟန်ဆောင်နေခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်...
ကျွန်းခြံလူမှာ သူ၏ဟန်ဆောင်မှု ပေါ်ပေါက်သွားမည်စိုး၍ ကျွန်းစင်ဟန်အား ခြေဖျက်စီ သွေးကြောပိတ်ဟန် ပြုရင်း ရုတ်တရက် ကျွန်းစင်ဟန်၏ နောက်ကျော သွေးကြောကွက်အား ညာလက်ချောင်းဖြင့် လွှပ်တစ်ပြက် ထိုးပိတ်လိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်း ဘယ်လက်တွင် ရှိနေသည့် ဓားစွည်ဖြင့် ကျွန်းစင်ဟန်၏ လည်ပင်းဆီသို့ လွှပ်တစ်ပြက် လှမ်းထိုးလိုက်သည်။ ဤသို့ မိန်းမပျိုလေး ကျွန်းခြံလူ၏ လွှပ်တစ်ပြက် ပြောင်းလဲသွားမှုကြောင့် ကျွန် ဓားကညာသုံးဖော်တို့မှာ အံ့အားတသင့်ဖြစ်ပြီး မှင်တက်မိနေကြသည်။

မလုပ်မယွက် ငြိမ်သက်နေသည့် ကျွန်းစင်ဟန်ပင် လန့်ဖုန်ဆော်ဟစ်မိသည်။

“တယ်ရက်ဧကံတုံ မိန်းမပါလား”

သို့နောက်...

ကိုယ်ခန္ဓာကို ဆားသို့တစ်ချက် တိမ်းရှောင်ကာ ရုတ်ခြည်းပင်

၁၉၆ ဝ နန်းကြွယ်

မားထိုးချက်အား သံမဏိယပ်တောင်ဖြင့် နီဆောင်မယ်ထုတ်လိုက်ရသည်။

“ခွင့်”

သို့သော်...

ကျွန်းခြူးလု၏ လက်ချောင်းကုတ်သို့မူကိုင်ကြောင့် ကျွန်းစင်ဟန်၏ နောက်ကျောရှိ အင်္ကျီစေ့များ စုတ်ပြိုသွားလုံမကဘဲ နောက်ကျောအပေါ်ယံ အရေခွံအား လက်ချောင်းများဖြင့် ဖြစ်မီသောကြောင့် လျက်ငါးရောင်း အရာအစင်းကြီး ပေါ်ပေါက်သွားတော့သည်။

လက်ငါးချောင်းဖြင့် ကုတ်ဆွဲခြင်း ခံရသောကြောင့် ကျွန်းစင်ဟန်၏ ကျောပြင်တွင် စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်း ဝေဒနာတစ်ရပ် နှံ့စားလိုက်ရ၏။

ထို့နောက်...

ကျွန်းခြူးလုက သူ၏ ဓားရှည်ဖြင့် ကျွန်းစင်ဟန်အား ဆက်လက် တိုက်ခိုက်လေပြန်သည်။

မိန်းမပျိုလေး ကျွန်းခြူးက ကျွန်းစင်ဟန်ကို အသေတိုက်ခိုက်နေသည့်အတွက် ဓားကညာ သုံးဖော်တိုက် ခိုးရိုမိတကြီး လှမ်းဆော်တားဆီးလိုက်သည်။

“မမကွင်း၊ အဲဒီလို မလုပ်နဲ့”

ကျွန်းစင်ဟန်မှာ ကျွန်းခြူးလုက အပိုင်စုညှပ်ပြီး တွပ်ပြီး အသေတိုက်ခိုက်သော်လည်း သေလောက်သည့် ၁၀၀ရာမရသည့်အပြင် တစ်မက်သား၏ တိုက်ကွက်ကိုပင် ပြန်လည် ခုခံတိုက်ခိုက်နိုင်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့်...

ကျွန်းခြူးလုမှာ ကျွန်းစင်ဟန်၏ သိုင်းပညာအား အနည်းငယ် တုန်လှုပ်သွားခဲ့ရသည်။

မာရ်ဂျိုင်ဇား(စာစဉ်-၅) ဝ ၁၉၇

ထို့ပြင်...

ကျွန်းစင်ဟန်ကို ကျွန်းခြူးလုက သူမအတွက် မကောင်းဆိုးဝါး မိစ္ဆာတစ္ဆေသရဲအလား ထင်မှတ်ထားသဖြင့် အသေတိုက်ခိုက်သော်လည်း မအောင်မြင်ခဲ့ပေ။

ကျွန်းခြူးလုမှာ မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး ကျွန်းစင်ဟန်ကို စူးစူးရဲရဲ ခိုက်ကြည့်ရင်း လှမ်းဆော်ကြမ်းပောင်း နေပြန်သည်။

“ဒီနေ့ ရှင့်ကို အသေသတ်မယ်”

ကေားဆုံးသည်နှင့် ဓားရှည်ကို ညွှယ်မိကာ ကျွန်းစင်ဟန်ဆီသို့ တကြမ်း ခုန်လွှား ဝင်ရောက်လာပြန်သည်။

ထို့အတွက်...

ကျွန် ဓားကညာ သုံးဖော်တိုက်မှာ ကျွန်းခြူးလုကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေမိသော်လည်း မည်သို့မျှ ထိရောက်စွာ ဟန်တားခြင်း မပြုခဲ့ပေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

ကျွန်းခြူးလုသည် မိမိတို့ နန်းစင်လေးနှင့် အလွန် ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်နေသူဖြစ်၍ ဆန့်ကျင်ပြောဆိုရန် မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေကြရ၏။

ထို့ကြောင့်...

ဓားကညာ သုံးဦးက ကျွန်းခြူးလု၏ လုပ်ရပ်ကို ဘေးမှ အသာစောင့်ကြည့်နေရတော့သည်။

ဤနေရာသို့ ကျွန်းစင်ဟန် ရောက်လာရခြင်းမှာလည်း ဝမ်းကြွယ်ယိုဆိုသည့် မိန်းမပျိုက ကျွန်းခြူးလုအား သုတ်သင်ခိုင်းလိုက်၍ ရောက်လာရခြင်းပင် မဟုတ်ပါလော့။

သို့သော်...

ကျွန်းစင်ဟန်က ကျွန်းခြူးလုအား ဤနေရာသို့ လာရောက်ရှာဖွေကာ တကယ်သုတ်သင်မည် မသုတ်သင်မည်ကိုမူ ကျွန်းစင်ဟန် တစ်ယောက်သာ သိလေသည်။

ယခု...

ကျွန်းခြူးလှ အခြေအနေကို ကြည့်ရသည်မှာ ဈေးဆောက်ခွမ်း အနေဖြင့် အလိုလိုက် မြှောက်စားထားသည်ကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ကျွန်းခြူးလှအား ကျူးစင်ဟန် မသုတ်သင် ချင်တော့ပေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

ဈေးဆောက်ခွမ်းက မိမိအား အထင်အမြင် လွဲမှားသွားမည် ကို နိုးရိမ်သောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ဈေးဆောက်ခွမ်းအနေဖြင့် မိမိအား အထင်အမြင် လွဲမှားသွား ပါက မိမိအလိုရှိနေသော မင်ဆောင်းမရရှိဘဲ မိမိမခင် အသက်သေဆုံး ရတော့မည်ကိုလည်း စဉ်းစားမိလိုက်၏။

ဈေးဆောက်ခွမ်း အနေဖြင့် မိန်းမပျိုလေး ကျွန်းခြူးလှအား စားကညာအဖြစ် အဘယ်ကြောင့် ထားရသည်ကိုလည်း ကျူးစင်ဟန် စဉ်းစားမရ ဖြစ်နေမိသည်။

ဤနေရာတွင်လည်း ဈေးဆောက်ခွမ်း၏ စားကညာအဖြစ် ကျွန်းခြူးလှအား တွေ့မြင်ရလိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်ထားခြင်း မရှိပေ။

မိန်းမပျိုလေး ကျွန်းခြူးလှဟုလည်း ကုန်ဆုံးသွားခဲ့သည့် အတွင်းအားများကို သုံးပုံနှစ်ပုံသာ ပြန်လည်ပြည့်ဝသေးသည်။

မိန်းမပျိုလေး ကျွန်းခြူးလှက ကျူးစင်ဟန်အား တစ်ချက် အက်ခတ်ကြည့်လိုက်ရာ ကျူးစင်ဟန်မှာ အနည်းငယ် နာကျင်သော ဝေဒနာ မိစားနေရသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထို့ကြောင့်...

ဤအချိန်အတွင်း ဝင်တိုက်ပါက ကျူးစင်ဟန်ကို နိုင်လိမ့် မည်ဟု ထင်မြင်ယူဆကာ ကျွန် မိန်းကလေး သုံးဗော်အား ကျွန်းခြူး လှက လက်စွေယမ်းပြပြီး လှမ်းအော် ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ကဲ...အားလုံး ဝိုင်းတိုက်ကြ”

ဈေးဆောက်ခွမ်း၏ စားကညာသုံးဦးမှာ ကျွန်းခြူးလှ၏ စကား ကို မလွန်ဆန်ပုံဘဲ မားဆွဲကိုင်၍ လှုပ်ရှားလိုက်ကြသည်။

မိန်းမပျိုလေးဦးက ကျူးစင်ဟန်အား ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ကြ သည်မှာ ညှပ်ဖူးညှပ်ပိတ် ဖြစ်သည်။

ကျွန်းခြူးလှကလည်း တိုက်ခိုက်နေသည့်ကြားမှ ကျူးစင်ဟန် အား အော်ဟစ်ပြောဆို လိုက်သည်။

“ကျူးစင်ဟန် လမ်းကောင်းကို မသွားဘဲ ရှင်က ငစ်ပြည်ကို သွားတဲ့လမ်းကိုမှ ရှာချင်နေတာကို”

ကျူးစင်ဟန်ကမူ အမျိုးသမီးလေးယောက် ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက် လာသည့်အတွက် နိုးရိမ်ကြောက်လန့်မှု မရှိသော်လည်း သူ၏ သံမဏိ ယပ်တောင်ဖြင့် အမျိုးသမီးလေးယောက်ကို ထိခိုက်မိမည့် အရေး အတွက် နိုးရိမ်နေမိသည်။

“ငါ ပင်းတိုက် ရန်မမူချင်ဘူး၊ မင်းတို့က ငါ့ကို ရန်မူလာ တယ်ဆိုတော့ တော်တော် ခက်နေပါလား”

ကျူးစင်ဟန်က ဤသို့ ပြောပြီးသည်နှင့် သံမဏိယပ်တောင် အား ဝှစ်ခန့် ဖွင့်လိုက်သည်။

ကျူးစင်ဟန်က ဤသို့ ပြောပြီးသည်နှင့် သံမဏိယပ်တောင် အား ဝှစ်ခန့်ဖွင့်လိုက်သည်။

သံမဏိယပ်တောင်မှာ စားမြှောင် တစ်ချောင်းနယ် ကိုင်ဆောင် အသုံးပြုနိုင်သော လက်နက်တစ်ခုအဖြစ် ပေါ်ပေါက်လာတော့သည်။

မိန်းမပျိုလေး ကျွန်းခြူးလှကလည်း ကျူးစင်ဟန်က သံမဏိ ယပ်တောင် ထုတ်လာသည်နှင့် ယပ်တောင်ရိုးထဲတွင် အရှိန် ဝှက် လက်နက်ပုန်းတစ်ခုခု ရှိရမည်ဟု စဉ်းစားမိ၏။

ထို့ကြောင့်...

ကျွန်းစင်ဟန်၏ သံမဏိယပ်တောင်အား အထူးဂရုတစိုက်ထားကာ တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။

ထိုစဉ်...

ကျွန်းမြို့လူ၏ ဓားရှည်နှင့် သံမဏိယပ်တောင်တို့ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင် မိကြလေသည်။

ထို့အခါ...

ကျွန်းစင်ဟန်၏ သံမဏိယပ်တောင်မှာ ဘာမျှမဖြစ်သော်လည်း ကျွန်းမြို့လူ၏ ဓားရှည်မှာ အဝေးသို့ လွှင့်စဉ်ထွက် သွားပြီး လူမှာလည်း နောက်သို့ အနည်းငယ် ယိမ်းယိုင်ထွက်သွားတော့သည်။

ကျွန်းစင်ဟန်က ကျွန်းမြို့လူအား တိုက်ခိုက်နေစဉ် ကျွန်းမြို့လူတွင် အတွင်းအားများ လေ့လာနည်းနေကြောင်း လုံးဝ သတိထားမိခြင်း မရှိချေ။

ထို့ကြောင့်...

ကျွန်းစင်ဟန်က ကျွန်းမြို့လူအား အတွင်းအား ပိုမိုအသုံးပြုကာ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက် နေနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

မိန်းမပျိုလေး ကျွန်းမြို့လူမှာ အမြဲအနေ မဟန်မှန်း သိလာရသောအခါ ကျွန် မိန်းကလေး သုံးယောက်တို့မှာလည်း ကျွန်းစင်ဟန်အား အစွမ်းကုန် ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက် ကြတော့သည်။

ထို့အခါ...

ကျွန်းစင်ဟန်က နောက်သို့ ဆုတ်ရှောင်ပေးလိုက်ရ၏။

ထိုစဉ်...

ချွေးဆောက်စွမ်းမှာ ခပ်လှမ်းလှမ်းတစ်နေရာတွင် ကျွန်းစင်ဟန်တို့ တိုက်ခိုက်နေသည်များကို ရပ်ကြည့်နေသည်။

အမှန်တွင် ချွေးဆောက်စွမ်းမှာ ဝါးထိပ်လေးထဲတွင် ရှိနေသည်။

ကျွန်းစင်ဟန်နှင့် မိမိ၏ ဓားကညာလေးဖော်တို့ အကြိတ်အနယ် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်နေသည်ကို ဒေါသမထွက် စိတ်မဆိုးဘဲ အေးဆေးစွာ ရပ်ကြည့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်ဆက်တည်း...

တိုက်ခိုက်နေကြသူအားလုံး ချွေးဆောက်စွမ်းအား တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် တိုက်ပွဲရပ်တန့် လိုက်ကြသည်။

ချွေးဆောက်စွမ်းက ကျွန်းစင်ဟန်အား မုံပြုံးတစ်မျက် ပြုံးရင်း လှမ်းပြောလာသည်။

“အစ်ကိုတော်ကျွန်း စင်ဟန် ကျွန်ရဲ့တပည့်တွေကို ဘာဖြစ်လို့ ရက်ရက်ခက်ခက် တိုက်ခိုက် နေတာလဲ”

ချွေးဆောက်စွမ်း၏ စကားကြောင့် ကျွန်းစင်ဟန်က နောက်ကျောဘက်လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း ဖြန်လည် ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ညီတော်ချွေး ငါ့နောက်ကျောကို ကြည့်စမ်းပါဦး မင်းရဲ့တပည့်မတွေက ငါ့ကို အလစ်ဝင်တိုက်တာ ဘယ်လောက် ရက်စက်ကြသလဲ”

ကျွန်းစင်ဟန်၏ ဒဏ်ရာကိုမြင်ရသောအခါ ချွေးဆောက်စွမ်းက စိတ်တွင်းမှ စဉ်းစားလိုက်သည်။

“အင်... ဦးနေရာဟာ သေကြောသေကွက် နေရာပဲ ဒါတောင် သူမသေပါလား”

ထို့နောက်...

ချွေးဆောက်စွမ်းက ဓားကညာ ခွဟိုလှုံအား ပေးဖြန်း လာသည်။

ခွဟိုလှုံကလည်း ချွေးဆောက်စွမ်း၏ ပေးဖြန်းချက်ကို မပြုဆိုရန် ခပ်တွန့်တွန့် ဖြစ်နေသည်။

အမှန်တွင်မူ ကျွန်းမြို့လူက ကျွေးဝင်ဟန်အား တမင်သက်သက် ရန်စတိုက်ခိုက်ရင်း သေကြောင်းကြံစည်သည်ကို မားကညာ သုံးမော် သိသော်လည်း ချူးအောက်စွမ်းအား အပြေရစေနေလေသည်။

ထို့ကြောင့်...

ချူးအောက်စွမ်းမှာ စိတ်မရွံ့ဘဲ ပြစ်လာကာ ရှုဟိုလှံအား လေသမာမာဖြင့် လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။

“ရှုဟိုလှံ...ငါမေတာ ပြန်ပြန်ဖြေစမ်း”

ချူးအောက်စွမ်း၏ အမိန့်ပေးပြောဆို ခိုင်းချက်ကြောင့် ရှုဟိုလှံမှာ မလွန်ဆန်ဘဲ အဖြစ်အပျက်အမှန်အတိုင်း ပြောပြလိုက်ရသည်။

မိန်းကလေး ကျွန်းမြို့လူက ကျွေးဝင်ဟန်အား တမင် သက်သက် သေစေရန် လုပ်ကြံခဲ့ကြောင်း ပြောပြလိုက်သောအခါ ချူးအောက်စွမ်း၏ စိတ်များလှုပ်ရှား သွားရ၏။

အတန်ကြာ...

စဉ်းစားပြီးမှ ချူးအောက်စွမ်းမှာ မားကညာ လေးမော်အား လက်စွဲယမ်းပြရင်း ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ကဲ...မင်းတို့လေးယောက်လုံး ဒီနေရာက ထွက်သွားကြ၊ ငါ ကျွေးဝင်ဟန်နဲ့ စကားပြောစရာ ရှိတယ်”

မိန်းကလေး လေးဦး ထွက်ခွာသွားသည်နှင့် ချူးအောက်စွမ်းက ကျွေးဝင်ဟန်အား မေးလိုက်၏။

“အစ်ကိုကျွေး ကျုပ် ဒီနေရာမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိတာလဲ”

“မိန်းကလေး ဝမ်းကြယ်ယိ ပြောပြလို့ သိခဲ့တာပဲ”

ကျွေးဝင်ဟန် အမှန်အတိုင်းပင် ပြန်ပြောသည်။

ထိုသို့...

မပြောပါကလည်း နောင်တစ်နေ့ ချူးအောက်စွမ်း သိလာ ခိုင်ကြောင်း ကျွေးဝင်ဟန် တွေးမိသည်။

ထိုကားကြောင့်...

ချူးအောက်စွမ်းမှာ လန့်ချုပ်တုန်လှုပ်သွားကာ...

“ဟင်...သူက ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ”

“ဆဲဒါတော့ မပြောတတ်ဘူး”

ချူးအောက်စွမ်းက ကျွေးဝင်ဟန်အား အတန်ငယ် အကဲခတ်ကြည့်ရင်း မေးလာပြန်သည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် ချိန်းဆိုတာတဲ့ ဆောင်းရက်တောင် မရောက်သေးဘဲ ဘာဖြစ်လို့ လာရတာလဲ”

ကျွေးဝင်ဟန်မှာ သက်ပြင်းရည်ကြီး တစ်ချက်ခုရင်း ညည်းညူ ပြောဆိုလိုက်သည်။

“အင်...ပြောရရင်တော့ အစည်ကြီးပါပဲ၊ ငါ...မျန်ဂုမ်း ပြန်ကမ်းတော့ တည်းခိုခန်းမှာ တည်းနေရင်း မိန်းကလေး ဝမ်းကြယ်ယိနဲ့တွေ့ပြီး သူက ငါ့ကို ပြောပြခဲ့တယ်”

ထို့နောက်...

တည်းခိုခန်းတွင် မိန်းမလေး ဝမ်းကြယ်ယိနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့သည်မှအစ စကားပြောခဲ့ပုံများကို အဓမ္မအဆုံးတိုင် ပြန်လည်ရှင်းပြလိုက်သည်။

ချူးအောက်စွမ်းမှာ ကျွေးဝင်ဟန်၏ ပြောသမျှ စကားများကို ငေးမောနားထောင်နေရင်း...

“ဪ...ကျွန်တော့်ခင်ရဲ့ စာရေးကိရိယာ အမွေပစ္စည်း

တွေက ခင်ဗျားအတွက် အတော်ကို အရေးကြီးနေတယ် ထင်တယ်၊
ဝမ်းကြယ်ယိဟာ ဒါကို အကျပ်ကိုင်ပြီး ခင်ဗျားကို ခြိမ်းခြောက်
နေတာပဲ”

“အဲဒီပစ္စည်းအတွက် အရေးကြီးစုံတင်မကဘူး၊ ငါ့မခင်ရဲ့
အသက်ဟာ အဲဒီပစ္စည်းပေါ်မှာ မူတည်နေတယ်”

ကျူးစင်ဟန်က ဈေးအောက်စွမ်းအား ဤသို့ အားကိုးတကြီး
ပြောဆိုရှင်းပြလာခဲ့သည်။

ဈေးအောက်စွမ်းက ကျူးစင်ဟန်အား တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ရင်၊
ပြစ်တင်ကောင်း ပြောဆိုလာသည်။

“အစ်ကိုတော်ကျွေး၊ ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ ဒီအကြောင်း
ကျုပ်ကို စောစောစီးစီး မပြောရတာလဲ”

“ညီတော်ဈေးမှာ အချိန်မရှိဘဲ ပြဿနာတွေ တက်နေတဲ့
အတွက် မပြောခဲ့တာပါ”

“ဒါဆို... ကျုပ်ရဲ့ ဇာတိနေအိမ်ကို တစ်ခေါက် ပြန်သွားမယ်
ခင်ဗျားပါ၊ တစ်ပါတည်း လိုက်နာ”

ဈေးအောက်စွမ်း၏ စကားအား ကျူးစင်ဟန် မယုံသကဲ့သို့
မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့် ဝေးစိုက်ကြည့်နေသည်။

ထို့ကြောင့်...

ဈေးအောက်စွမ်းမှာ ကျူးစင်ဟန်၏ အခြေအနေကို ခိုပါး
မိသည့်အလား မေးလိုက်သည်။

“အစ်ကိုကျွေး၊ ခင်ဗျား မယုံဘူးလား”

“မယုံလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖြန့်ခနဲ ကြားလိုက်ရတော့ ငါလဲ
အတော်အံ့သြ သွားမိလို့ပါ”

“ကဲ... ကြာတယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် အစီအစဉ်လုပ်ပြီး ခရီး

ထွက်ကြမယ်၊ ဒါနဲ့ ဝမ်းကြယ်ယိ ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျားကို မိန်းကလေး
ကျန်းခြူးလုနဲ့ အသက်ကို လုပ်ကြံနှိင်းတာလဲ”

“ဝမ်းကြယ်ယိရဲ့ စည်စည်းချက်က ညီတော်ဈေးကို တစ်ခက်
သတ် ချစ်နေတဲ့အတွက် ညီတော်ဈေးကို တကြားမိန်းကလေး တစ်ဦးဦး
လက်ထဲ မပျောက်စေချင်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

ထိုအခါ...

ဈေးအောက်စွမ်းက ကျူးစင်ဟန်အား မဆီမဆိုင် မေးခွန်းတစ်ခု
မေးလာသည်။

“ကျွန်တော် ထူးဆန်းတဲ့ မိန်းကလေးတွေကို မားကညာအဖြစ်
ဘာဖြစ်လို့ ထားတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား မအံ့သြဘူးလား”

“ငါ... မဝေဖန်ရဲဘူး”

ဈေးအောက်စွမ်းက သဘောမကျမည် ခိုးရိပ်၍ စကားအလံ့မှာ
သုံးကာ ဤသို့ပြောဆို လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဈေးအောက်စွမ်းက...

“အစ်ကိုကျွေး၊ ခင်ဗျားရဲ့ ထင်မြင်ချက်ကို ပြောနိုင်ပါတယ်၊
ကျုပ် စိတ်မဆိုးပါဘူး”

အမှန်တကယ်လည်း ကျန်းခြူးလုအား ဈေးအောက်စွမ်းက
မားကညာအဖြစ် ထားသည့်ကိစ္စအား ကျူးစင်ဟန်မှာ လုံးဝ နား
မလည်နိုင်ပေ။

အမှန်တွင် ကျန်းခြူးလုမှာ မကောင်းသည့်ဘက်တွင် နာမည်
ကြီးနေသည့် မိန်းမတစ်ယောက် အဖြစ်သာ ကျူးစင်ဟန် သိထား
သည်။

ဤအကြောင်းများကို ဈေးအောက်စွမ်း မသိရှိလာမီသို့မဟုတ်
သိလျက်နှင့် မားကညာအဖြစ် ထားလေသည်လား

"ကျွန်းခြူးလူဟာ ညီတော် ချူးဆီလာပြီး ဓားကညာ တစ်ယောက် လုပ်နေတဲ့အတွက် ငါကျူးစင်ဟန်က မဆံ့သြပါဘူး။"

"ဆီကောဟာ ခင်စားရဲ့ ခင်ထဲက ထွက်ပေါ်လာတဲ့ စကားလား။"

ချူးဆောက်စွမ်းက စကားဖြတ်ကာ တစ်လုံးချင်း ဆက်လက် ပြောဆိုလာပြန်သည်။

"တကယ်တော့ ကျုပ်နဲ့ ကျွန်းခြူးလူတို့ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံနေကြတာ ပူးစာကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်ဟာ သူရဲ့ ထောင်မှောက်ထဲ ဝင်သွားမိခဲ့တယ်။ သဘောက သူ့ဆီမှာရှိတဲ့ အတွင်းအားတွေကို ကျွန်တော် နှော့ကိုယ်ထဲ ဖြည့်စွမ်းပေးသွင်း ခဲ့တယ်ဆိုတာ ခင်စား သဘောပေါက်ရဲ့လား။"

ဤစကားအား ကျူးစင်ဟန်က ပြန်လည်ပြောဆိုခြင်း မပြုမချေ ချူးဆောက်စွမ်းက ဆက်လက် ပြောဆိုလာပြန်သည်။

"ကဲ... ဒီကိစ္စတွေဟာ မူလောလောဆယ် မပြောတာ ကောင်းပါတယ်။ အဲဒီကိုတော်ကျွန်းရဲ့ သံသယတွေလဲ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ နောက်သွားမှာပါ။ ကျုပ်နဲ့ ကျွန်းခြူးလူတို့ရဲ့ ပူးစာက ဆယ်တစ်လပ် လိုပါတော့တယ်။ ဒါနဲ့ ဝမ်ကြယ်ယီကဲ့ အတိတ်တစ်ကြောင်းကို အဲဒီကိုတော်ကျွန်း အယ်လောက်များ သိထားသလဲ။"

"အခုညီအကျွန်းပဲ နားလည်ပါတယ်။"

"တကယ်တော့ ဝမ်ကြယ်ယီဟာ ဝမ်ဆန်းတောင်က ဆရာကြီးရဲ့ သမီးလား။"

"မဟုတ်ဘူး။"

ကျူးစင်ဟန်က ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြန်ပြောသည်။

"ဒါဖြင့် သူရဲ့ နာမည်အရင်း မဟုတ်ဘဲ သူဟာ ရုပ်စွက် တားတယ်ပေါ့။"

"ဟုတ်တယ်။"

ချူးဆောက်စွမ်း၏ အမေးကို သံပြတ်နှင့် ပြန်ပြောသည်။

ကဲ... ဒီလိုလုပ်ပါ။ ကျုပ်တို့ ပစ္စည်းသွားယူတဲ့ အချိန်ကျမှ အဲဒီကိုတော်ကျွန်းက ကျုပ်ကို ပြောပြပါလား။"

ချူးဆောက်စွမ်းက စကားဖြတ်ကာ အတန်ကြာ ခဦးစား နေရာမှ ရုတ်တရက် မျက်နှာတစ်ခုလုံး တင်၊ မာဓက်ဆန်လာပြီး မချွတ်လင့်သော စကားတစ်ခု ပြောဆိုလာသည်။

"အဲဒီကိုကျွန်း ဝမ်ကြယ်ယီက ဖြိုထဲက တည်းခိုခန်းမှာ ရှိနေသေးလား။"

အေး... ငါ ဒီလာတုန်းကတော့ သူဟာ အဲဒီမှာ ရှိနေတာပဲ။"

"ဒါဆို ကျုပ် သူ့ကို သွားသုတ်သင်မယ်။"

ထို့စကားကြောင့်...

ကျူးစင်ဟန် ဆံ့သြသွားကာ နားမလည် နိုင်ဟန်ဖြင့် မေးလာ၏။

"ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ။"

"ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူက ကျွန်းခြူးလူကို သတ်ခင်နေတယ်လေ။ တကယ်တော့ ကျွန်းခြူးလူသာ အသတ်ခံရရင် ကျုပ် ဒုက္ခရောက်သွားမှာပေါ့။"

"ညီတော်ချူး... ပြောတာ မှန်တော့မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ချိန်တုန်းက ဝမ်ကြယ်ယီဟာ ညီတော်ချူးရဲ့ ဓားကညာ တစ်ယောက် လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်။ တကယ်တော့ ဝမ်ကြယ်ယီဟာ ငွေရောင်း ဝဲဝဲလေးအသွားကြီးရဲ့ သမီးပါပဲ။"

ထို့စကားကြောင့် ချူးဆောက်စွမ်း ဆံ့သြသွားမိသည်။

"ဪ... သူက ကြယ်နီရိုင်တဲ့လား။ ဒါဖြင့်ရင်မည်း ကျုပ် သူ့ကို မလုပ်ကြံချင်တော့ဘူး။"

၂၀၈ ○ ဘုန်းကြွယ်

“ဟင်...ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ”

“ဒီအကြောင်းကို ပြောရရင် စကားနှစ်ခွန်း သုံးခွန်းနဲ့ ပြောလို့ပြီးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ တော်တော်လေးပြောမှ သဘောပေါက်နိုင်တယ်”

ထို့နောက်...

သူတို့နှစ်ဦးမှာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တွေ့ဆုံရန် ချိန်းဆိုလိုက်ကြသည်။

“အစ်ကိုတော်ကျွန်း၊ ခင်ဗျားကို တွေ့ချင်ရင် ‘ဘယ်နေရာမှာ လာစွာရမှာလဲ’

“လာစွာစရာ မလိုဘူး၊ လေ့သမားတွေကို ပြောလိုက်ရင် ညီတော်မျိုး တွေ့ချင်တဲ့နေရာကို ကျွန်ုပ် အရောက်လာမယ်”

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း ကျုပ်သတင်းပို့မှာကို စောင့်နေပေတော့”
ကောဆုံးသည်နှင့် ကျွန်းစင်ဟန်က ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

စာစဉ်(၃) ပြီး၏

ဘုန်းကြွယ်

BURMESE
CLASSIC